

ÚZEMNĚ ANALYTICKÉ PODKLADY HLAVNÍHO MĚSTA PRAHY

TÉMA 11.10

**CENNÉ A POZORUHODNÉ URBANISTICKÉ
SOUBORY**

**Z HLEDISKA URBANISTICKÉHO VÝVOJE, ZALOŽENÍ,
ARCHITEKTURY A KOMPOZICE**

Objednatel:

Útvar rozvoje hl. m. Prahy, příspěvková organizace, Vyšehradská 57/2007, 128 00 Praha 2

Zhotovitel:

Doc. ing. arch. Michal Hexner, CSc., Branická 219, 140 00 Praha 4

OBSAH:

1. ÚVODNÍ TEXT	3
1.1. Úkoly plynoucí ze zadání.....	3
1.2. Úvodní poznámka.....	3
1.3. Definice pojmů.....	3
1.4. Výběr lokalit.....	3
1.5. Metoda zpracování, struktura údajů	4
2. SEZNAM SOUBORŮ A TABULKA ZÁKLADNÍCH ÚDAJŮ.....	5
3. DOKUMENTACE SOUBORŮ	7
4. POUŽITÁ LITERATURA	48
5. DALŠÍ SOUBORY HODNÉ POZORNOSTI (SEZNAM).....	49

Samostatná příloha: Vymezení souborů v mapě 1 : 25 000

Autorský kolektiv:

Doc. ing. arch. Michal Hexner, CSc.

spolupráce: Ing. arch. Josef Zajíc, CSc.

Praha, listopad 2007

1. ÚVODNÍ TEXT

1.1. ÚKOLY PLYNOUCÍ ZE ZADÁNÍ

Citujeme:

„Úloha předpokládá nalézt v podmínkách hlavního města Prahy významné urbanistické soubory – realizovaná založení, či jejich podstatné části, která možno označit za cenný doklad určitého historického či architektonicko-urbanistického vývoje a dobového přístupu k územnímu plánování a zakládání a tvorbě města.“
(konec citace)

1.2. ÚVODNÍ POZNÁMKA

Prakticky celé dnešní město je výsledkem plánování, takže v podstatě celá forma města je výsledkem záměrných založení. Za hodnotu, či cennost nelze tedy považovat pouhý fakt záměrnosti, či plánovitosti, ale je zde třeba uplatnit další hlediska, která vybrané soubory odlišují od ostatní zástavby a ploch města. Jako charakteristické hodnoty prokazující „cennost“ lze uvést například:

- celkové kompoziční hodnoty (tedy soulad provozní osnovy a prostorové formy)
- výrazné dílčí kompoziční hodnoty či architektonické hodnoty
- cennost z hlediska historie či vývoje města či místa.

Poslední bod se týká také souborů, které jsou svým způsobem kontraverzní. Nepředstavují „cennost“ ve smyslu kvality, ale jsou především svědectvím doby a jejich formu ovlivnily společenské a hospodářské podmínky v době vzniku. Pohnutky a cíle jejich identifikace jsou tedy jiné, než u souborů skutečně cenných, a jiné budou i výstupy a doporučení. V této práci budou tyto soubory označovány jako pozoruhodné. Při jejich výběru byl vzat zřetel na určitou specifiku a jedinečnost v rámci nabídky obdobných lokalit.

1.3. DEFINICE POJMŮ

Urbanistický soubor: skupina staveb a prostor vytvářející ucelený prostorový a provozní celek.

Cenný urbanistický soubor: urbanistický soubor, který má identifikovatelné hodnoty kompoziční či hodnoty z hlediska historie a vývoje města.

Pozoruhodný urbanistický soubor: urbanistický soubor pozoruhodný obvykle z určitých dílčích hledisek, a je produktem společenských a hospodářských podmínek doby svého vzniku.

1.4. VÝBĚR LOKALIT

Výběr lokalit s podrobnou charakteristikou příslušných souborů nezahrnuje ty soubory, které jsou již předmětem památkové ochrany a jsou takto vymezeny ve výkrese č. 35 ÚPn. Jsou to:

- Pražská památková rezervace a její součásti
- kulturní a národní kulturní památky
- památkové zóny vyhlášené a navržené
- historická jádra obcí se stanovenou výškovou hladinou.

Předpokládáme, že cílem tohoto rozboru spíše než inventarizace již vymezených cenných a tedy chráněných souborů má být identifikace dalších cenných lokalit s charakterizováním jejich hodnot, případně s perspektivou jejich ochrany.

Výběrem jsme se snažili zmapovat především skutečně cenné urbanistické soubory. U souborů pozoruhodných, kde je obdobných příkladů více, jsme se snažili vybrat soubory co nejcharakterističtější (to se týká především, obytných souborů).

1.5. METODA ZPRACOVÁNÍ, STRUKTURA ÚDAJŮ

Dokumentace každého vybraného souboru má textovou část, grafickou přílohu, kde jsou v mapě 1 : 10 000 (1 : 5 000) vyznačeny hlavní kompoziční principy, případně další charakteristické jevy, a snímek ortofotomapy s vyznačením lokality. Poloha jednotlivých lokalit je pak vyznačena v mapovém podkladu 1 : 25 000.

Značení a číslování souborů je kódem, který se skládá z čísla městské části dle jejich číselníku, lomeno pořadové číslo souboru v rámci MČ. Po sestavení seznamu dle pořadí MČ a souborů byla před kód přidána ještě pořadová čísla v rámci tohoto výběru.

Použité údaje pocházejí z odborné literatury, archivů a internetu. Kapacitní údaje a výměry a některá další data, týkající se obytných souborů, byly převzaty z materiálu ÚRM „Analýza regenerace pražských panelových sídlišť“ z roku 2001. Počty obyvatel, převzaté z tohoto elaborátu, jsou tedy k roku 2000. Z praktických důvodů jsme převzali také vymezení území jednotlivých sídlišť, i když ne vždy jsme s ním byli plně srozuměni.

Struktura textové části dokumentace se skládá z těchto položek:

- číslo, kód a název souboru
- poloha a vymezení
- rozloha
- doba vzniku (plán, realizace)
- autor zástavby
- funkční skladba
- kapacity
- významné skutečnosti a charakteristiky
- významné prostory a dominanty
- stupeň zachování souboru
- doporučení pro další rozvoj souboru.

2. SEZNAM SOUBORŮ A TABULKA ZÁKLADNÍCH ÚDAJŮ

CENNÉ A POZORUHODNÉ URBANISTICKÉ SOUBORY

č.	kód	Název souboru	Správ. obvod.	Lokalizace		Rozloha (ha)	Doba vzniku	Převažující funkce	Kapacity	Zařazení	
				Měst.zástavba	Kat.území					Typ	Důvod zařazení, poznámka
1	3/1	Sídlíště Jarov	P3	P3	Žižkov	22	1959-1963	bydlení	1740 b.j., 3700 obyv.	A	zastavovací systém
2	4/1	Zelená Liška	P4	P4	Krč	14	(1927) 1938-1950	bydlení		A	urb.arch. řešení
3	4/2	Dvorecká - Ondřejov	P4	P4	Krč, Podolí	11,4	(1938)-1947	rodinné bydlení	236 r.d.	A	urb.arch. řešení
4	4/3	VŠ koleje v Podolí	P4	P4	Podolí	2,3	(1953)-1955	ubytování	původně 1700 stud.	A	urb.arch. řešení (reprezentuje 50. léta 20. stol.)
5	4/4	Sídlíště Pankrác (I.a II.)	P4	P4	Krč, Podolí, Nusle	44	(1956-1961) 1964-1967	bydlení	3350 b.j., 6900 obyv.	A	celkový koncept území
6	4/5	Sídlíště Michelská	P4	P4	Michle	18	1962-1966	bydlení, obch.vybab.	1550 b.j., 2900 obyv.	A	urb. řešení
7	4/6	Sídlíště Novodvorská	P4	P4	Braník, Lhotka	43	(1962) 1964-1969	bydlení	3900 b.j., 8000 obyv.	A	urb.arch. řešení
8	4/7	Již. Předpolí Nusel. mostu	P4	P4	Nusle	8	(1975-82) 1976-88	kongres.centrum, hotel	2840 míst (velký sál), 1093 lůž.	B	dominanty - svědectví doby vzniku
9	6/1	Nový Barrandov	P5	P5	Hlubočepy	99	od 1980	bydlení	6100 b.j., 17000 obyv.	A	celkový koncept (reprezentuje 70-80.léta 20.stol.)
10	6/2	U kříže	P5	P5	Jinonice	6,2	1996-1998	bydlení	480 b.j.	A	urb.arch. řešení
11	8/1	Dejvice sever	P6	P6	Bubeneč, Dejvice	37,5	20.-50.léta	bydlení		A	regulace území
12	8/2	Areál ČVUT Dejvice	P6	P6	Dejvice	13,3 (18)	(1924) - do souč.	vyšší školství	cca 23 000 osob	A	urb.arch. řešení
13	8/3a	Strahov - stadiony	P6	P6	Břevnov	32,5	1925-1985	sport	147 600 m ² otevř. ploch, 10 115 m ² krytých sp.ploch	A	historie, celkový koncept
	8/3b	Strahov - parkový pás	P6	P6	Břevnov	25	(1913-1962) realiz. po 1962	park	25 ha	A	celkový koncept území
	8/3c	Strahov - koleje ČVUT	P6	P6	Břevnov	15,5	(1961)-1965	ubytování	4680 byyt.studentů	A/B	historie, celkový koncept
14	8/4	Domy pro chudé obce pražské, Břevnov	P6	P6	Břevnov	15,5	1935-50. léta	bydlení		A	urb.řešení, architektura
15	8/5	Sídlíště Petřiny	P6	P6	Břevnov, Veleslavín	60,5	1959-1965	bydlení	4550 b.j., 10000 obyv.	A	plánovací vývoj, urb.řešení
16	8/6	Areál Hvězda, Petřiny	P6	P6	Veleslavín	3,7	(1994)-2000	bydlení	350 b.j., cca 700 obyv.	A	architektura, urb.řešení
17	8/7	Sídlíště Červený Vrch	P6	P6	Vokovice	35	(1960)-1972	bydlení	2650 b.j., 5500 obyv.	A/B	zastavovací systém
18	8/8	Hanspaulka	P6	P6	Dejvice	180	(1926) 1926-	rodinné bydlení	cca 1020 r.d., 1000 b.j., cca 6000 obyv.	A	založení, urb.řešení
19		Soubor vyřazen ze studie									
20	12/1	Areál VŠZ Suchdol	P6	Suchdol	Suchdol	46	(1957)-1967	vyšší školství	původně 1 680, dnes 15 000 posluch.	A	urb.arch. řešení
21	13/1	Tenisový areál Štvanice (1)	P6	P7	Holešovice	2,7	1981-1986	sport	12 kurtů, celkem 9000 diváků	A	urb.arch. řešení, součást památk.zóny
22	14/1	Diplom. čtvrť Troja	P7	Troja	Troja	2,3	1989-1991	bydlení	cca 50 bytů	A	architektura, urb.řešení
23	15/1	Sídlíště Invalidovna	P8	P8	Karlín	15,1	(1959) 1961-1965	bydlení	1270 b.j., 2600 obyv.	A	urb.arch. a stavební řešení
24	15/2	Sídl. Kobylisy, Hornátecká	P8	P8	Kobylisy			bydlení	260 b.j. cca 600 obyv.	A	zastavovací systém
25	15/3	Sídlíště Ďáblice	P8	P8	Kobylisy, Libeň, Střížkov	139,2	1969-1980	bydlení	9900 b.j., 21800 obyv.	A	urb.řešení, architektura, zeleň
26	15/4	Sídlíště Bohnice	P8	P8	Bohnice, Troja	164	1972-1980	bydlení	10030 b.j., 25100 obyv.	B	negativ.příkl. celk.urb.arch.řešení
27	15/5	Dom.důch. Bohnice	P8	P8	Bohnice	4,9	(1972)-1978	bydlení, soc.péče	209 b.j., 348 lůžek	A	urb.arch. řešení
28	19/1	Sídlíště Prosek	P9	P8	Prosek, Střížkov	174	(1961) 1964-1972	bydlení	10280 b.j., 22300 obyv.	A/B	urb.arch. řešení
29	20/1	Zahradní Město	P10	P10	Záběhlice	28	(1928)	rodinné bydlení	650 r.d.	A	urbanistické řešení
30	20/2	Vršovická	P10	P10	Vršovice	12,8	(19335) 1967-1950	bydlení, obch.vybab.		A	urb.arch. řešení
31	20/3	Sídlíště Solidarita	P10	P10	Strašnice	42	(1947) 1948-1950	bydlení	600 r.d., 600 b.j.	A	urb.arch. řešení
32	20/4	Sídlíště Malešice	P10	P10	Malešice, Strašnice	62,7	(1959)-1966	bydlení	4780 b.j., 10200 obyv.	A/B	zastavovací systém
33		Soubor vyřazen ze studie									
34	21/1	Sídlíště Jižní Město I.	P11	P11	Chodov, Háje	372	(1966-8) 1970-	bydlení	21780 b.j., 56000 obyv.	B	nepovedená realizace velkého konceptu
35	27/1	Jihozápadní Město	P13	P13	Stodůlky	362	(1970) 1976-dodnes	bydlení	cca 20600 b.j., 49000 obyv.	A	celkový koncept

Legenda:

- (1) areál leží v památkové zóně
- (2) P 10, 14, 15, MČ Štěrboholy, MČ Dolní Měcholupy, MČ Kyje
- (3) Hrdlořezy, Malešice, Strašnice, Štěrboholy, Kyje, Hostivař, Dolní Měcholupy

- údaje o počtu obyvatel sídlišť jsou k roku 2000
- A cenný soubor
- B soubor s určitých hledisek pozoruhodný či problematický

- letopočet v závorce je vztažen k plánu (projektu), bez závorky k realizaci či celkové době vzniku

3. DOKUMENTACE SOUBORŮ

Č. 1, kód 3/1 SÍDLIŠTĚ JAROV

Poloha a vymezení: Sídliště leží v Praze 3, katastrální území Žižkov. Územně ho vymezuje ze severu ulice Koněvova, z východu ulice Osiková, z jihu železniční trať a ze západu ulice Květinová a V jezerách. Spojnicí k centru města je ulice Koněvova.

Rozloha: cca 22 ha

Doba vzniku: sídliště vzniklo v letech 1959-1963

Autor zástavby: J. Kvasnička, PPÚ

Funkční skladba: Zástavba bytovými domy v rozsahu jednoho okrsku s neúplným základním vybavením (ZŠ je mimo). Součástí zástavby jsou vysokoškolské koleje.

Kapacity: cca 1 750 bytů (původně 1 020), 3 700 obyvatel

Významné skutečnosti a charakteristiky

Těžiště sídliště je od páteřní ulice Koněvovy odděleno areálem vodojemu, pouze několik objektů, včetně zařízení vybavenosti, tvoří malý úsek zástavby před křižovatkou s ulicí Spojovací. Samotná uliční osnova sídliště reaguje na terénní situaci ostrohu, ukončujícího v prostoru Jarova jižní frontu Koněvovy. Zástavba dvoj- a trojsekcí bytových domů tvoří celkem 6 řad podél 3 oboustranně obestavěných ulic rozložených po svahu klesajícím k jihu. Páteří osnovy je asymetricky položená, velkoryse dimenzovaná oblouková trasa ulice Pod lipami. Ulice má po obou stranách vozovky 6 m široké zelené pásy s lipovými alejemi. Příčný profil mezi zástavbou je pak 35 m. Jednotlivé objekty podél ulic mají dostatečný odstup, jsou v terénu dobře usazeny a mají dostatek zeleně. Do kolmé osy uprostřed dispozice jsou pak soustředěny výškové objekty vysokoškolských kolejí a tří věžových domů na společné garážové podnoži, obtížně, ne příliš úspěšně, se vyrovnávají se svažitém terénem. Půdorysná situace vzdáleně připomíná osnovu založení Brazílie, nicméně ani páteřní ulice Pod lipami, ani příčná osa v podstatě nikam nevedou.

Významné prostory a dominanty

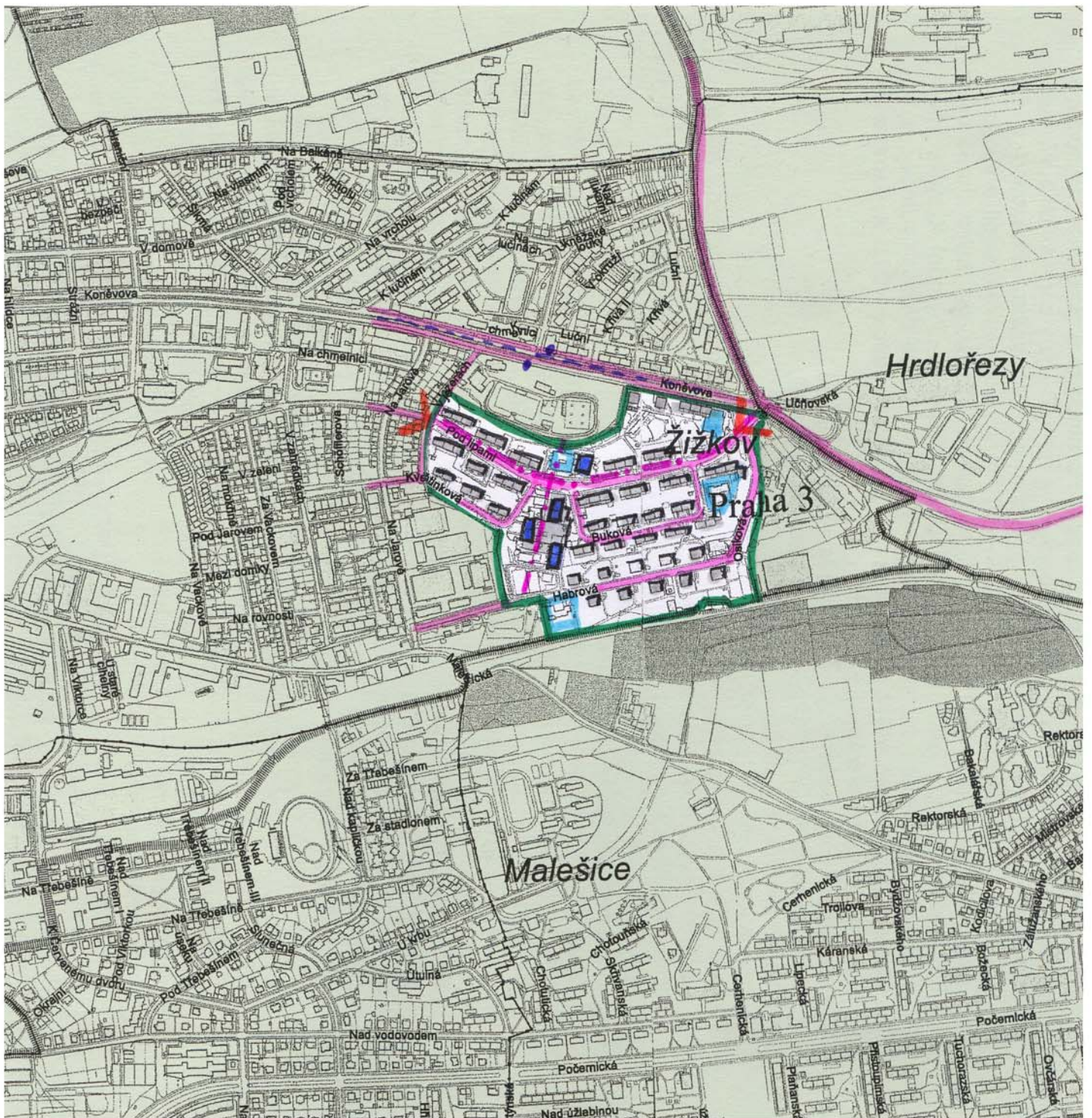
Nejvýznamnějším prostorem je ulice Pod lipami, funkčně pak její prostřední část. Výškovými dominantami jsou objekty v příčné ose.

Stupeň zachování souboru

Stav objektů, pokud neprošly modernizací, odpovídá době jejich vzniku (jižní část zástavby). 6 objektů v západní části ulice Pod lipami prošlo v nedávné době dostavbou a rekonstrukcí nevídané kvality, která je změnila v architekturu srovnatelnou s velmi kvalitní soudobou výstavbou. Některé další objekty procházejí individuálně standardními procesy.

Doporučení pro další rozvoj souboru

Souboru by prospělo pokračování ve velkorysé rekonstrukci, započaté v ulici Pod lipami a Květinová. Rekonstrukcí by měla projít skupina věžových domů na společné podnoži, tvořící dnes spíše bariéru než těžiště území.



1 : 10 000

č. 1, kód 3/1
SÍDLIŠTĚ JAROV

Č. 2, kód 4/1 ZELENÁ LIŠKA

Poloha a vymezení: Zástavba leží v Praze 4, katastrální území Krč. Zástavba tvoří časově první část zástavby Pankrácké pláně. Územně je vymezena ze SV ulicí Budějovickou, z jihu ulicí Pacovskou, dále Dudinskou, Heráleckou, z východu opět Pacovskou a ze severu ulicemi Jankovskou a Bystřickou. Do souboru patří také areál školy mezi ulicemi Pacovská a Krčská. Na město je území napojeno přes ulici Budějovickou.

Rozloha: 14 ha

Doba vzniku: Zastavovací plán 1926, výstavba začala kolem roku 1938 a byla dokončena po 2. světové válce

Autor: P. Janák (urbanistické řešení)

Funkční skladba: Malometrážní byty v činžovních domech, obchody a služby, škola.

Významné skutečnosti a charakteristiky

Návrh zastavění v prostoru Zelené lišky je jedinou realizovanou částí širší regulace Pankrácké pláně zpracované P. Janákem v rámci Státní regulační komise. Autor navrhl zcela volné zastavění řadami činžovních domů, na rozdíl od tradičních uzavřených bloků. Kolem roku 1930 pak následovala soutěž na vlastní dispoziční řešení malometrážních sociálních bytů, které pak byly projektovány různými autory. Výstavba byla přerušena válkou a dokončena v období dvouletého plánu. Jihozápadní část území (ulice Herálecká I-IV) byla pak dostavěna v rámci původní uliční osnova dvousekcemi prvních pražských panelových domů. Symetrická kompoziční osnova má osu v ulici Za Zelenou liškou, kde jsou také v části parteru obchody a služby. Osa směřuje k soliterní budově školy. Jednotlivé domy mají své pozemky, resp. zahrady oploceny. Soubor je jedinečným příkladem uplatnění funkcionalistických principů zástavby při klasicizujícím pojetí celkové kompozice území.

Významné prostory a dominanty

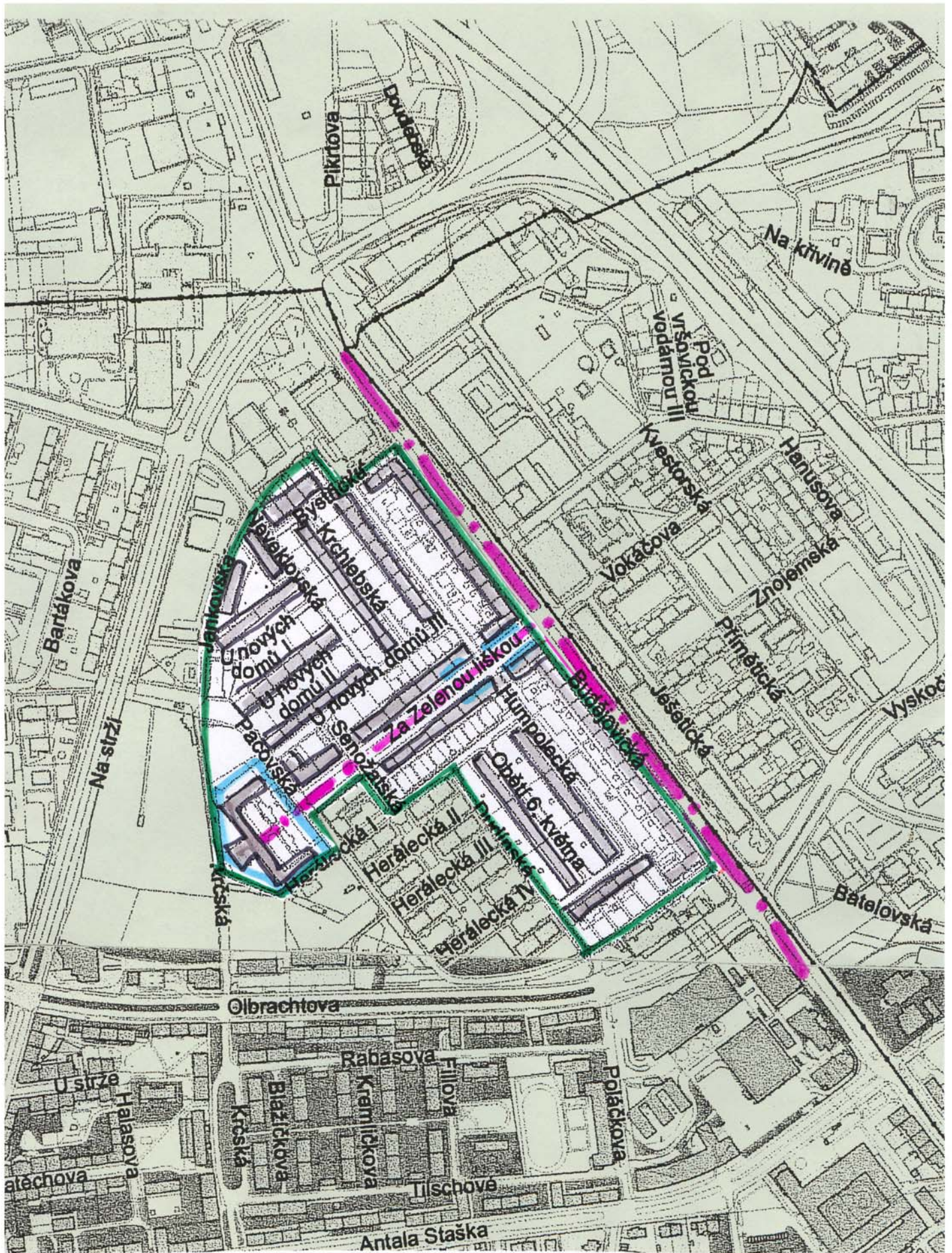
Kompoziční osou souboru je ulice Za Zelenou liškou se středovým zeleným pásem a obchody v části směrem k ulici Budějovické. Ve vyrovnaně 4podlažní hladině zastavění je kompozice vztažena k budově školy uzavírající zmíněnou ulici.

Stupeň zachování souboru

Soubor je udržován, ale ztrácí původně jednotný architektonický výraz. Procesy zateplování fasád a výměny oken jsou prováděny, vzhledem k majetkovým vztahům, po jednotlivých sekcích, včetně použitých barev. Barvy jsou vesměs velmi výrazné a pro původní charakter prostředí rušivé a nevhodné.

Doporučení pro další rozvoj souboru

Soubor by si zasloužil památkovou ochranu jako celek. U vybraného objektu by se měla najít cesta pro provedení obnovy zachovávající původní architektonické hodnoty.



1 : 5 000

č. 2, kód 4/1
ZELENÁ LIŠKA

Č. 3, kód 4/2

DVORECKÁ – ONDŘEJOV (původní název)

Poloha a vymezení: Zástavba leží v Praze 4, katastrální území Podolí a Krč, po obou stranách ulice Jeremenkovy. Severní část klínovitého tvaru je ze severu vymezena ulicí V rovinách, z jihu ulicí Jeremenkovou a ze západu linií prodloužení ulice k sídlišti. Jižní část realizované regulace je ze severu vymezena ulicí Jeremenkovou, z východu linií prodloužení ulice Hudečkovy, z jihu ulicí U družstva Práce a ze západu prodloužením SJ linie této ulice k severu. Na komunikační systém města je zástavba napojena ulicí Jeremenkovou.

Rozloha: 11,4 ha

Doba vzniku, autoři zástavby:

Urbanistické řešení, respektive uliční síť určil Regulační a zastavovací plán Státní regulační komise z roku 1938. Výstavba se prováděla od roku 1947 podle ideového náčrtu O. Novotného a úvodního projektu B. Kříže. Vymezený soubor představuje realizovanou část původní regulace, která byla při dalším rozvoji směrem jižním v dalších letech pozměněna.

Funkční skladba: Obytná zástavba rodinných domků, objekt vybavenosti

Kapacity: 236 rodinných domů ve formě 118 dvojdomků

Významné skutečnosti a charakteristiky

Soubor je příkladem dobového racionálního urbanistického řešení, vycházejícího z terénní situace území. Ulice jsou vedeny ve směru vrstevnic, parcelace je pravidelná a dvojdomky mají jednotné stavebně architektonické provedení. Zástavba byla prováděna družstevní formou z několika typů domků a zahrnovala i vybavení domů.

Významné prostory a dominanty

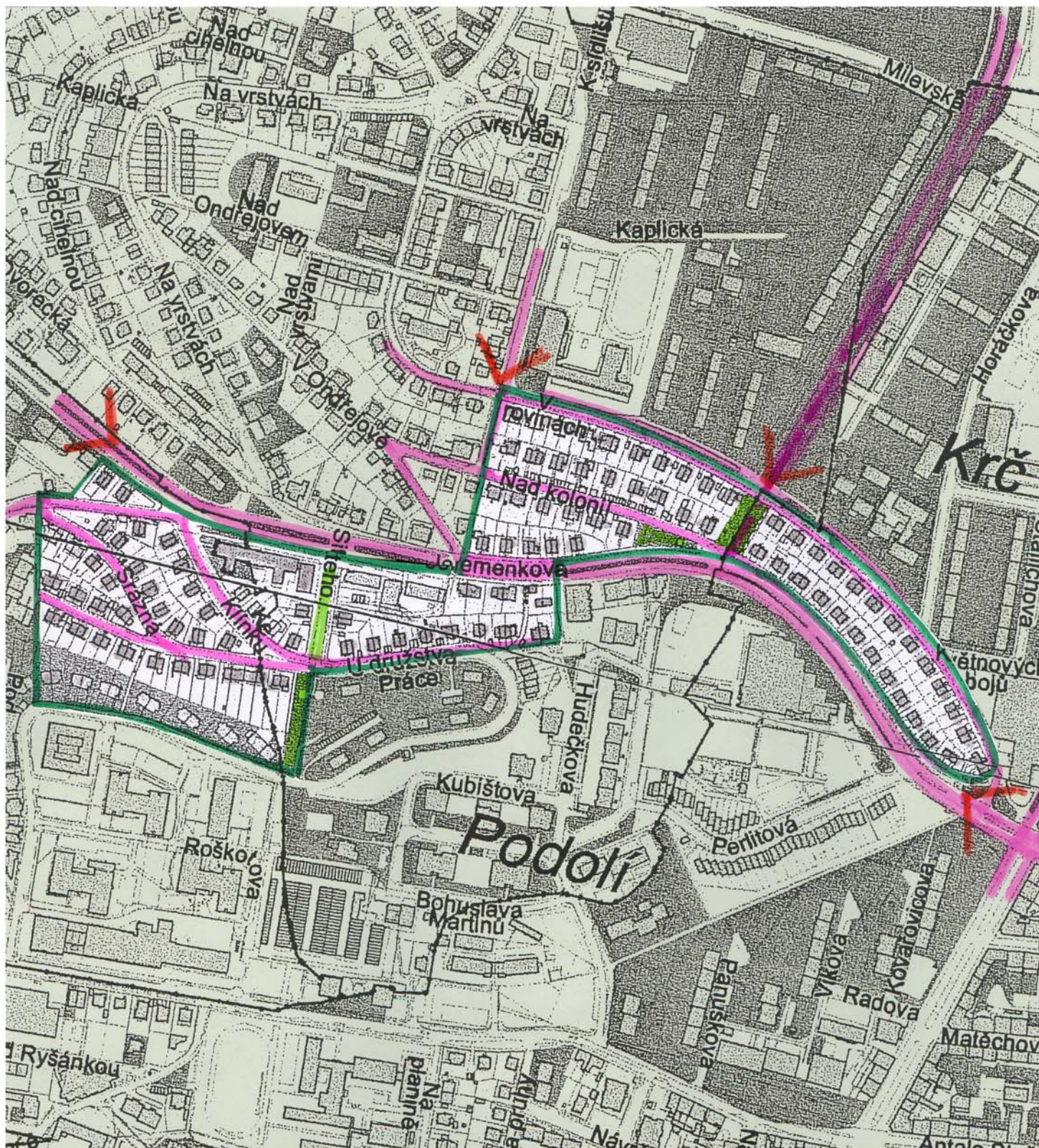
U Jeremenkovy ulice měly být situovány objekty společného vybavení (realizován byl západní). Obě části souboru mají příčné pásy veřejné zeleně vedené proti sklonu terénu.

Stupeň zachování souboru

Původně jednotný charakter domků v jednotlivých částech zástavby je postupně stírán stavebními úpravami fasád i architektury jednotlivých objektů.

Doporučení pro další rozvoj souboru

V současné situaci není co doporučovat, úspěchem by bylo zachování původního charakteru zástavby alespoň u menší skupiny domků.



1 : 5 000

č. 3, kód 4/2
DVORECKÁ – ONDŘEJOV (původní název)

Č. 4, kód 4/3

VYSOKOŠKOLSKÉ KOLEJE V PODOLÍ

Poloha a vymezení: Soubor leží v Praze 4, katastrální území Podolí. Areál kolejí tvořící uzavřený celek je vymezen ulicemi Na lysině, Pod Děkankou, Na hřebenech, U podolského hřbitova a Doudova. Ulicí Pod Děkankou je areál napojen na městské komunikace v prostoru náměstí Hrdinů. Poloha byla již v době vzniku kritizována jako stísněná a nevyhovující.

Rozloha: 2,3 ha

Doba vzniku: Projekt 1953, výstavba 1954-1955

Autoři zástavby: Urbanistický koncept J. Krásný, architektonické zpracování M. Zachystal, J. Ulman (koleje), J. Paroubek, Z. Řezníček (objekt společ. vybavení), projekt O. Schmidt, sochařské práce kolektiv prof. Žaluda.

Funkční skladba: Zástavbu tvoří soubor 6 objektů kolejí se společenským vybavením (samostatný objekt) a příslušenstvím.

Kapacity: Areál byl původně navržen pro 1 700 studentů.

Významné skutečnosti a charakteristiky

Soubor je jednou z mála ucelených pražských realizací architektury ve stylu tzv. socialistického realizmu. Racionální urbanistické řešení však připomíná funkcionalistické principy opakování jednoho architektonického i prostorového prvku jako základu provozně-kompozičního uspořádání.

Na stísněnou situaci staveniště bez možnosti širších kompozičních vazeb bylo v návrhu zástavby reagováno kompozicí zcela orientovanou dovnitř. Nástup do uzavřeného celku souboru je směřován na objekt společenského vybavení, a do jeho předprostoru ústí pak osa kolejí. Kompoziční princip dvou na sebe kolmých os je v ose budov kolejí podpořen dalšími tvarovými akcenty v rámci architektury těchto budov (vstupní loubí v čelech, balustrády).

Významné prostory a dominanty

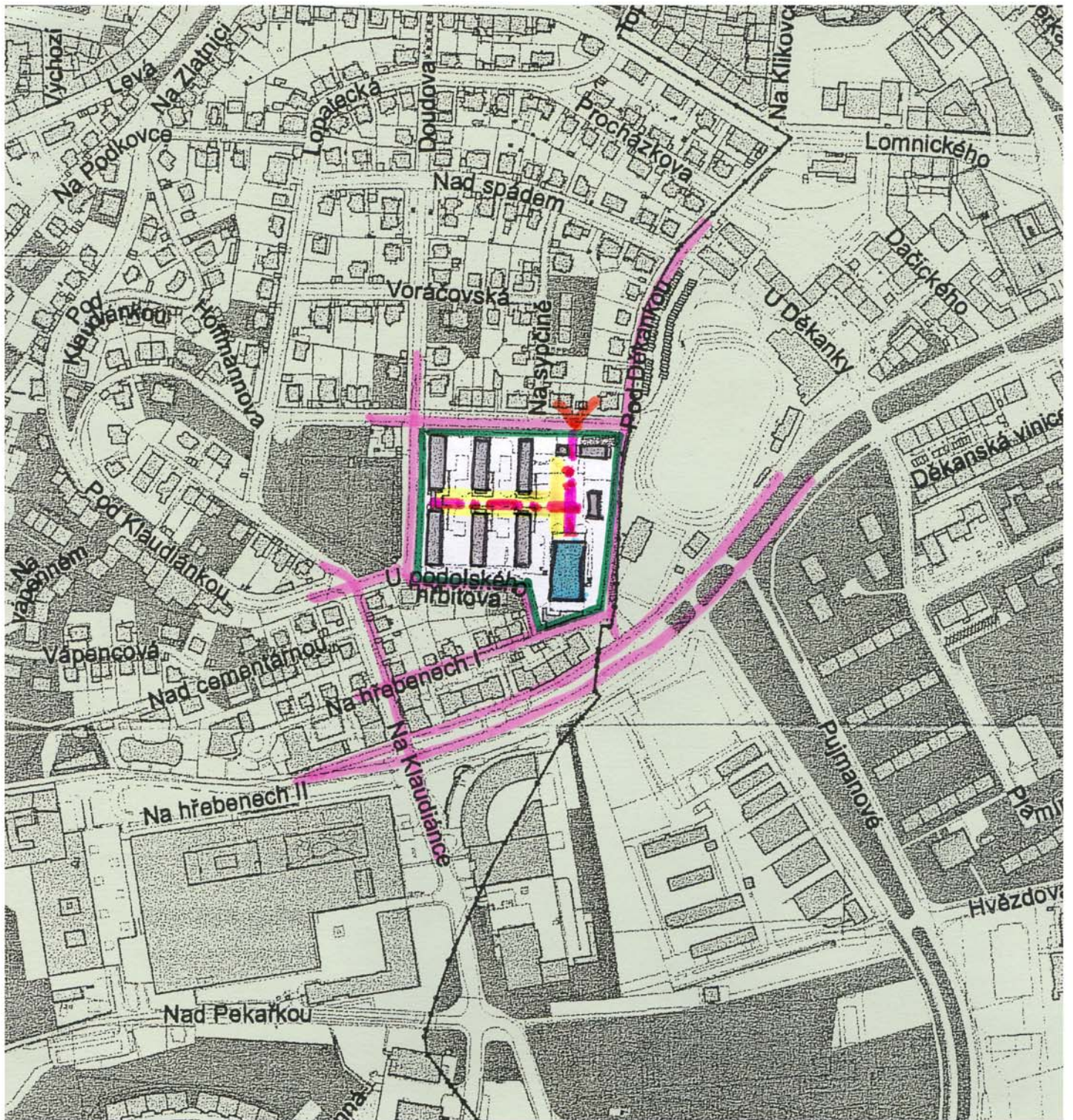
Tvarově je dominantou objekt vybavení, objekty kolejí jsou však vyšší. Prostorově jsou to pak obě osy a jejich křížení.

Stupeň zachování souboru

Poměrně zachovaná vnější architektura objektů prochází postupnou rekonstrukcí. V rámci těchto činností se u některých budov objevily různě tvarované vikýře střešních vestaveb, s degradujícím účinkem na dodnes jinak velmi působivý obraz souboru. Dalším degradujícím prvkem je provoz autoklempířství, okupující prostor severní fronty objektu vybavenosti.

Doporučení pro další rozvoj souboru

Veškeré potenciální stavební zásahy by měly respektovat jednotný a svým způsobem velkorysý, i když dobový, charakter zástavby. Soubor by měl být zbaven nevhodných parazitních funkcí.



1 : 5 000

č. 4, kód 4/3
VYSOKOŠKOLSKÉ KOLEJE V PODOLÍ

Č. 5, kód 4/4 SÍDLIŠTĚ PANKRÁC

Poloha a vymezení: Sídliště leží v Praze 4, katastrální území Krč, Nusle a Podolí. Vymezení se týká původně realizovaných obytných útvarů Pankrác I a Pankrác II, tvořících pankráckou obytnou čtvrť. Prostor původně uvažovaný jako čtvrtěové a pak obvodové centrum ležící v jejich těžišti, se vyvíjel a vyvíjí samostatně. Sídliště Pankrác I je vymezeno ulicemi Milevská, K sídlišti, V rovinách a Na strži. V jižním cípu vymezení je pak zahrnuta starší dvouletková skupina domů. Sídliště Pankrác II pak ulicemi Na Pankráci, Děkanská, Vinice I, Pujmanové a Hvězdova. Silniční napojení na centrum města zprostředkuje přes ulice Na strži a Na Pankráci trasa ulice 5. května.

Rozloha: Pankrác I – 27,1 ha, Pankrác II – 16,6 ha, prostor centra (tzv. pentagon) - 12,6 ha.

Doba vzniku, autoři: Vyzvaná neanonymní soutěž na ideové řešení Pankrácké pláně proběhla v roce 1956. Zvítězil v ní J. Krise, L. Todl, B. Bubla a V. Valtr. PÚP Pankráce I zpracoval v roce 1960 V. Durdík. Autorem projektu obou částí z roku 1969 je J. Lasovský ve spolupráci s V. Hessem, J. Krčem, V. Procházkou a J. Vilímkem (PPÚ). Výstavba probíhala v letech 1962-1967.

Funkční skladba: Obytná zástavba v rozsahu tří okrsků (Pankrác I-2, Pankrác II-1) se základní občanskou vybaveností. Dodatečně pak v území vznikla některá další obslužná zařízení.

Kapacity: Pankrác I má 1 933 bytů a cca 4 300 obyvatel, Pankrác II má 1 414 bytů a cca 2 600 obyvatel.

Významné skutečnosti a charakteristiky

Sídliště Pankrác, jako celek, je prvním pražským sídlištěm velikosti obytné čtvrti, kde je princip územní organizace (obytné okrsky) také principem kompozičním. Seskupení tří (původně čtyř) ulicemi vymezených okrsků, zastavěných v jednotném duchu kolem společného centra, dalo území jasnou základní strukturu a uliční osnovu. Celek je důsledně napojen na starší okolní zástavbu vzešlou z předválečných regulací. Fungování Pankráce jako celku zatím brání nedokončená plocha v jeho těžišti, určená, jak již bylo uvedeno, pro centrum – původně čtvrtěové, pak sektorové a posléze obvodové.

Kompozice samotných okrsků je tvořena jednoduchými řádky a skupinami obytných domů ve třech výškových hladinách (4, 8 a 12 podlaží) a obklopujícími areály pavilonů školních zařízení. Obchodní vybavení je soustředěno do pěších ulic orientovaných dovnitř prostoru okrsků. Z hlediska města – například důležité ulice Na Pankráci, je to řešení problematické. Pěší ulice z obou částí území se měly napojit na východo-západní osu centra, směřující od ulice Na Pankráci k parku na Kavčích horách. U Pankráce je cenný především celkový koncept, i když se ještě stále čeká na jeho naplnění.

Významné prostory a dominanty

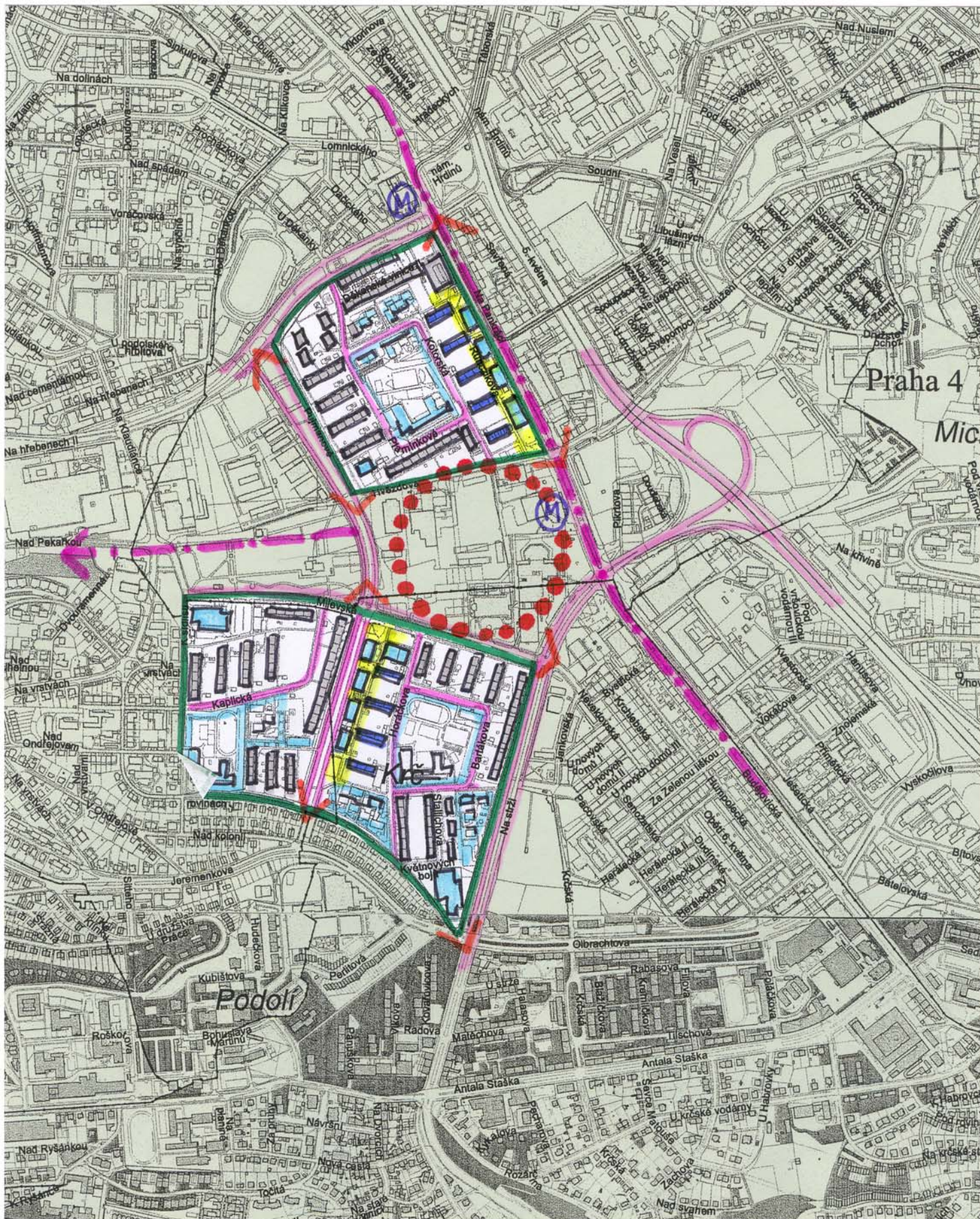
Významnými prostory jsou u obou částí pěší obchodní ulice. Dominantní účinek pak mají rytmické řádky 12podlažních deskových domů podél těchto center. Ty se pak také výrazně uplatňují v panoramatu města, především při exponovaných pohledech z návrší levého vltavského břehu. Nejvýraznějšími dominantami jsou pak výškové budovy, umístěné bez vazby na zástavbu sídliště v prostoru centra.

Stupeň zachování souboru

Původně jednotné působení architektury sídliště se postupně ztrácí vlivem dílčích akcí zateplení fasád, výměn oken a úprav lodžii. Plochy zeleně jsou zachované a udržované. Nedobře působí objekty vybavenosti podél pěších ulic a také okolní prostředí (především u Pankráce II).

Doporučení pro další rozvoj souboru

V souvislosti s dostavbou centra Pankráce by se měly dobudovat chybějící pěší vazby souboru. Výraznější zásahy by měly směřovat k objektům obchodních ulic. Užitá zateplování by měla nahradit rozsáhlejší obnova.



1 : 10 000

č. 5, kód 4/4
SÍDLIŠTĚ PANKRÁC

Č. 6, kód 4/5 SÍDLIŠTĚ MICHELSKÁ

Poloha a vymezení: Sídliště leží v Praze 4, katastrální území Michle. Územně je vymezeno ulicemi 5. května (magistrála), Jihlavská – Batelovská, Budějovická a Vokáčova. Územím sídliště prochází napříč rušná ulice Vyskočilova, která rovněž umožňuje napojení na trasu ulice 5. května směrem k centru města. Další významnou spojnici je ulice Budějovická.

Rozloha: 18 ha

Doba vzniku: 1962-1966

Autor zástavby: A. Véle, spolupráce J. Klen, J. Vlašánek a další.

Funkční skladba: Bydlení v panelových domech s areály základního vybavení školního, obchod a služby v rozsahu větším než základní v pavilonech podél ulice Budějovické.

Kapacity: 1 550 bytů, cca 2 900 obyvatel

Významné skutečnosti a charakteristiky

Vznik sídliště Michelská se časově shoduje s výstavbou tří pankráckých okrsků. Co se týče zastavovací soustavy, byly zde použity podobné principy jednoduchých řad a skupin objektů, pragmaticky řazených podle sítě obslužných komunikací a terénu. Mezioblokové prostory vykazují opakování stejného prostředí se zelení a parkováním. Hlavní přínos urbanistického řešení sídliště je v orientaci řadky pavilonů obchodního vybavení a služeb podél severní fronty bulváru ulice Budějovické (oproti pankráckým okrskům s vybaveností orientovanou dovnitř zástavby). Je třeba zdůraznit, že v šedesátých letech to byl jediný pražský příklad tohoto městotvorného pojetí. Byl tak, alespoň v části důležité spojnice Pankráce a Budějovického náměstí, vytvořen dojem tradiční městské třídy. Jinak je zástavba sídliště handicapovaná jak bezprostředním vedením trasy severojižní magistrály, tak rozdělením na dvě části dnes značně zatíženou ulicí Vyskočilovou.

Významné prostory a dominanty

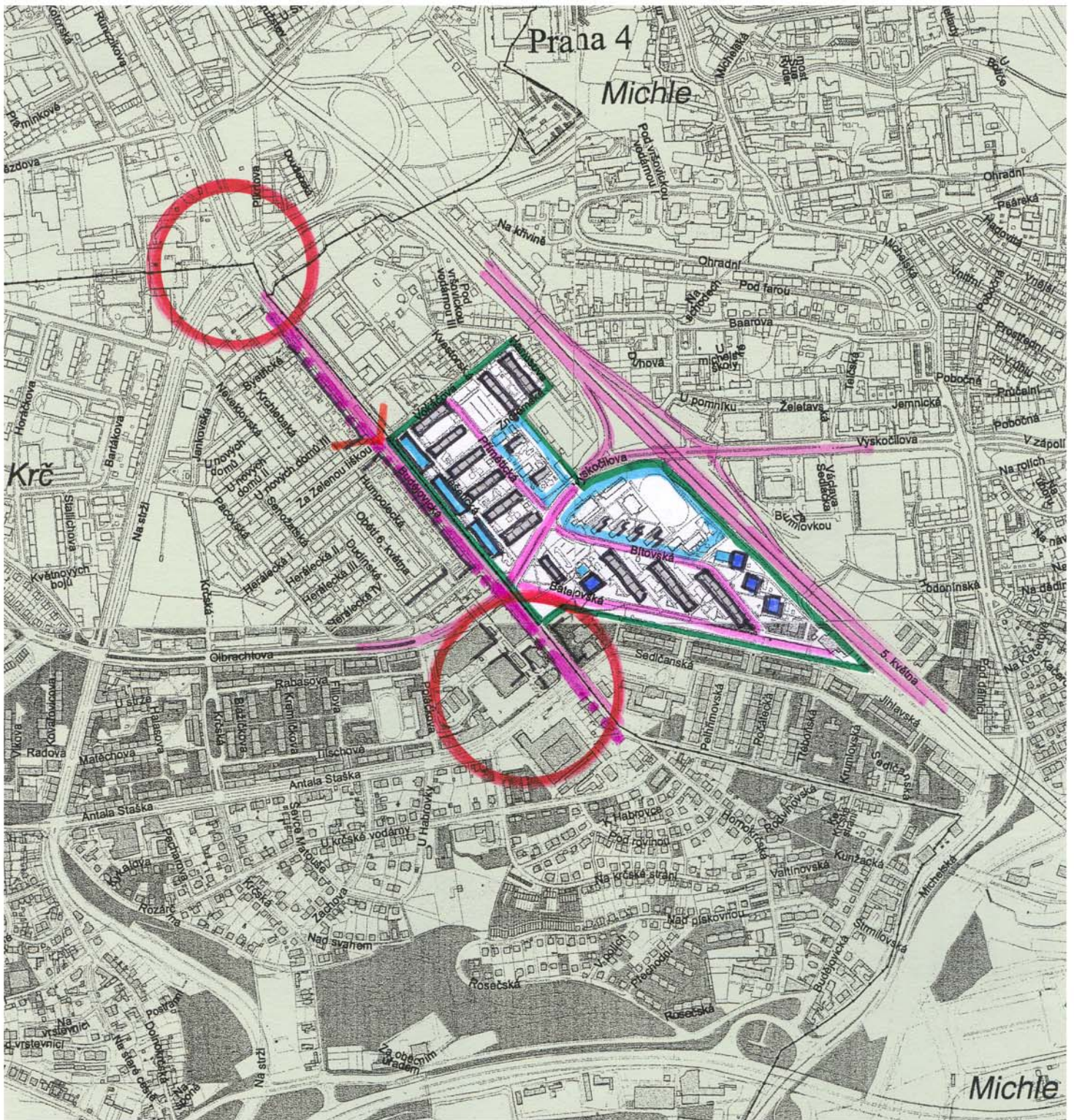
Nejvýznamnějším prostorem je, v úseku sídliště, nepochybně severní strana ulice Budějovické. Výškové dominanty věžových domů jsou spíše koncipovány pro pohledy z magistrály.

Stupeň zachování souboru

Objekty jsou postupně individuálně zateplovány a rekonstruovány tím nejjednodušším způsobem, za cenu ztráty jednotného architektonického působení. Pozornost by si zasloužila vybavenost podél ulice Budějovické.

Doporučení pro další rozvoj souboru

Soubor má určité prostorové rezervy v prostoru ulice Přímětické. Pozornost by si zasloužila obnova parteru a zeleně. Samotnou zástavbu obytných objektů lze považovat za stabilizovanou.



1 : 10 000

č. 6, kód 4/5
SÍDLIŠTĚ MICHELSKÁ

Č. 7, kód 4/6 SÍDLIŠTĚ NOVODVORSKÁ

Poloha a vymezení: Sídliště leží v Praze 4, katastrální území Braník a Lhotka. Samotná zástavba sídliště je ze severu vymezena ulicemi Novodvorská a Nad lesním divadlem, z východu ulicí Mariánskou, z jihu ulicemi Jílovská – Nad koupadly a ze západu ulicí Vavřenovou. Páteří sídliště a spojnicí směrem k Vltavě i k východu a jihu města je ulice Novodvorská.

Rozloha: cca 43 ha

Doba vzniku: Projektové řešení 1962, realizace 1964 - 1969

Autoři: A. Bořkovec a V. Ježek (PPÚ)

Funkční skladba: Obytná zástavba dvou okrsků se základní vybaveností a čtvrtovým centrem v těžišti souboru.

Kapacity: V roce 2000 mělo sídliště 3 900 bytů s cca 8 000 obyvateli.

Významné skutečnosti a charakteristiky

Soubor sídliště navazuje na plochy zástavby vzniklé na základě předválečné regulace, které ho obklopují ze všech stran, kromě severu. Z této regulace převzala osnova sídliště hlavní osu – ulici Novodvorskou a také prostor „náměstí“ v centru dispozice. Po stránce kompoziční představuje zřejmě sídliště Novodvorská v pražských podmínkách vrchol v uplatnění formálních prostředků estetizace a harmonizace urbanistického prostoru. Zástavba už má větší, ale stále ještě uchopitelné měřítko budov a prostor v jednoduché, ale účinné skladbě. Jedním z nejúčinnějších efektů je přechod od ortogonální osnovy zástavby podél hlavní osy sídliště do linií mělkých křivek zdůrazňujících terénní situaci na okrajích souboru. Také po stránce organizační se jedná o fungující útvar s minimalizací dopravy uvnitř obytného území, dostatkem zeleně a logickým rozmístěním aktivit občanské vybavenosti.

Jednotný ráz architektury v původní podobě sídliště byl i přes určitou strohost velmi účinný a působil dobře a uspořádaně.

Významné prostory a dominanty

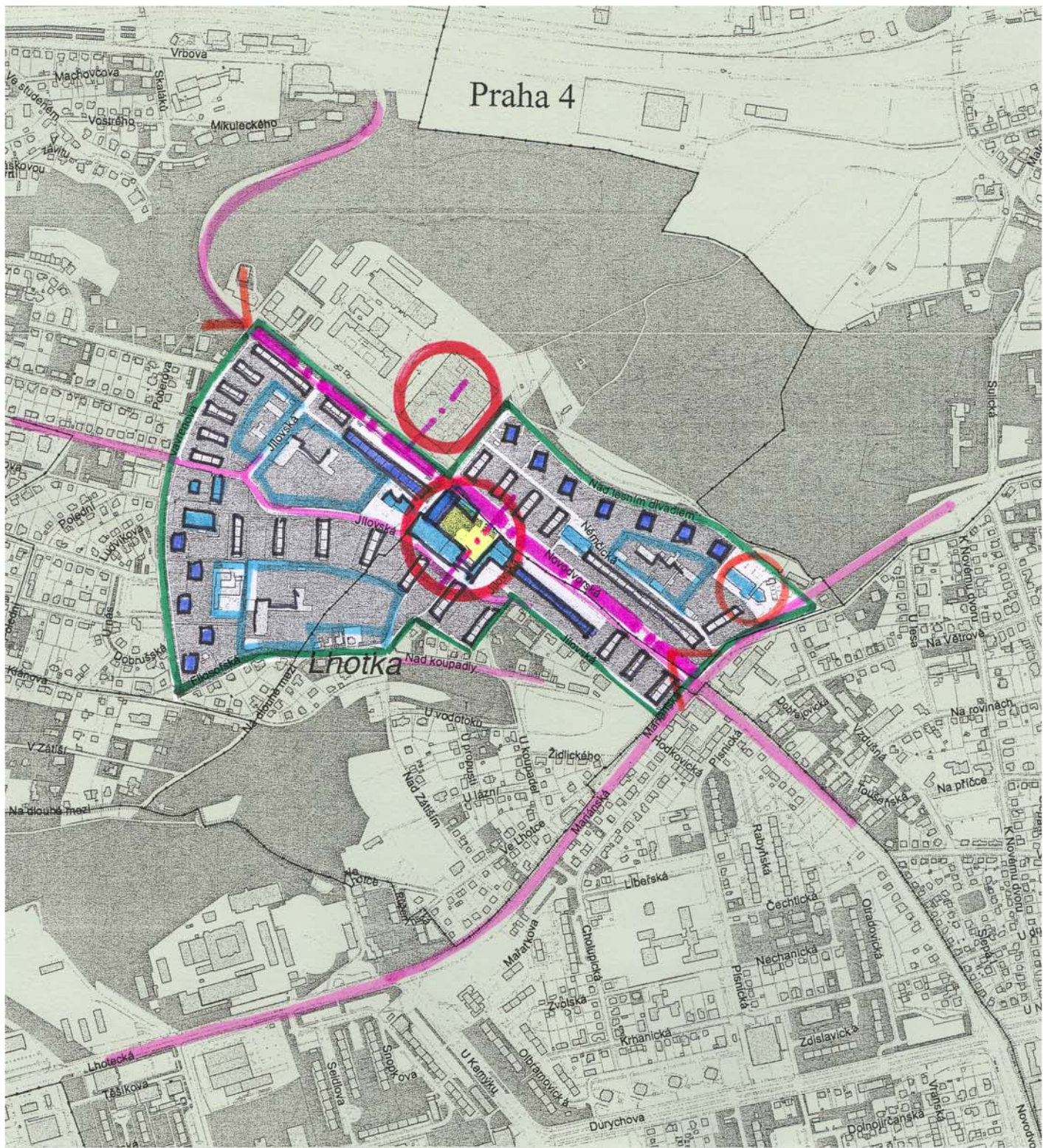
Centrálním prostorem sídliště je výše uvedené náměstí, oproti ose ulice Novodvorské zapuštěné a obklopené objekty obchodní a společenské vybavenosti, uspořádanými do dvou úrovní. Dominantou pak je, pro pražská sídliště typický objekt hotelového domu, mírně převyšující okolní zástavbu, která jeho polohu kompozičně zdůrazňuje. V roce 2005 bylo v poloze šikmo přes ulici Novodvorskou, mimo území původního sídliště, otevřeno nové polyfunkční centrum Novodvorská Plaza. V panoramatu města se sídliště projevuje fragmentálně (pohledy z Krčské stráně a okraje Pankráce).

Stupeň zachování souboru

Sídliště má zatím neporušenou urbanistickou strukturu. Jednotný ráz architektury se postupně mění dílčími úpravami (zateplení, barevnost, uzavírání lodžii) jednotlivých objektů. Největším problémem sídliště je zřejmě parkování.

Doporučení pro další rozvoj souboru

Urbanistická struktura by neměla být dále intenzifikována. I při dílčích úpravách jednotlivých objektů by bylo vhodné dbát na celkový ráz. Otevřeným problémem, jak již bylo uvedeno, je parkování a možnosti jeho řešení.



1 : 10 000

č. 7, kód 4/6
SÍDLIŠTĚ NOVODVORSKÁ

Č. 8, kód 4/7

JIŽNÍ PŘEDPOLÍ NUSELSKÉHO MOSTU

Poloha a vymezení: Území leží v Praze 4, katastrální území Nusle. Samotný prostor souboru se rozkládá po obou stranách jižního předpolí Nuselského mostu, vymezený je pak územím dominujících staveb a hranami teras nad Nuselským údolím.

Rozloha: cca 8 ha

Doba vzniku:

- Nuselský most (původně most K. Gottwalda) a stanice metra Vyšehrad (původně Gottwaldova) – 1967 až 1974
- Kongresové centrum (Palác Kultury) – projekt 1975-1979, stavba 1976-1980
- Hotelový komplex Corinthia Towers (původně Fórum), projekt 1982-1986, stavba 1986-1988

Autoři:

- Nuselský most – V. Michálek, S. Hubička, S. Kobr
- Stanice metra – J. Otruba, S. Hubička, Z. Pechatý
- Palác Kultury – J. Mayer, A. Vaněk, J. Karlík, V. Ustonal (VPÚ Praha)
- Hotel Fórum – J. Trávníček (VPÚ Praha)

Kapacity: Kongresové centrum: velký sál 2843 osob, ostatní sály celkem 1 840 osob
Hotel 1 093 lůžek

Funkční skladba: Jedná se o soubor zařízení vybavenosti celoměstského významu, tj. Kongresové centrum a mezinárodní hotel a stanici metra s provozním provázáním na výše uvedená zařízení.

Významné skutečnosti a charakteristiky

Konfigurace dvou samostatných architektonických celků – horizontální hmoty Kongresového centra (původně Palác Kultury) a vertikály hotelu Corinthia (původně hotel Fórum), je typickým příkladem esteticko-ideového pojetí doby svého vzniku a je takto záměrně koncipovaná. Obě stavby velkého měřítka jsou svým způsobem provokací doby jak svojí polohou těsně za hranicí historického jádra, tak svým působením v panoramatu města (dálkové pohledy např. z hradní rampy). Pojetí souboru posilují provozní vazby na stanici metra a velkorysé řešení dopravní obsluhy. Předmětem kritiky bývá také kvalita samotné architektury.

Dnešní podobě zástavby předcházela po 2. světové válce celá řada soutěží a studií, která monumentální pojetí předmostí předznamenala.

Významné prostory a dominanty

Významnými jsou zde pěší prostory na západní straně předpolí, především pak severní terasa Kongresového centra s pohledy na město a s propojením do ploch zeleně a pěších cest nad Nuselským údolím. Další širší pohledy se otevírají z pěší lávky nad magistrálou. Na druhé straně, parter hotelu je čistě účelový, a veřejné prostory kolem stanice metra jsou poplatny monumentalitě doby svého vzniku. Původně uvažované propojení obou souborů terasou nad magistrálou nebylo provedeno. Obě stavby jsou dominantami s výrazným, i když kontraverzním, uplatněním v obraze města. Výška hotelu je 83 m.

Stupeň zachování souboru

Původní podoba prostor i objektů je zachována.

Doporučení pro další rozvoj souboru

Soubor je uváděn především jako svědectví doby svého vzniku. Změny, které by byly žádoucí a odstranily podstatné problémy (architektura, měřítka), by byly zásadní a nejsou prozatím reálné. V každém případě by měla být věnována pozornost zachování vazeb parteru a soudobým úpravám rozsáhlých venkovních prostor.

Č. 9, kód 6/1

BARRANDOV (NOVÝ BARRANDOV)

Poloha a vymezení: Soubor sídliště leží v Praze 5, katastrální území Hlubočepy. Prostorově je z jihu vymezen trasou ulice K Barrandovu a okrajem starší rodinné zástavby (ulice Záhorského, Voskovcova a V remízku), ze západu ulic Wassermannovou a dále k severu ulicemi Werichovou, Gabinovou, Grussovou a Do Klukovic. Samotnou severní hranici pak tvoří hrana Prokopského údolí a východní hranici zástavba ulice Renoirovy. Menší soubor objektů leží na druhé straně ulice K Barrandovu (blok Slavinského, Geologická, Silurská). Původní projekt, který zastavoval ve stejném duchu území dále na západ od ulice Wassermannovy, nebyl naplněn, a území se vyvíjí jinak. Na město je soubor napojen ulicí K Barrandovu s paralelně vedenou tramvajovou tratí.

Rozloha: Výše uvedené vymezení představuje cca 99 ha

Doba vzniku: Projekty 1977-1989, realizace od roku 1980

Autoři zástavby: Z. Hölzel a J. Kerel

Investor: Výstavba sídlišť hl. m. Prahy

Funkční skladba: Soubor je tvořen zástavbou bytových domů doplněnou základní občanskou vybaveností a menším rozsahem dalších aktivit.

Kapacity: V rámci vymezení a původního konceptu je to cca 6 100 bytů a 17 000 obyvatel.

Významné skutečnosti a charakteristiky

Základem kompozice je v pražských poměrech originální východo-západní pěší osa v délce cca 950 m, s mimoúrovňovým křížením s komunikacemi. Na této ose jsou pak založeny veřejné prostory s aktivitami vybavenosti. Tato páteř života sídliště je pak akcentována samotnou zástavbou obytných domů. Pravoúhlá osnova s jasnou prostorovou strukturou byla pokusem o reminiscenci tradičního městského prostředí inspirovaným nepochybně pracemi bratrů Krierových. V typologii zastavovacích soustav byly použity jak různé variace neuzavřených bloků s předzahrádkami a vnitřními dvory, tak bodové akcenty v uzlových polohách. Snaha o městský výraz zde svedla těžký boj s výrazovými možnostmi dobové prefabrikace.

Významné prostory a dominanty

Hlavními prostory jsou 3 náměstí na výše popsané pěší ose (Chaplinovo, Tilleho a Trnkovo). Veřejné prostory doplňuje řada soch. Dominantami je pak několik skupin 12podlažních věžových domů akcentujících v exponovaných místech 6 a 8podlažní hladinu zástavby. Zástavba se uplatňuje v dálkových pohledech jak z teras pravého břehu, tak z otevřené krajiny břehu levého. Charakteristickou dominantou jsou pak věžičky objektu v prostoru Trnkova náměstí.

Stupeň zachování souboru

Soubor je přiměřeně udržován, stavební podstata je zatím poměrně nová.

Doporučení pro další rozvoj souboru

Postupné zastavování územních rezerv by mělo minimálně navázat na celkový koncept původního projektu.

č. 10, kód 6/2 OBYTNÝ SOUBOR „U KŘÍŽE“

Poloha a vymezení: Soubor leží v Praze 5, katastrální území Jinonice, na mírném návrší severně od hlavní místní komunikace ulice Radlické, spojující centrum Smíchova s Jihozápadním městem. Ze severu soubor vymezuje ulice Puchmajerova, z východu ulice U Tyršovy školy, z jihu Kohoutových a ze západu zástavba domků podél ulice Pod Vidoulí.

Rozloha: cca 6,2 ha

Doba vzniku: 1996-1998

Autoři zástavby: K. Prager, Z. Janeček, Z. Stýblo, atelier GAMA

Investor: Gama-Metrostav a.s.

Funkční skladba: Byty vyšší kategorie, jeden objekt slouží Univerzitě Karlově, prostory v přízemí „náměstí“ slouží komerčnímu využití.

Kapacita: cca 480 bytů

Významné skutečnosti a charakteristiky

Po stránce urbanistické zaujme soubor svojí jednoduchostí a velkorysostí založení a prostorové organizace. Dalším kladem je kvalitní a velkorysá architektura, včetně použitých materiálů. Motívem kompozice je parafráze tradičních urbanistických prostor náměstí a ulice vsazená do parkově upraveného území. Podle našeho názoru se jedná o přední realizaci poloviny 90. let v Praze.

Významné prostory a dominanty

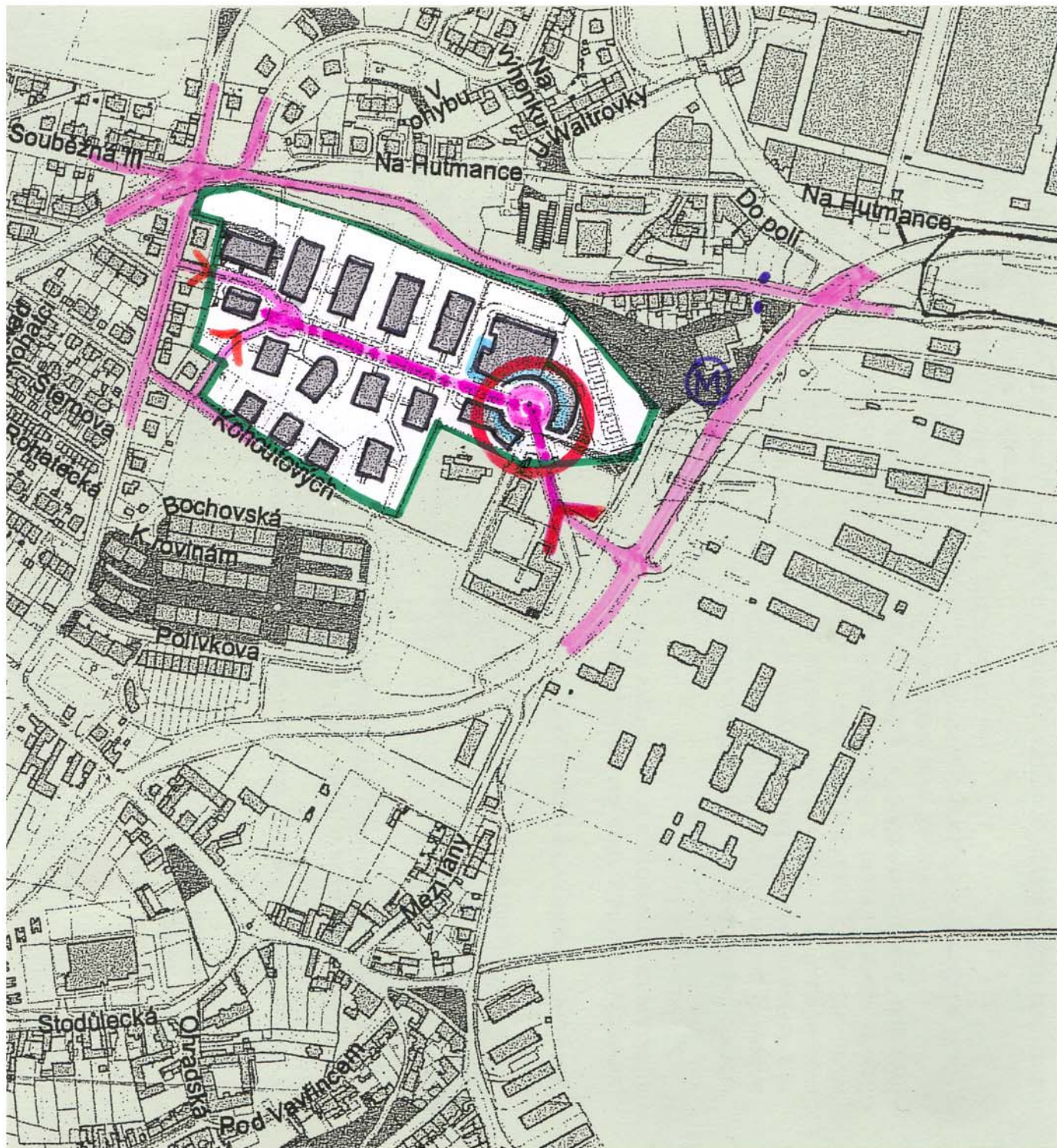
Tvarově je zvýrazněn kruhový segment vstupního prostoru náměstí. Soubor má jinak vyrovnanou výškovou hladinu. Vzhledem k poloze na návrší se pohledově uplatňuje při příjezdu po ulici Radlické od východu.

Stupeň zachování souboru

Soubor je prakticky nový, s velmi dobře udržovanými plochami zeleně.

Doporučení pro další rozvoj souboru

Soubor nemá územní rezervy pro další rozvoj.



1 : 5 000

č. 10, kód 6/2
OBYTNÝ SOUBOR „U KRÍŽE“

č. 11, kód 8/1 DEJVICE SEVER

Poloha a vymezení: Území leží v Praze 6, katastrální území Dejvice a Bubeneč. Vymezeno je ulicemi či jejich úseky (od jihu, proti směru hodin) Bechyňova, Velflíkova, Jugoslávských partyzánů, Zelená, Terronská, Čermáková, Březovského, Albánská, Ve struhách, Podbabská (včetně zástavby západní fronty), Koulova, Čínská, Zemědělská, Šlejnická, Na Julisce, Na Šťáhlavce, Na Kocínce, Kadeřávkovská, Bílá.

Rozloha: cca 37,5 ha

Doba vzniku: Zástavba vznikala postupně od konce 20. let do 50. let 20. století naplňováním regulačního plánu z roku 1924 (schválen 1926).

Autorství:

- Regulační plán okolí Dejvicko-Bubenečského – A. Engel, 1924, a na jeho základě pak:
- Návrh regulačních a zastavovacích změn v území Dejvickém a Bubenečském – Státní regulační komise, 1924 (schváleno 1926)

Funkční skladba: Obytná zástavba (městské domy, vily) s komerčními prostory (obchody, služby) podél hlavních ulic. Nebytové objekty jako kompoziční dominanty (Flemingovo náměstí, vstup od Podbaby, škola). Komponované plochy veřejné zeleně.

Významné skutečnosti a charakteristiky

Vymezené území představuje severní část zástavby území dejvicko-bubenečského, realizovanou důsledně podle výše uvedeného regulačního plánu z poloviny 20. let 20. století. To se týká jak přesně dodržené uliční sítě, tak výšky a charakteru zástavby. Tyto skutečnosti jsou pozoruhodné také proto, že část zástavby byla realizována až po 2. světové válce. Regulační principy území byly vážněji porušeny pouze souborem býv. hotelu Internacionál (není zahrnut do vymezeného území). Původní návrh zastavění není pak dodržen pouze u bloku dvouletkové zástavby mezi ulicemi Zelenou a Bechyňovou, avšak při respektování původní uliční osnovy.

Významné prostory a dominanty

V území jsou významné uzly kompozice dejvicko-bubenečské regulace. Je to jednak Flemingovo náměstí s parkem, a dále trojúhelníkový prostor severního nástupu do celého dejvického území s trojzubcem ulic (prostor před býv. hotelem Internacionál). Podélnou osou území je jedna z hlavních dejvických radiál – bulvár ulice Jugoslávských partyzánů. Příčně území protíná bulvár ulice Zelené a především pak úsek příčného zeleného pásu Stromovka-Střešovice (ulice N. Tesly).

Stupeň zachování souboru

Zástavba je v přijatelném stavu, zatím bez výraznějších změn či narušení.

Doporučení pro další rozvoj souboru

Vzhledem k výše uvedeným historickým a plánovacím souvislostem doporučujeme na toto území rozšířit území památkové zóny.

Č. 12, kód 8/2 AREÁL ČVUT DEJVICE

Poloha a vymezení: Areál leží v Praze 6, katastrální území Dejvice. Územně je vymezen ulicemi Šolínovou (z jihu), Jugoslávských partyzánů (z východu), Velflíkovou, Bechyňovou a Bílou (ze severu), Kadeřávkovskou se Salabovou (ze západu) a Zikovou (z jihu).

Rozloha: 18 ha celý areál, z toho cca 13,3 ha část vybudovaná po 2. světové válce.

Doba vzniku: Dva jižní bloky, vymezené ulicemi Thákurova, Technická, Šolínova a Zikova, byly vybudovány za 1. republiky v letech 1926-1937 (plány 1925-1926) na základě regulačního plánu z roku 1924. Tato část areálu je součástí památkové zóny Dejvice. Novější část vznikala v několika etapách na základě soutěže a generelu z let 1957-8. První etapa – areál fakult strojní a elektronické (vymezen ulicemi Šolínova, Jugoslávských partyzánů, Velflíkova, Studentská) je datován 1958-1969. Druhá etapa – soubor budov fakulty stavební (vymezen ulicemi Thákurova, Bechyňova, Bílá a Kadeřávkovská) vznikala v letech 1962-1983. V polovině 80 let se staví severně od ulice Koleční tzv. Studentský dům, a v roce 2007 začala výstavba budovy Technické knihovny (blok Studentská, Bechyňova, Thákurova, Technická).

Autoři:

Plánovací dokumentace:

- Regulační plán okolí Dejvicko-Bubenečského – A. Engel, 1924
- Návrh regulačních a zastavovacích změn v území Dejvickém a Bubenečském – Státní regulační komise, 1924 (schváleno 1926)
- Generální plán – Státní ústav pro projektování výstavby hl. m. Prahy s autory vítězného návrhu ze soutěže (1957) F. Čermákem, G. Paulem a V. Hladíkem, 1958

Jednotlivé stavby:

- Budova pův. fakulty chemicko-technologického inženýrství – A. Engel, S. Ondřej, 1926-1933 (projekt 1925)
- Budova pův. fakulty zemědělského a lesnického inženýrství – A. Engel, T. Petřík, 1929-1937 (projekt 1926)
- Areál fakulty strojního inženýrství a fakulty elektrotechnické, dílny a menza – F. Čermák, G. Paul, V. Hladík, 1958-1969
- Areál fakulty stavební – F. Čermák, G. Paul, J. Paroubek, J. Čejka, 1962 (soutěž) – 1983
- Studentský dům – O. Dudek, J. Plessinger, 1984-1986
- Technická knihovna – R. Brychta, A. Halíř, V. Králíček, P. Lešek (v r. 2007 v realizaci)

Funkční skladba: Výukové a provozní zařízení vysokých škol. V posledních letech došlo v menší míře ke komerčnímu využívání některých částí (prodejna potravin v menze) a k výstavbě zařízení širšího významu (Technická knihovna). Podstatu území jako vysokoškolského kampusu to však neovlivní.

Kapacita: cca 23 000 osob

Významné skutečnosti a charakteristiky

„Dejvice jako celek vznikly podle generálního řešení prof. Antonína Engla z let 1920-1924. Původní koncept neurčoval a snad ani nepředpokládal umístění budov ČVUT v této oblasti, ale uvažoval zde pouze skupinu veřejných budov bez bližšího označení. V letech 1921-1923 bylo rozhodnuto vyhradit ve vnitřní části dejvického sektoru pro výstavbu nových budov ČVUT území cca 24 ha v 9 blocích, rozložených

centrálně podle hlavní diagonály dejvické kotliny“ (J. Novotný ve sborníku Výstavba vysokých škol technických v Praze-Dejvicích).

Soubor je nedílnou součástí celé dejvické zástavby. Má v sobě vzácnou kontinuitu dodržení celkové prostorové koncepce při architektonických proměnách jednotlivých souborů v průběhu cca 80. let. Podstata této kontinuity je v dodržování založené uliční sítě. Poválečný realizovaný generel původní klasickou blokovou osnovu nahradil v první fázi funkcionalisticky pojatým principem hřebenově řazených provozních celků. V další fázi byla realizována zcela novými prostředky (kontrast různých hmot) Englova myšlenka ukončení kompoziční osy ulice Technické. Pokračující dostavba areálu soliterními objekty ve vymezených blocích tento historický koncept nenarušuje.

Významné prostory a dominanty

Výškovou dominantou souboru je 14podlažní budova v rámci souboru budov ukončujících v duchu Englova plánu, ale jinými prostředky, hlavní kompoziční osu ulice Technické. Její asymetrická poloha je součástí estetického záměru dobové kompozice. Významnými koridorovými prostory jsou pak nástupová osa – ulice Technická, a příčný zelený pás ulice Thákurovy. Vzhledem k vysoce funkčně-provoznímu kontextu kompozice areálu, nehraje neukončenost prostoru Vítězného náměstí v předmětném území podstatnou roli. Velkým nedostatkem však je vazba areálu na tzv. Studentský dům s jeho rozsáhlými aktivitami.

Stupeň zachování souboru

Objekty jsou v přijatelném stavu a jsou průběžně udržovány. Veřejné prostory byly naposledy upravovány v 80. letech a zasloužily by si větší pozornost.

Doporučení pro další rozvoj souboru

U některých částí souboru lze v budoucnu předpokládat možnosti přestavby (dílenské provozy), očekává se zástavba posledního volného bloku novou fakultou architektury. Tyto zásahy, i když jsou půdorysně vymezené, by měly být přínosem také po stránce urbanistické, především pak ve vztahu k veřejnému prostoru.

č. 13, kód 8/3 STRAHOV

Poloha a vymezení: Soubor leží v Praze 6 katastrální území Břevnov s čelem v ostrožní, akropolní poloze nad městem. Navazující parkové plochy směrem západním, které vznikly jako součást původního založení území mezi válkami, vedou až na Vypich.

Z hlediska územního i funkčního a také kvůli lepšímu popisu jsme rozdělili soubor na tři části, dnes svým způsobem v podstatě autonomní. Z hlediska historického vývoje a ideového pojetí území však tyto části spolu bytostně souvisí a jejich původní vazby jsou jedním z fenoménů tohoto souboru.

kód 8/3a STADIONY

Poloha a vymezení: Areál stadionů tvoří centrální část strahovského komplexu. Územně je vymezen ze severu ulicemi Chodecká a Vaníčkova, z východu Vaníčkovou, z jihu Atletickou a ze západu Běžeckou.

Rozloha: 32,5 ha

Doba vzniku a autoři: Dnešní podoba souboru stadionů se stavebně vyvíjela v řadě etap od roku 1925 do roku 1985:

- Úprava území a stavba tzv. sletišť (v rozsahu velkého stadionu) – L. Čížek, F. Krásný, 1925-1926
- Celková koncepce území (na základě vítězného soutěžního návrhu z roku 1930) – A. Dryák, F. Balcárek a J. Kopp
- Západní (železobetonová) tribuna tzv. Masarykova národního stadionu (velký stadion) – A. Dryák, 1935
- Atletický a tzv. vojenský stadion a celkový plán úpravy území – F. Balcárek, J. Kopp, 1931-1932 (původně s A. Dryákem)
- Severní a jižní tribuna velkého stadionu – F. Balcárek, J. Kopp, projekt 1937, realizace 1946-1948.
- Výstavní pavilony (severně od Rošického a velkého stadionu) – F. Cubr, V. Formáček, J. Hrubý, J. Kándl a další v rámci úprav pro II. celostátní spartakiádu 1960
- Východní tribuna spartakiádního stadionu – KPÚ Praha, atelier 14 (O. Honke-Houfek, Z. Kuna, L. Stupka, F. Krejčí, B. Růžička, V. Pohl a další), 1967 (projekt), 1972 (realizace)
- Rekonstrukce a dostavba atletického stadionu (stadion E. Rošického) – KPÚ Praha (Kutnar, Zeman), 1976-1978
- Dostavba západní tribuny velkého stadionu – Kopřiva, Mudra, Štěpán, 1985

Funkční skladba: Sportovní stadion s diváckým provozem (Rošického stadion – fotbal a atletika), vyhrazené tréninkové plochy otevřené i halové (býv. stadion Přátelství, malý stadion, plocha velkého stadionu), administrativní provozy tělovýchovy (vestavby a přístavby tribun), bazén a tělovýchovná zařízení s provozem veřejnosti (vých. tribuna velkého stadionu), komerční funkce (autosalón a servisy, prodejny atd. v severní části areálu).

Kapacity:

Komplex stadionů má celkem 147 600 m² otevřených a 10 115 m² krytých sport. ploch. Velký stadion má 12 000 diváckých míst, Rošického stadion 19 500. Areál má dále cca 13 000 m² užitkových ploch (administrativa).

Významné skutečnosti a charakteristiky

Soubor stadionů a sportovních ploch vznikl nejdříve pro potřeby sokolských sletů, později spartakiád. Režimy byl brán vždy jako symbol národní a posléze státní. Velký stadion patří rozlohou i diváckou kapacitou dodnes ke světovým unikátům. Vrchol provozní funkčnosti komplex dosáhl poslední velkou dostavbou v polovině 70. let 20. století. Přesto se nikdy nerealizovalo západní čelo komplexu, a tato možnost se postupně uzavřela výstavbou nesouvisející s prvotním posláním Strahova. Se změnou společenské situace po roce 1989 původní význam území pominul, ale sportovní využití dominuje v různé podobě dodnes.

Významné prostory a dominanty

Nejvýznamnějším, ale dnes také nejproblematictějším prostorem a dominantou území je velký strahovský stadion. Ten se také výrazně uplatňuje v siluete petřínského hřbetu a v obraze města při pohledech z pravého vltavského břehu. Jeho měřítko a monolitická forma se staly symbolem a jsou dnes tudíž mimo diskusi.

Stupeň zachování souboru

Provozované části souboru jsou více méně udržovány, i když veřejné prostory působí opuštěně. Největším problémem je zchátralý stav konstrukcí nevyužívané části velkého stadionu (severní a jižní tribuna, zbytek hlediště a prostory diváků v ostatních částech stadionu).

Doporučení pro další rozvoj souboru

Problém budoucnosti strahovského sportovního areálu i celého komplexu je zatím jedním z největších urbanistických a politických problémů centrální části města. Klíčem je zde zřejmě budoucnost velkého stadionu, která by měla být důkladně zvážena a variantně ověřena. S ní bude souviset i využití ostatních částí celého souboru.

kód 8/3b

PARKOVÝ PÁS STRAHOV VYPICH

Poloha a vymezení: Parkový pás leží západně od zastavěné části Strahovského komplexu. Parková plocha dnes přechází do zelených svahů nad Podbělohorskou na katastrálním území Smíchova. Jako vymezení v rámci původního záměru lze brát ze severu ulici Tomanovu a s ní rovnoběžný pás o šířce cca 100 – 150 m na vrcholu terénního hřbetu od ústí ulice Spirtka (na východě) až k Vypichu (na západě). Území má dobré silniční a tramvajové dopravní napojení k centru radiálou ulice Bělohorské a do prostoru Smíchova ulicí Podbělohorskou. Jeho dostupnost vzroste po výstavbě stanice metra u Motolské nemocnice.

Rozloha: cca 25 ha

Doba vzniku: Realizovaná podoba parkového pásu pochází velmi pravděpodobně z první poloviny 60. let 20. století. Podrobný popis vývoje plánování je v následujícím odstavci.

Autoři, plánovací historie:

Aktuální podoba parkového pásu odpovídá návrhu urbanistické studie území Strahova, kterou zpracoval Atelier ÚPn ÚHA v roce 1962 a který byl zřejmě podkladem pro realizaci parku. Plánovací historie je však dlouhá. Původní myšlenka parkové osy Strahov – Bílá Hora pochází velmi pravděpodobně od A. Balšánka z let 1913-1918 (Studie o Velké Praze I. – lidový park a sokolské sletiště na pláni Bělohorské). Tato parková osa byla pak v různé podobě součástí prakticky všech oceněných návrhů v soutěži na regulaci území Smíchova, Košíř a Radlic a Motola z roku 1921, a definitivně byla potvrzena regulačními plány tohoto území z let 1925 a 1936-7, včetně průmětu do celoměstského regulačního plánu z roku 1929.

Následně byla tato osa součástí vítězného soutěžního návrhu A. Dryáka na „Konečné úpravy bývalých strahovských lomů pro účely tělovýchovné“ z roku 1930 a posléze plánu Všesportovního stadionu na Strahově F. Balcárka, J. Koppa z roku 1935.

Funkční skladba: Jedná se o veřejně přístupnou parkovou plochu s vloženou plochou vyhrazeného sportoviště. Součástí území je nově rekonstruovaný víceúčelový areál statku Ladronka. Celé území slouží účelům krátkodobé rekreace.

Významné skutečnosti a charakteristiky

Myšlenka parkového pásu vznikla jako nedílná součást původní ideové koncepce strahovských sportovišť. Park měl symbolicky spojit Strahov s Bílou Horou. Bohužel, nikdy nedošlo k realizaci západního čela sportovišť směrem k parku, a tato důležitá kompoziční vazba byla postupně porušena výstavbou radiokomunikačních zařízení v 70. letech a obytného komplexu v ulici Běžecké počátkem nového tisíciletí.

I přes tyto skutečnosti, které do budoucna potenciál samotného Strahova velmi omezují, je dnes parková osa nejvyužívanější a obecně nejprospěšnější částí území.

Významné prostory a dominanty

Dnes nejvýznamnějším a dominujícím, již vzhledem k funkční náplni, je prostor kolem Ladronky. Na druhé straně jak východní, tak západní vstup do území jsou nedostatečné.

Stupeň zachování souboru

Parková osa je upravená a udržovaná.

Doporučení pro další rozvoj souboru

- Ve vazbě na budoucnost jádrového území Strahova hledat možnosti kompozičních a provozních vazeb na toto území (a dále na území historického města)
- dořešit kompoziční a provozní vazby na předpolí obory Hvězda.

kód 8/3c

AREÁL KOLEJÍ ČVUT

Poloha a vymezení: Soubor leží ve východní části strahovského komplexu. Územně je vymezen ze severu okrajem barokních hradeb, z jihu ulicí Šermířskou a ze západu ulicí Vaníčkovou, která je jediným dopravním napojením souboru. Pěší vazby směřují především směrem východním do území Petřína a Hradčan.

Rozloha: 15,5 ha

Doba vzniku: Stávající objekty areálu kolejí ČVUT byly dostavěny ke III. celostátní spartakiádě v roce 1965 na základě tzv. Generelu dostavby Strahova z roku 1961. Celkový záměr souvisel s tehdy přijatou koncepcí dostavby ČVUT. Nové koleje nahradily starší dřevěné šatnové objekty, jejichž poslední verze vznikla kolem roku 1948.

Autoři zástavby: F. Cubr, J. Hrubý, J. Kándl (koleje), S. Franc, L. Hanf (menza), V. Sedlák, A. Ezechiáš (zdrav. středisko), S. Franc, H. Pešková (distribuce).

Funkční skladba: Ubytování cca 5 000 studentů ČVUT, přidružená vybavenost a sportovní plochy. Realizovaný rozsah vybavenosti postrádá původně navrhovaný kulturní dům (před objektem distribuce).

Významné skutečnosti a charakteristiky

Areál kolejí ČVUT byl navržen a postaven jako dvojúčelové zařízení sloužící jednak pro ubytování studentů ČVUT, jednak v době spartakiád jako šatny pro cvičence. Urbanistická kompozice areálu je podřízena třem tradičním nástupovým osám na plochu velkého strahovského stadionu s rozšířeným shromažďovacím prostorem uprostřed. Rovněž dispozice objektů byly podřízeny zmíněné dvojúčelovosti. Architektura objektů (až na blok I) je jedním z příkladů nástupu moderní architektury

60. let u nás. Je svým způsobem svědectvím doby, a v tom je možná jeho cena větší, než v samotné urbanistické hodnotě.

Významné prostory a dominanty

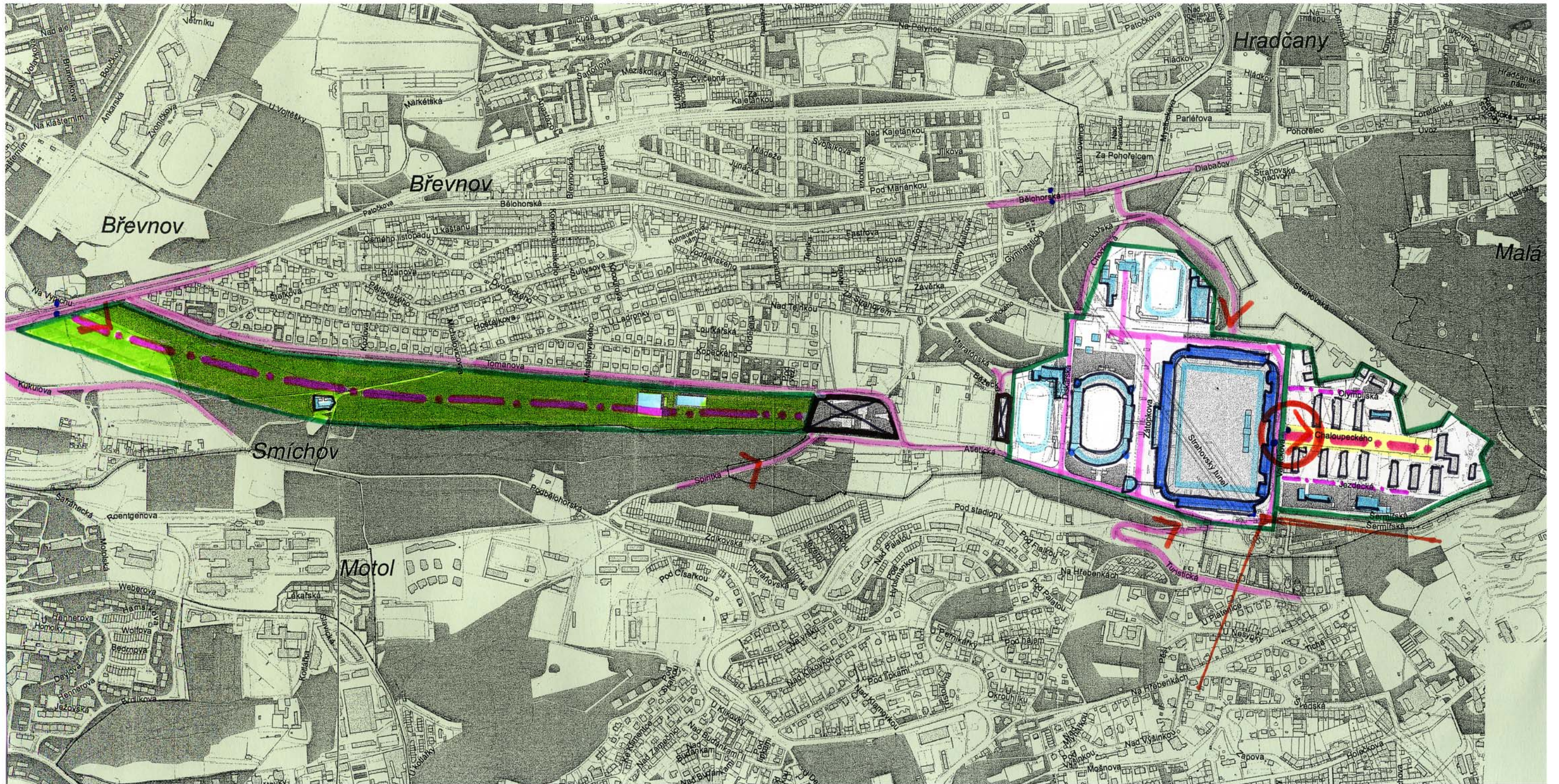
Páteří kompozice byla středová nástupová plocha směřující k tzv. „Bráně borců“ velkého stadionu, který byl a je dominantnou území. Příčná osa pak spojovala vybavenost areálu. Jižní fronta kolejí se uplatňuje v panoramatických pohledech z pravého břehu Vltavy. Dle našeho názoru je prvek rytmu (čela jižní řádky kolejí) v kontextu k historické zástavbě Malé Strany a Smíchova rušivý.

Stupeň zachování souboru

Objekty souboru jsou průběžně udržovány a částečně také rekonstruovány. Rekonstrukce a modernizace však postupně stírají původní architektonický charakter souboru.

Doporučení pro další rozvoj souboru

Původní provozní a kompoziční vazba mezi areálem kolejí a strahovským sportovním komplexem v současné době neexistuje. Vzhledem k nejasné koncepci celého území nelze v této situaci formulovat konkrétní doporučení. V případě velkorysého přístupu k řešení celého prostoru bude hodnotou především lokalita samotná.



1 : 10 000

č. 13, kód 8/3
STRAHOV

č. 14, kód 8/4

MALOBYTOVÉ SÍDLIŠTĚ BŘEVNOV

(DOMY PRO CHUDÉ OBCE PRAŽSKÉ)

Poloha a vymezení: Soubor se nachází v Praze 6, katastrální území Břevnov, v prostoru vymezeném ulicemi Patočkova (ze severu), Pod Královkou (z východu) a Pod Marjánkou a Kolátorova (z jihu).

Rozloha: 15,5 ha

Doba vzniku: Plán je z roku 1934, výstavba probíhala v několika etapách od roku 1935 do poloviny 50. let.

Autoři: Regulační plán zpracoval Ladislav Machoň. Autoři skupin nájemných domů byli například Václav Hlinský, Rudolf Jasenský, František Jech, Karel Koželka (Mládeže 2-10, Nad Kajetánkou 20-24), Antonín Černý (Nad Kajetánkou 1-8).

Funkční skladba: Obytné domy s malometrážními byty, obchodní vybavenost v přízemních podnožích podél Patočkovy a Bělohorské a areál základní školy uvnitř území.

Významné skutečnosti a charakteristiky

Soubor vzniklý na základě soutěže představuje jedinečný příklad aplikace řádkového funkcionalistického principu zástavby v členitém pražském terénu vložením diagonální sítě ulic při zachování optimální východo-západní orientace. Návrh zástavby o jednotné výškové hladině byl potvrzen regulačním plánem z roku 1936 (schválen 1937), který nahradil původní, tradičně blokově pojatou regulaci z roku 1925, ze které byly převzaty příčné zelené pásy. Zajímavou skutečností je, že součástí plánu i realizace byla zástavba severní fronty ulice Bělohorské, avšak jiným typem objektů. Za 1. republiky nebyla výstavba ukončena. Část zástavby, dostavovaná po 2. světové válce, má při dodržení původní osnovy architekturu tzv. socialistického realismu. Velmi hustá zástavba působí dodnes organizovaným, ale velmi stísněným dojmem.

Významné prostory a dominanty

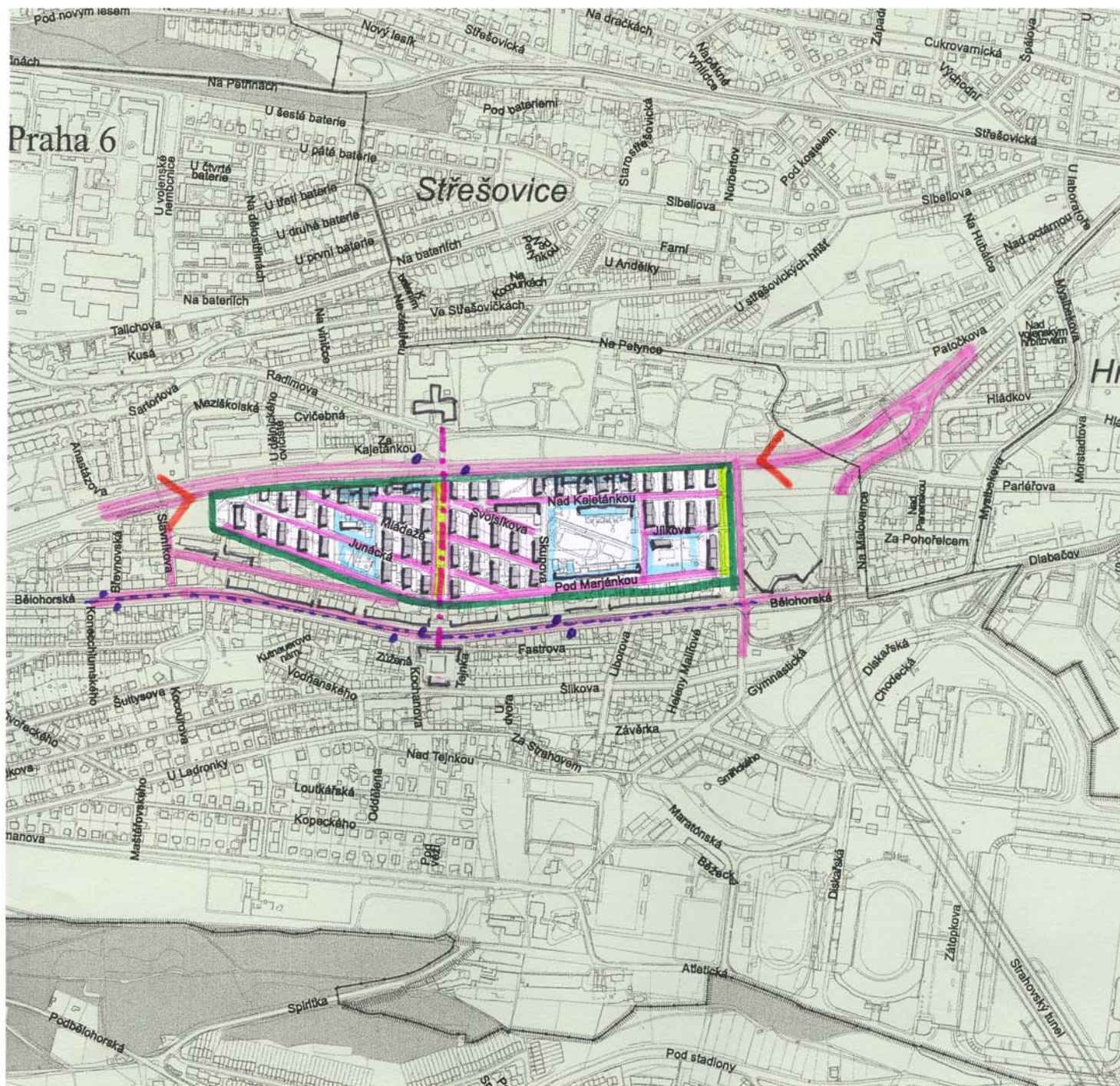
Cílem návrhu zástavby bylo vytvořit stejně hodnotné standardní prostředí pro každý dům. Nicméně návrh i realizace svým způsobem zdůrazňuje uliční linie Patočkovy a především pak Bělohorské (která však byla zastavěna jiným typem domů).

Stupeň zachování souboru

Stavební podstata souboru je nedotčená, velké změny vzhledu nastaly dílčími rekonstrukcemi jednotlivých objektů, což je zřejmě důsledkem aktuálních majetkových poměrů. Většina oprav, úprav a modernizací stírá charakteristické znaky původní, především funkcionalistické architektury. Velkým problémem, degradujícím i tak stísněné uliční prostory, je parkování.

Doporučení pro další rozvoj souboru

Prostorově je území naplněno a zástavba by se neměla dále nijakým způsobem intenzifikovat (nástavby apod.). Alespoň pro vybranou skupinu objektů, které si zatím zachovaly původní architektonické hodnoty, doporučujeme památkovou ochranu. Ideální by ale byl pro celé území statut památkové zóny.



1 : 10 000

č. 14, kód 8/4
MALOBYTOVÉ SÍDLIŠTĚ BŘEVNOV
(DOMY PRO CHUDÉ OBCE PRAŽSKÉ)

č. 15, kód 8/5 SÍDLIŠTĚ PETŘINY

Poloha a vymezení: Sídliště leží v Praze 6, katastrální území Břevnov a Veveslavín. S těžištěm městské části, resp. okrajem centra, je spojeno lokálním bulvárem ulic Na Petřinách / Střešovická. Prostorově je sídliště vymezeno ze severu terénní hranou směrem k Veveslavínu, ze západu vilovou zástavbou kolem obory Hvězda a z jiho-východu břevnovskou plání, resp. ulicí Ankarskou.

Rozloha: 60,5 ha

Doba vzniku: Uliční osnova pochází z regulačního plánu Státní regulační komise kolem roku 1925, který byl promítnut do celoměstského regulačního plánu z roku 1929 a potvrzen v další regulaci z let 1936/7. Z této regulace vycházel první poválečný plán z roku 1954, na který navázal realizovaný plán. Samotná realizace je uváděna v letech 1959 – 1965.

Autoři zástavby: E. Benda a V. Mixa

Funkční skladba: zástavbu tvoří dva obytné okrsky s komplexním základním vybavením doplněným o další aktivity.

Kapacity: cca 4 550 bytů a 9 000 obyvatel

Významné skutečnosti a charakteristiky

Sídliště Petřiny je jedinečným příkladem realizace původní urbanistické koncepce regulačního plánu z poloviny 20. let 20. století o 35 let později. Z původní regulace je převzata a realizována jasná osnova základních ulic s prostorovými a funkčními akcenty v místech křížení. Původní perimetrální zástavba byla nahrazena soustavou polootevřených bloků s vnitřními klidovými prostory se zelení. Páteří kompozice je ulice Na Petřinách s občanskou vybaveností. Zastavění, i když je z převážné části tvořeno jednotlivými panelovými domy, nese stopy rannější poválečné (sorelové) verze plánu, který v duchu doby rozvíjel předválečnou regulaci (nároží Čílova / Na Petřinách s obchody a službami).

Petřiny jsou příkladem střídmé, měřítkově přijatelné panelové zástavby 1. generace pražských sídlišť, těžící oproti svým současníkům z kompozičních hodnot první vlny prvorepublikových regulací. Hodnoty souboru jsou především urbanistické. Doplnění sídliště o soubor Hvězda v polovině 90. let 20. století lze pokládat za přínosné.

Významné prostory a dominanty

Sídliště nemá adekvátní centrální (uzlový) prostor. Charakter centra má část ulice Na Petřinách v úseku od výškové dominanty hotelového domu a obchodního domu po ulici Maříkova. Předprostor kompozičního uzávěru ulice Na Petřinách s dominantou Makromolekulárního ústavu ČSAV (autor K. Prager 1960-1964) je vlastně tramvajovou smyčkou. Dalšími výškovými dominantami jsou věžáky u východního vstupu do sídliště.

Stupeň zachování souboru

Postupné opravy jednotlivých objektů udržují stav sídliště na přijatelné úrovni.

Doporučení pro další rozvoj souboru

Jak již bylo uvedeno, hodnoty souboru jsou především urbanistické (lokalita, měřítko, prostředí). Výstavbou souboru Hvězda byly vyčerpány celistvé rozvojové plochy území. Další případný rozvoj by mohl pracovat s jednotlivými objekty, včetně jejich výměny. Nemělo by ale dojít k negativnímu dopadu na urbanistické hodnoty stávající.

Č. 16, kód 8/6 AREÁL HVĚZDA PETŘINY

Poloha a vymezení: Areál leží v Praze 6, katastrální území Veleslavín, v severo-západním cípu sídliště Petřiny. Prostorově je areál vymezen ulicemi Na okraji a Křenova, hotelovým domem a zástavbou ulice Na Petřinách a Předvoje. Jako součást sídliště Petřiny sdílí areál napojení na město ulicí Na Petřinách.

Rozloha: 3,7 ha

Doba vzniku: Projekt 1994, realizace k roku 2000

Autor zástavby: Vlado Milunič

Developer: RODOP, VOSAREA, AREAS

Funkční skladba: Vedle hlavní funkce bydlení jsou to komerční plochy v části parteru (obchody, služby, kanceláře).

Kapacita: 350 bytů, cca 700 obyvatel

Významné skutečnosti a charakteristiky

Areál Hvězda byl po roce 1990 jednou z prvních dostaveb starší sídlištní zástavby. Po kompoziční stránce je areál autorem charakterizován jako „vstup nově dynamičtější struktury do existující ortogonální struktury druhého nejstaršího pražského sídliště“. Součástí areálu je, vedle novostaveb, také přestavba (na funkci bydlení) bývalého objektu průmyslového závodu Laboratorní přístroje, postaveného spolu s původním sídlištěm. Největším přínosem souboru je materiálově a tvarově bohatá architektura objektů s množstvím nápaditých detailů diametrálně odlišná od panelákové šedi okolního sídliště.

Významné prostory a dominanty

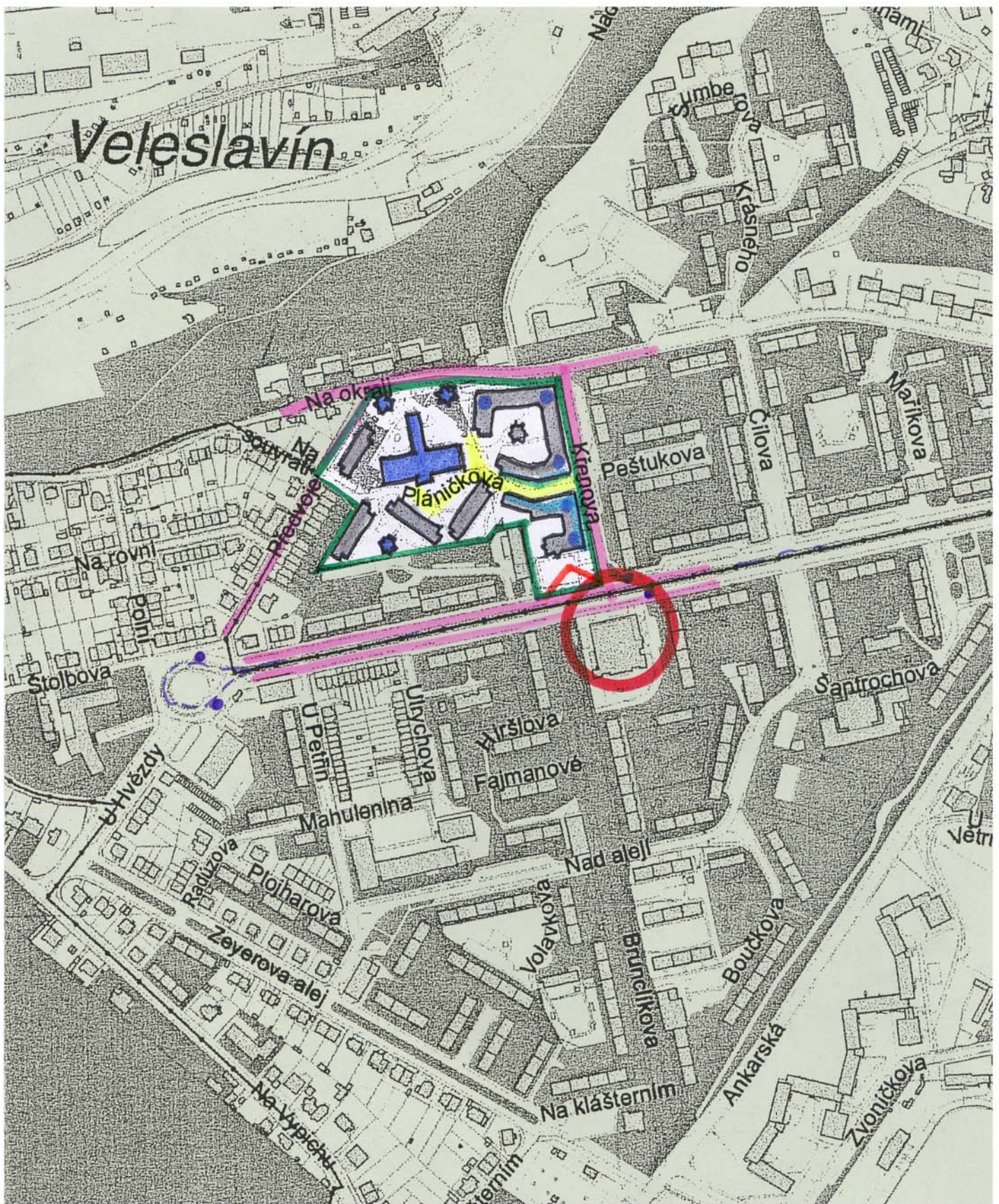
Soubor nemá významný uzlový prostor. Původně plánované „náměstí“ pro sídliště Petřiny u hotelového domu slouží areálu jako parkoviště. Dominantami souboru jsou věžové domy se symbolickým půdorysem hvězdy jako alegorie blízkého letohrádku.

Stupeň zachování souboru

Areál Hvězda je prakticky nový, s velmi dobrou úpravou a údržbou veřejných a poloveřejných ploch.

Doporučení pro další rozvoj souboru

Vzhledem k tomu, že je soubor nový a využívá celou disponibilní plochu, další rozvoj nepředpokládáme.



1 : 10 000

č. 16, kód 8/6
AREÁL HVĚZDA PETŘINY

č. 17, kód 8/7 SÍDLIŠTĚ ČERVENÝ VRCH

Poloha a vymezení: Sídliště leží v Praze 6, katastrální území Vokovice. Územně je vymezeno ze severu areály škol a zástavbou podél zeleně Krutce, z východu ulicemi Tobručkou, Horoměřickou a Liberijskou, z jihu rozhraním zástavby sídliště a starší zástavby Kladenské a dále ulicí Africkou, Kladenskou a zástavbou západního cípu sídliště. S centrem města je sídliště spojeno trasou ulice Evropské, nevhodně ho dělící na dvě poloviny.

Rozloha: 35 ha

Doba vzniku: Urbanistická studie 1959, výstavba 1960-1972

Autor: M. Jarolím

Funkční skladba: Zástavbu tvoří dva obytné okrsky se základním vybavením a zárodkem čtvrtového centra. V severním okrsku je soubor střední školy.

Kapacity: 2 660 bytů, cca 5 500 obyvatel

Významné skutečnosti a charakteristiky

Po stránce morfologie zástavby je sídliště významným příkladem použití základních prostředků estetizace a harmonizace urbanistického prostoru, především pak rytmu, kontrastu a asymetrie. Vzhledem k tvaru a relativně malému rozsahu území se jedná o jednoduchou skladbu řádek a skupin objektů řazených podél komunikací a zohledňujících sklon terénu. Realizace původní urbanistické koncepce byla tvrdě ovlivněna vedením dnešní ulice Evropské, tj. nerealizováním výstavby Veleslavínské radiály mimo prostor zástavby. Osou sídliště je tak velmi dopravně zatížená trasa ulice Evropské, ke které je po formální stránce kompozice sídliště organizována, ale která je výraznou bariérou jeho provozu a ovlivňuje negativně jeho prostředí. Bez ohledu na tuto stránku, představuje Červený Vrch kompozičně zajímavý příklad z druhé generace pražských sídlišť, postavený na jednoduchosti a přehlednosti skladby hmot přijatelného měřítká.

Významné prostory a dominanty

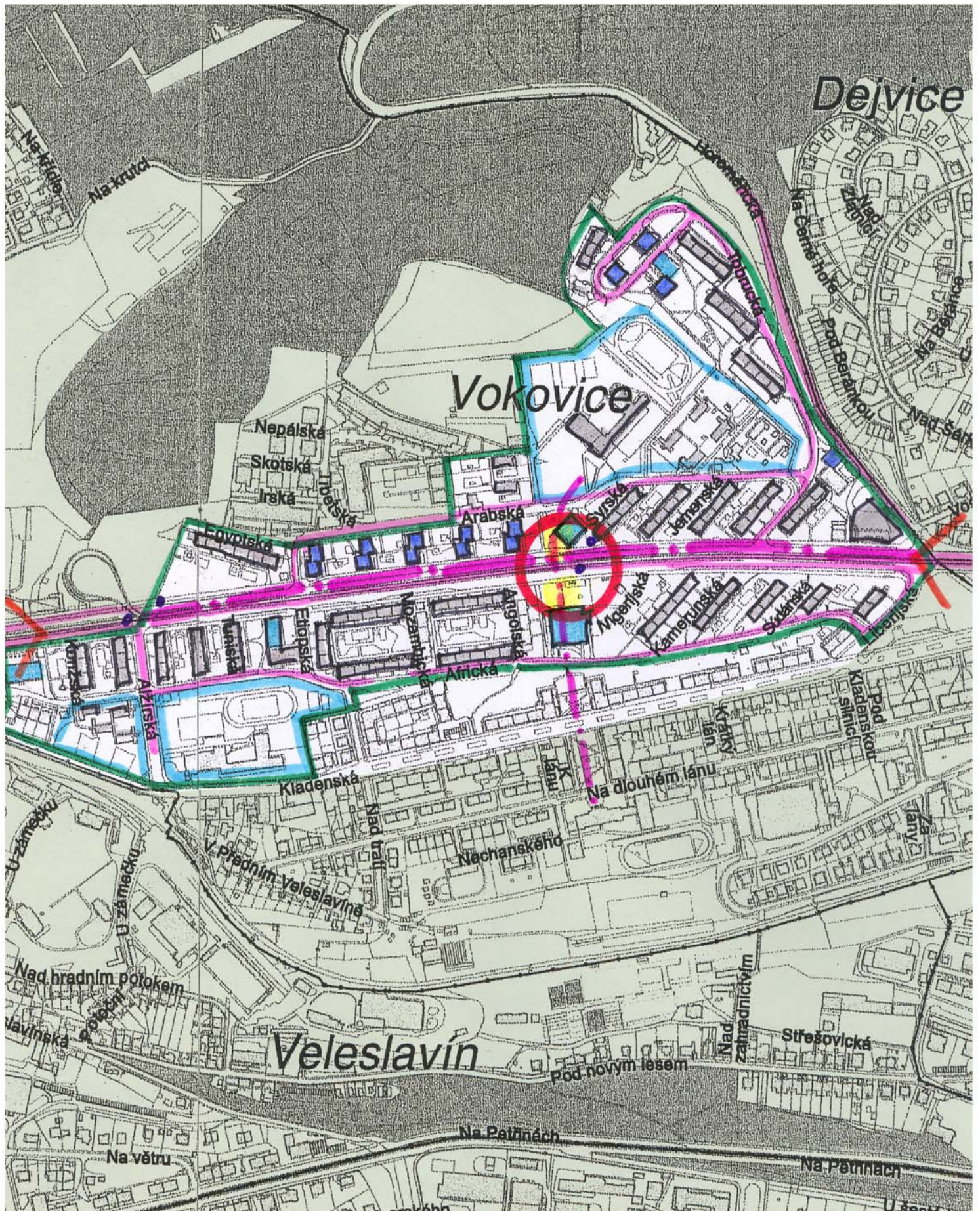
Sídliště nemá typický uzlový prostor. Po stránce funkční jsou těžištěm souboru zařízení obchodních a obslužných aktivit po obou stranách ulice Evropské uprostřed sídliště. Směrem k jihu je zde zřetelný pokus o vazby na příčnou zelenou osu sorelové kompozice sídliště Kladenská. Vertikálními dominantami jsou pak skupiny věžových domů rytmicky řazených podél části severní hrany Evropské a v severním cípu nad ulicí Horoměřickou. Sídliště působí výrazně, s pozadím zeleně Šárky při pohledech z hrany Petřín, a je velmi pohledově exponované při příjezdu od letiště.

Stupeň zachování souboru

Zástavba sídliště, jeho vybavenost i jeho prostředí jsou již značně zašlé. Jediné regenerační procesy, které proběhly, jsou dílčí zateplení a stavební úpravy některých objektů, které ale pozměnily původně jednotné architektonické působení souboru.

Doporučení pro další rozvoj souboru

Územní rezervy sídliště byly v nedávné době vyčerpány. Dílčí úpravy jednotlivých domů nenahradí celkovou regeneraci, která ale nebude, vzhledem k majetkovým poměrům, v současné situaci reálnou.



1 : 6 000

č. 17, kód 8/7
SÍDLIŠTĚ ČERVENÝ VRCH

č. 18, kód 8/8 HANSPAULKA

Poloha a vymezení: Zástavba leží v Praze 6, katastrální území Dejvice. Územní vymezení je provedeno v rozsahu realizované zástavby, nebo alespoň původně navrhované uliční sítě. Z jihu je hranicí ulice Evropská, z východu linie ulic Kolejní, Kadeřákovská, Na Kocínce a Na Šťáhlavce, pak na severu úsek ulice Šárecké, a severozápadním vymezením je okraj zástavby směrem k údolí Tiché Šárky až k ulici Horoměřické. Ve vymezeném území je řada památkově chráněných objektů a lokalit.

Rozloha: cca 180 ha

Doba vzniku, autorství: Provedená regulace uliční sítě, včetně části zástavby, odpovídá přesně dokumentu „Návrh regulačních a zastavovacích změn v území Dejvickém a Bubenečském“, zpracovaném Státní regulační komisí v roce 1926. Tento plán jeví velikou podobnost s původním Regulačním plánem okolí Dejvicko-Bubenečského A. Engla z let 1922-1924, který ale nezahrnoval celé vymezené území. Výstavba započala bezprostředně po roce 1926 a ve své většině byla realizována do druhé světové války. Zbylé volné plochy se dostávají dodnes.

Funkční skladba: Bydlení v rodinných vilách, řadových rodinných domech a bytových domech. Základní občanská vybavenost, včetně školy, sportovní a parkové plochy. V území leží také areál hotelu Praha.

Kapacity: Ve vymezeném území je cca 1 020 rodinných domů (izolované, řadové) a cca 100 sekcí bytových domů. Počet obyvatel odhadujeme na 6 000.

Významné skutečnosti a charakteristiky

Hanspaulka je příkladem rozsáhlé vilové zástavby, navazující na kompaktní městskou strukturu jádrových Dejvic. Území bylo od počátku plánování součástí velkorysého klasicizujícího založení přecházejícího zde od pevných bloků rovinné centrální části k volné zástavbě přilehlých svahů. Je to další pražský příklad inspirovaný ve svém jádru anglickým zahradním městem. Uliční síť, ač je ovlivněna terénem, má vloženu řadu formálních kompozičních akcentů ve formě zelených pásů a skvérů. Do dispozice je zakomponováno několik původních usedlostí a statků.

Významné prostory a dominanty

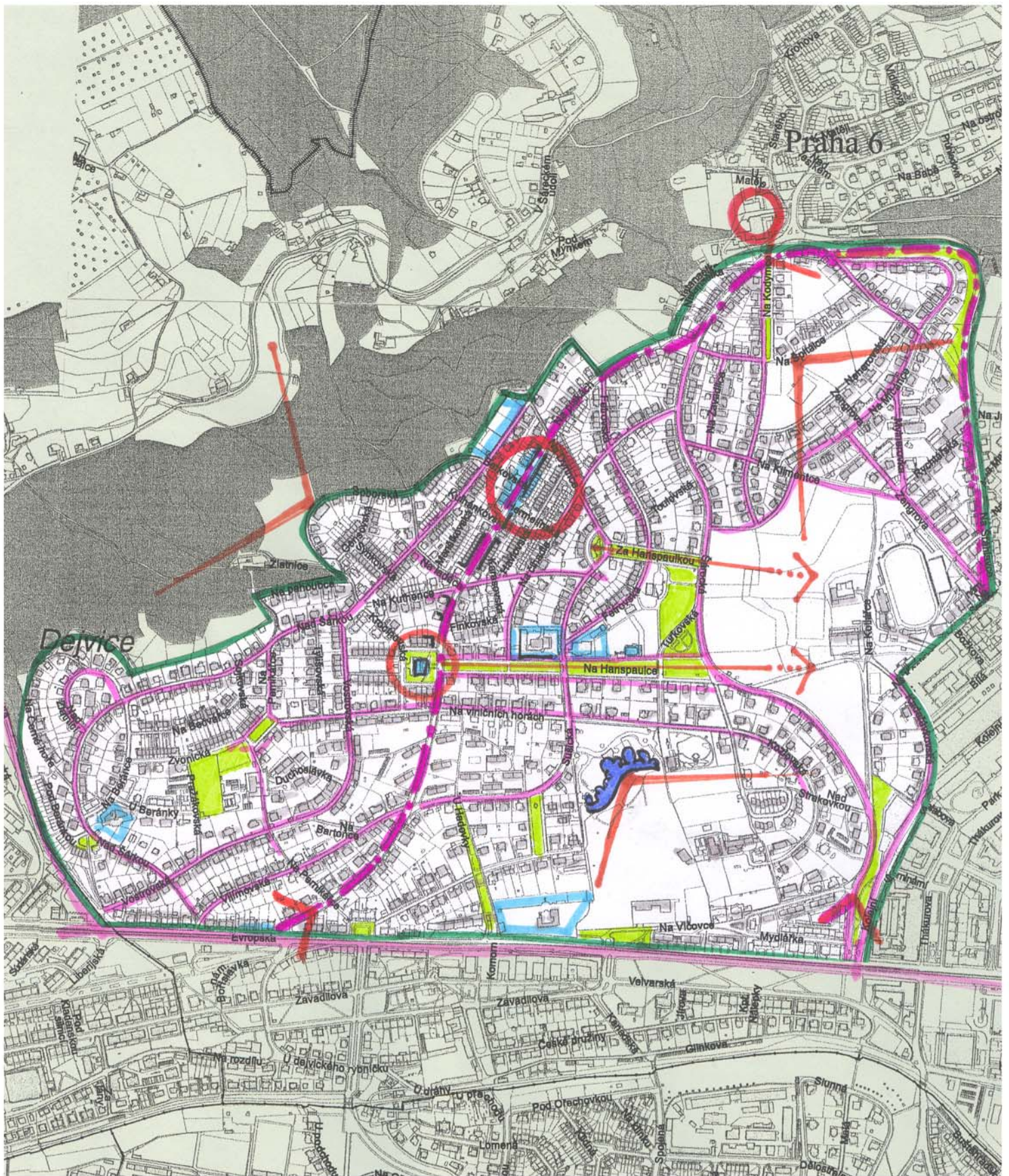
Hlavní komunikační páteří a svým způsobem i kompoziční osou je ulice Na Pískách, která se napojuje na důležitou dopravní tepnu – ulici Evropskou. Území původně nemělo stavební dominantu. Koncem 70. let se jí stal hotel Praha v akropolní poloze bývalé Petschkovy zahrady. Významnými prostory jsou zelené pásy (Na Hanspaulce, Za Hanspaulkou, U Hadovky atd.) a několik menších parkových skvérů.

Stupeň zachování souboru

Území je jednou z nejexkluzivnějších pražských vilových čtvrtí. Obnova, která začala po roce 1990, se ještě všude neprojevila, především pak u veřejných prostor.

Doporučení pro další rozvoj souboru

Alespoň některé vybrané části souboru by si zasloužily památkovou ochranu. To se týká jak některých charakteristických stavebních skupin, tak soustavy veřejných prostor.



1 : 10 000

č. 18, kód 8/8
HANSPAULKA

č. 20, kód 12/1

AREÁL VŠZ SUCHDOL

Poloha a vymezení: Areál VŠZ leží v Praze 6, městské části a katastrálním území Suchdol. Územně je vymezen ze severovýchodu ulicí Kamýckou, ze severu zástavbou podél jižní hrany ulice K Horoměřicům, ze západu katastrální hranicí Suchdola, z jihu komunikací kolem zahrádkářské kolonie a pozemky školy a z východu pak ulicí Sídlištní.

Rozloha: cca 46 ha

Doba vzniku: Veřejná soutěž 1957-58, návrh 1958, realizace hlavní části původně navrhovaného souboru do roku 1967.

Autor: J. Čejka (ve fázi projektu se spolupracovníky)

Funkční skladba: Zástavbu tvoří soubor výukových, administrativních, ubytovacích, sportovních a provozních zařízení České zemědělské univerzity (původně Vysoké školy zemědělské).

Kapacity: Areál byl projektován pro 1 680 posluchačů, dnešní kapacita je cca 15 000 posluchačů.

Významné skutečnosti a charakteristiky

Areál původní VŠZ je v pražských podmínkách jediným a jedinečným příkladem vysokoškolského campusu založeného na zelené louce, mimo zastavěné území města. Z hlediska vývoje nelze pominout, že již v soutěži, která proběhla v roce 1957-8, kde později provedený návrh zvítězil, byl jediným, který se jak v urbanismu, tak v architektuře odpoutal od historizujících schémat a tvarosloví předchozích let. Zástavba přitom musela navázat na realizovaný pozůstatek předchozí zastavovací studie celého území (soubor kolejí), postavený jako symetrický objekt s historizující architekturou.

Koncepce areálu uplatňuje (volně dle autora) tři hlavní principy:

- 1) jasné zónování (zóny výuky, bydlení, hospodář. zóna)
- 2) vlastní vnitřní osnova, diagonální (a tím dynamická), oproti uliční osevně Suchdola
- 3) kompoziční gradace výrazu i hmot směrem k ústřednímu motivu, resp. dominantám budovy rektorátu a auly.

Kompoziční forma zástavby je volná, ale prostorově organizovaná a velmi působivá. Architektura, včetně stavebních detailů, byla charakteristická snahou o docílení jednotného výtvarného řádu – od celkové koncepce až k detailu.

Další vývoj areálu přinesl od 80. let do konce tisíciletí několik nových staveb, které původní koncept v zásadě nenarušily.

Významné prostory a dominanty

Nejvýznamnějším prostorem je nástupová osa z ulice Kamýcké. Dominantou je budova rektorátu.

Stupeň zachování souboru

Areál i jednotlivé objekty jsou udržovány a v dobrém stavebním stavu. Velkým problémem, který původní koncepcí neznala, je dnes parkování.

Doporučení pro další rozvoj souboru

Pro další rozvoj ČZV jsou v areálu územní rezervy. V současné době by bylo potřebné zpracovat celkovou koncepci území, která by navázala na hodnoty původního plánu a konkretizovala další možnosti výstavby.

č. 21, kód 13/1 TENISOVÝ AREÁL ŠTVANICE

Poloha a vymezení: Soubor sportovních objektů a ploch tvořící areál leží na ostrově Štvanice v Praze 7, katastrální území Holešovice. Areál vyplňuje východní část prostoru mezi Hlávkovým mostem a Negrelliho viaduktem. Hlávkův most ho rovněž napojuje na dopravní systém města. Soubor je součástí památkové zóny.

Rozloha: 2,7 ha

Doba vzniku: Projekce od r. 1981, realizace 1983-1986

Autoři zástavby: J. Kales, J. Novotná

Investor: Dopravní podnik HMP, investor dopravních staveb

Funkční skladba: Otevřené a kryté sportoviště (tenisové dvorce) s příslušenstvím sportovců a diváků

Kapacity: 10 otevřených a 2 kryté dvorce, celkem cca 9 000 diváků (centrální kurt 7 000).

Významné skutečnosti a charakteristiky

Velkoryse koncipovaný komplex zhodnotil tradici místa a představuje obohacení městského prostředí. Je považován „za jednoznačně kladný urbanistický čin“ (J. Paroubek v Architektuře ČSR 5/1987). Za nejšťastnější atribut celého komplexu je pokládáno řešení útvaru centrálního dvorce včetně rozčlenění hmoty hlediště na několik částí. Vysoce se oceňuje rovněž začlenění do prostředí ostrova.

Významné prostory a dominanty

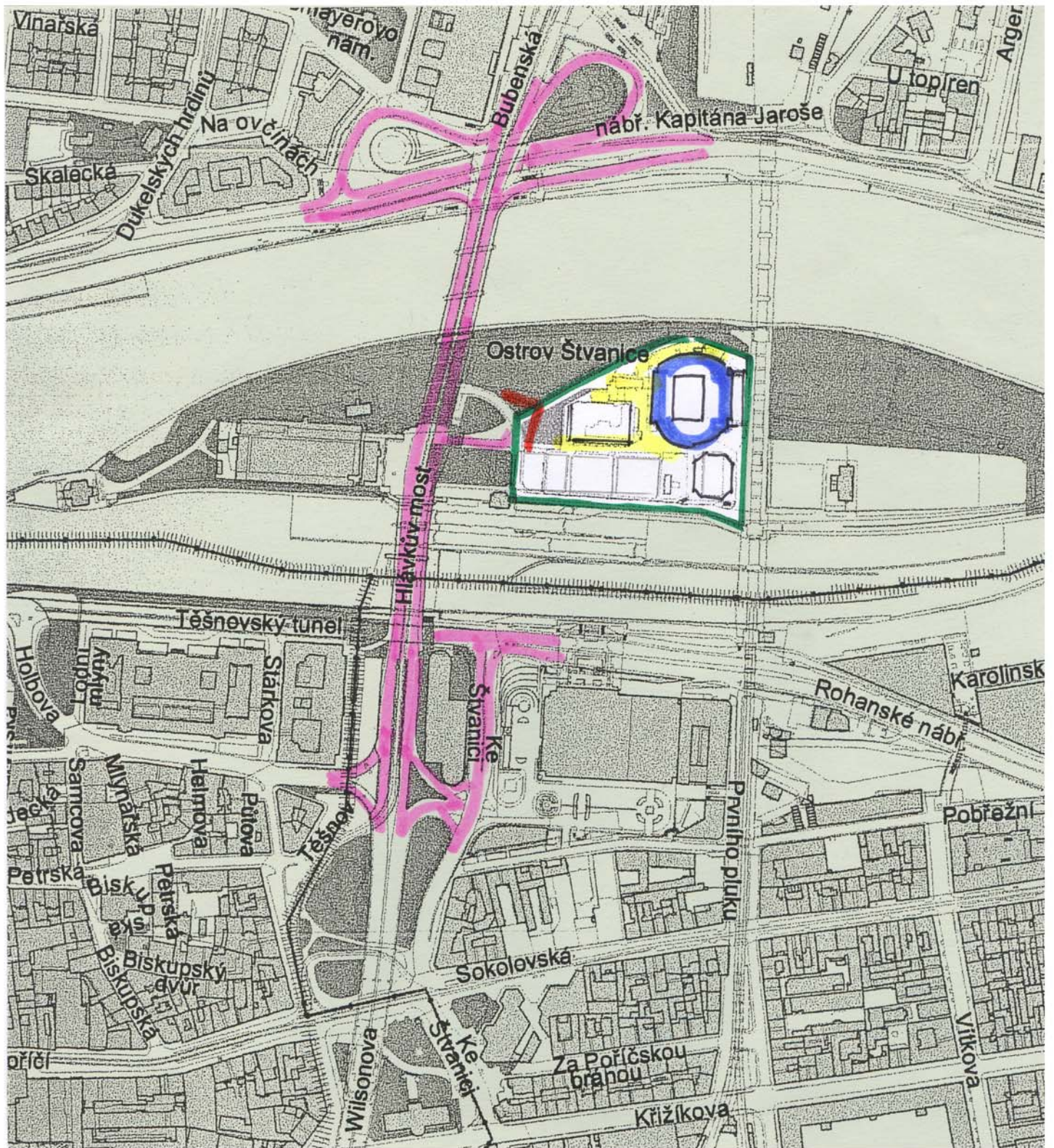
Objekt tribuny centrálního kurtu, dominantním prostorem pak hlavní nástupový koridor.

Stupeň zachování souboru

Soubor je zachován a udržován.

Doporučení pro další rozvoj souboru

Soubor lze považovat po stránce rozvojové za ukončený a měl by si i do budoucna zachovat svůj původní charakter.



1 : 5 000

č. 21, kód 13/1
TENISOVÝ AREÁL ŠTVANICE

č. 22, kód 14/1 DIPLOMATICKÁ ČTVRŤ TROJA

Poloha a vymezení: Soubor leží v Praze 7 MČ Troja, katastrální území Troja. Územně je vymezen ze severu ulicí Trojskou, z východu prodloužením ulice Na Kazance, z jihu protipovodňovým valem a ze západu ulicí Sádky. Spojnicí s jádrem města je ulice Trojská.

Rozloha: 2,3 ha

Doba vzniku: Řešení širšího území a koncepce souboru vznikly před rokem 1989. Výstavba samotná byla ukončena v roce 1991.

Autor: J. Bočan

Funkční skladba: Rezidenční reprezentativní bydlení, v centrálním objektu také vybavenost (pošta) a služby.

Kapacita: cca 50 bytů

Významné skutečnosti a charakteristiky

Realizovaný soubor byl původně částí většího celku zástavby, plánovaného v rámci řešení širšího území. I tak je ale svébytným a výrazným počinem, který je po stránce výtvarného pojetí souboru obytných staveb v Praze dodnes jedinečným jak celkovou koncepcí, tak velkorysou architekturou. Zástavba obytných kubusů rozložená do tří plánů měla v původní podobě gradovat v prostoru náměstí, dnes neuzavřeného prostoru orientovaného k řece a městu.

Významné prostory a dominanty

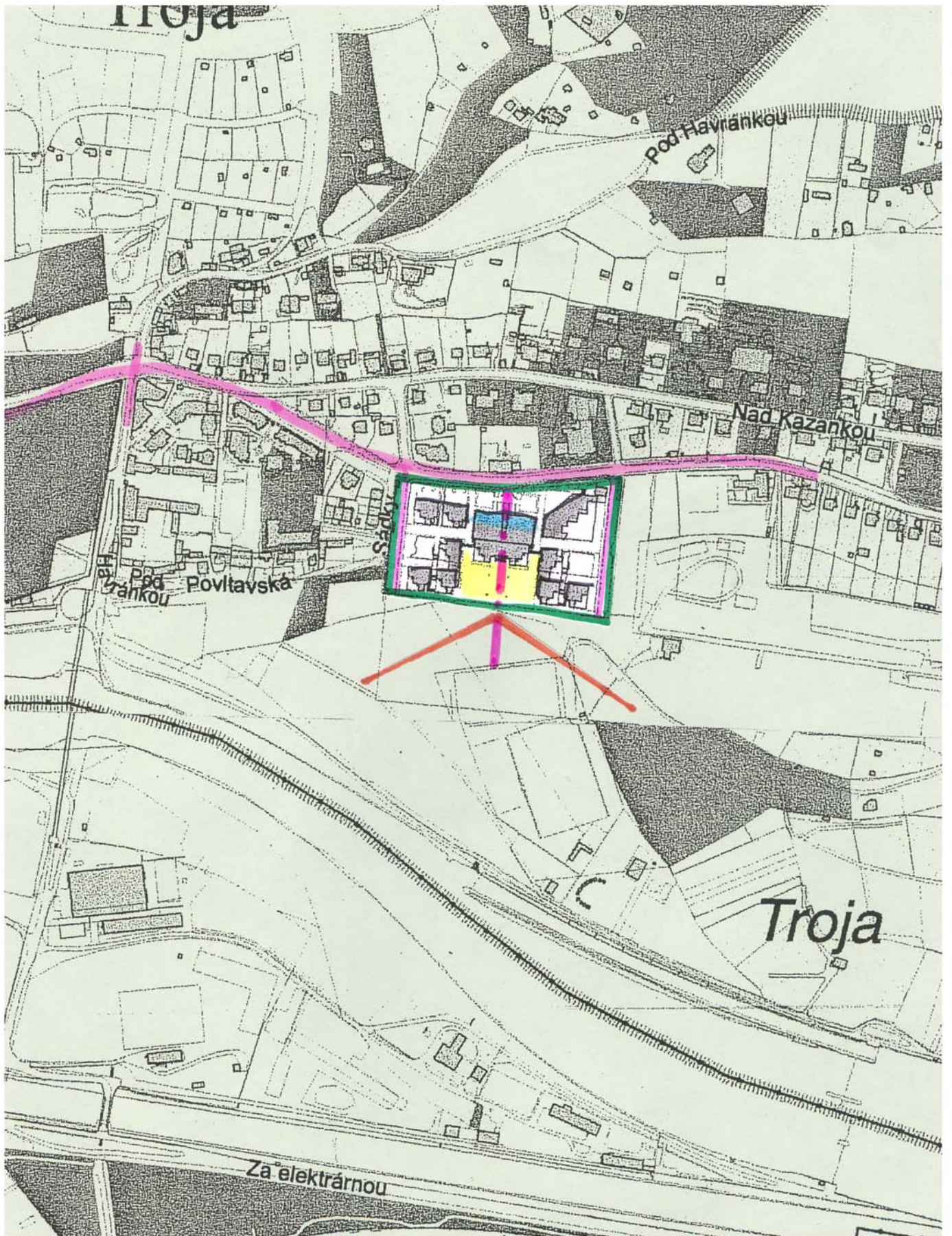
Soubor má vyrovnanou výškovou hladinu. Jako přirozené prostorové těžiště působí polootevřené „náměstí“ v ose souboru.

Stupeň zachování souboru

Vnější podoba souboru si zatím zachovala původní podobu, i když kvalita použitých materiálů je poplatná době svého vzniku.

Doporučení pro další rozvoj souboru

Stávající podoba souboru a architektura by neměly být narušeny. Tomu by se měly přizpůsobit i nutné údržbové a rekonstrukční zásahy.



1 : 5 000

č. 22, kód 14/1
DIPLOMATICKÁ ČTVRŤ TROJA

č. 23, kód 15/1 SÍDLIŠTĚ INVALIDOVNA

Poloha a vymezení: Sídliště leží v Praze 8, katastrální území Karlín. Ze severu přiléhá východní část sídliště k ulici Sokolovské, z východu ho vymezuje ulice Nekvasilova, z jihu Sluncová a ze západu ulice U Invalidovny a Molákova. Napojení na centrum města je ulicí Sokolovskou.

Rozloha: 15 ha

Doba vzniku, autoři: PÚP sídliště byl zpracován v roce 1959 kolektivem J. Novotný, F. Šmolík, M. Růžička a S. Horák. Následně zpracovaný projekt sídliště vedl J. Polák ve spolupráci s J. Lasovským, V. Němečkem, V. Šaldou a E. Urbánkem. Výstavba probíhala v letech 1961-1965.

Funkční skladba: Obytná zástavba bytovými domy, základní občanské vybavení, hotelový dům. V centru je dnes také stanice metra.

Kapacity: 1 270 bytů, 2 600 obyvatel (původně cca 4 000)

Významné skutečnosti a charakteristiky

Sídliště Invalidovna bylo budováno jako experimentální, s cílem ověřit novou, velkorozponovou panelovou technologii a její vliv na dispozice bytů. Po stránce urbanistické navazuje orientace osnovy souboru na osnovu historického Karlína. Zástavba v rozsahu jednoho okrsku je seřazena kolem vnitřního pěšího parkového prostoru s dopravní obsluhou vedenou důsledně po obvodu. V této souvislosti je kritizováno umístění základní školy, oddělené od vnitřního pěšího prostoru ulicí Za Invalidovnou. Jednoduchá sestava objektů původně stejného architektonického výrazu ve třech výškových hladinách je velmi působivá. Měřítko prostor a staveb je ještě přiměřené. Soubor je vzorovým příkladem pražského sídlištního urbanismu ranných 60. let.

Významné prostory a dominanty

Nejvýznamnějším prostorem je vnitřní park. Obslužné centrum sídliště je u ulice Sokolovské. Původní podoba přízemních pavilonů s vnitřním prostorem doznala změn již s výstavbou metra, a vývoj zde pokračuje. Budova hotelového domu, navazující na centrum, je lokální dominantou. Dalšími dominantami sídliště jsou dva věžové domy, ukončující severo-jihní park.

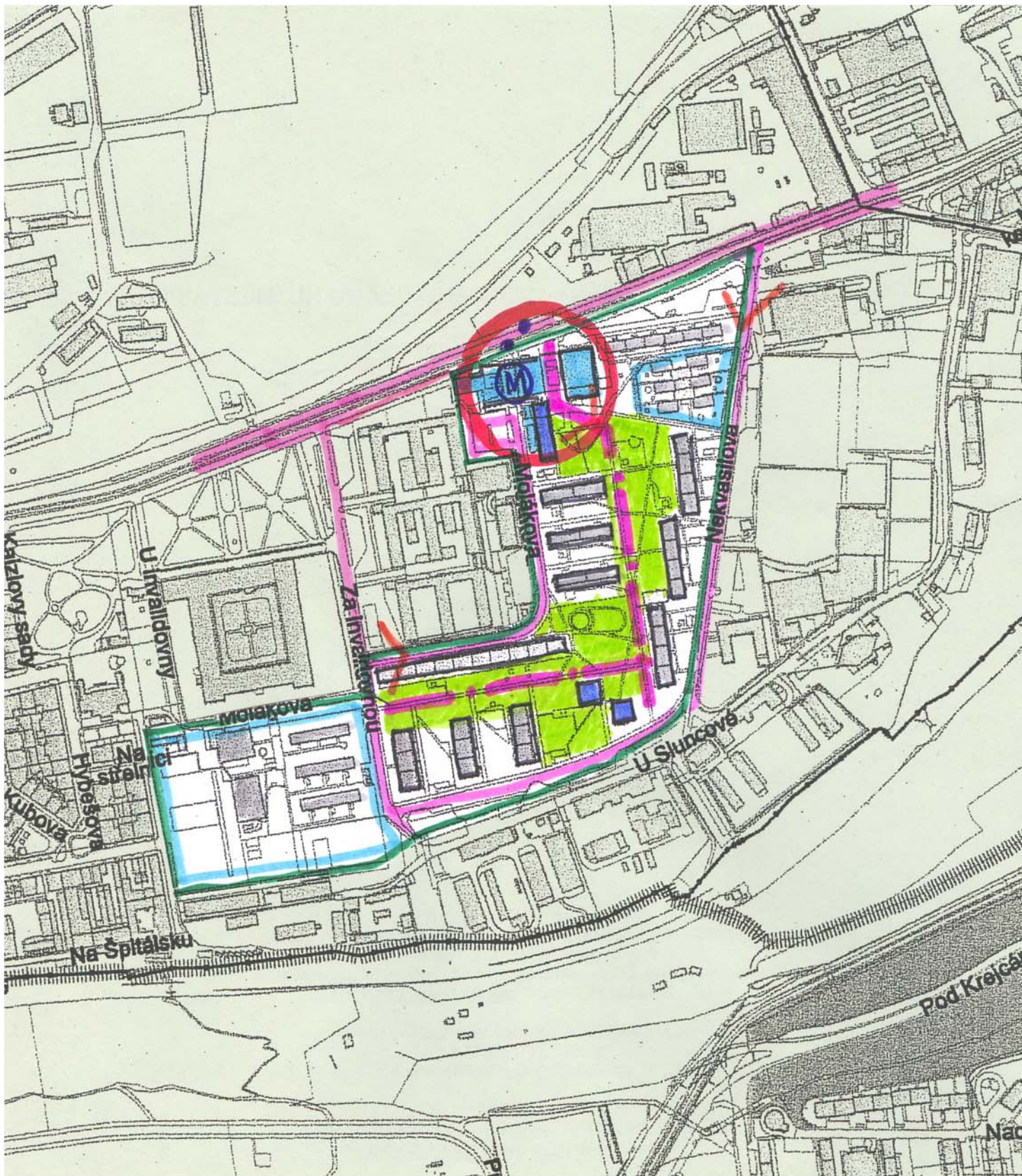
Stupeň zachování souboru

Stavební podstata souboru je zachována. Původně jednotný charakter architektury se mění dílčími akcemi oprav a zateplení fasád, výměnou oken atd. Obnovu by potřebovaly všechny veřejné prostory.

Doporučení pro další rozvoj souboru

Urbanistická osnova zástavby by neměla být narušena ani dále intenzifikována. Charakter původní architektury – spíše autentické než cenné, je postupně nekoordinovaně a nevratně měněn.

Za této situace by měla být prioritou především obnova prostředí a koordinace úprav jednotlivých objektů.



1 : 5000

č. 23, kód 15/1
SÍDLIŠTĚ INVALIDOVNA

č. 24, kód 15/2 SÍDLIŠTĚ KOBYLISY, HORŇÁTECKÁ

Poloha a vymezení: Sídliště leží v Praze 8, katastrální území Kobylisy. Územně je vymezeno z jihu prostorem Kobyliského náměstí a ulicemi Pod sídlíštěm a Čimická, ze západu ulicí Služskou, ze severu Přemyšlenskou a z východu ulicí Vršní. S centrem města ji spojuje ulice Nad Šutkou, ústící dále do ulice Zenkovy, která se v Holešovičkách napojuje na stejnojmennou trasu Severojižní magistrály.

Rozloha: 8 ha

Doba vzniku, autoři: Urbanistické řešení bylo původně vymezeno Regulačním a zastavovacím plánem Státní regulační komise z roku 1938. Zastavění samotné navrhli v roce 1947 V. Jetel, J. Kincl, F. Marek, L. Marek, M. Olexa a M. Tryzna. Výstavba proběhla v období tzv. dvouletky (1947-1948).

Funkční skladba: Bydlení v bytových domech

Kapacity: cca 260 bytů, cca 600 obyvatel

Významné skutečnosti a charakteristiky

Zástavba řádkového schématu bytových domů po obou stranách ulice Horňátecké byla zasazena do nezastavěné plochy uprostřed realizované uliční sítě a zástavby předválečné regulace Státní regulační komise z konce 20. let. Tato osnova, včetně trasy ulice Horňátecké, byla pak převzata regulačním plánem z roku 1938. Zástavba typickými dvouletkovými domy byla dobově označena jako „sídliště 1“. Je příkladem tehdy oblíbené formy řádkového zastavění, citlivě reagujícího na sklon terénu. Pravidelná řádková osnova vytváří pro každý dům standardní prostředí s dostatkem zeleně a oslunění. Objekty jsou rovněž příkladem ranného uplatnění typizace.

Významné prostory a dominanty

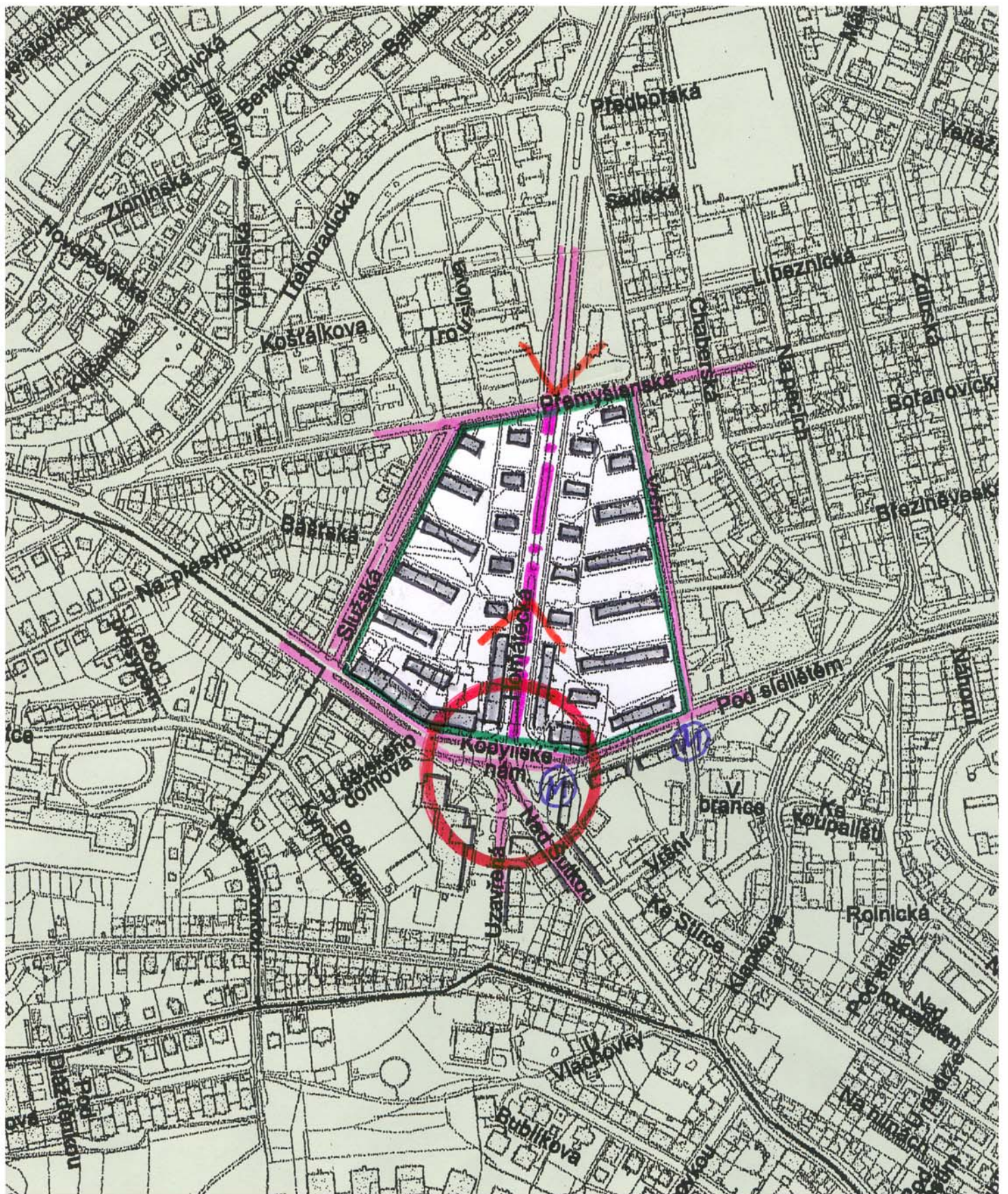
Kompoziční osou je výpadová komunikace a v trase ulice Horňátecké. Jižní okraj zástavby je součástí uzlového prostoru Kobyliského náměstí.

Stupeň zachování souboru

Dokumentační hodnota souboru jako reprezentanta určité vývojové etapy je snížena četnými pozdějšími půdními vestavbami. Obytné prostředí s dostatkem zeleně si svoje kvality zachovalo.

Doporučení pro další rozvoj souboru

Další rozvoj či intenzifikace nejsou žádoucí, návrat k původním tvarům střech je nereálný.



1 : 5 000

č. 24, kód 15/2
SÍDLIŠTĚ KOBYLISY, HORNÁTECKÁ

č. 25, kód 15/3 SÍDLIŠTĚ ĎÁBLICE

Poloha a vymezení: Sídliště leží v Praze 8, katastrální území Libeň, Kobylisy a Střížkov. Územně je vymezeno ze severu okrajem Ďáblického háje, dále k východu ulicemi Kubíkova, Akátová a Ďáblická, z jihu ulicí Střelničná (s blokem patřícím do sídliště kolem ulice Batličkovy jižně od Střelničné) a ze západu ulicí Čumpelíkovou. K sídlišti patří rovněž soubor zástavby východně od ulice Ďáblické, vymezený ze severu ulicí Bešťákovou, z východu ulicí Roudnickou a z jihu ulicemi Černého a Střelničná. Spojnicí s centrem města je ulice Střelničná, která se přímo napojuje na jednu z městských radiál, ulici Libereckou.

Rozloha: cca 139,5 ha

Doba vzniku, autoři:

V roce 1962 proběhla soutěž na řešení Ďáblické obytné čtvrti s nejvyšším oceněním pro kolektivy J. Novotného a J. Kriseho. Výstavba proběhla v letech 1969-1980 podle projektu V. Tučka, V. Hesse, J. Kulišťáka, V. Lenička, A. Pešty a A. Tenzera z PPÚ.

Funkční skladba: Obytná zástavba v kapacitě pěti obytných okrsků se základním vybavením a čtvrtřovým centrem při ulici Střelničná. Dnes je zde také stanice metra.

Kapacita: cca 9 900 bytů a 21 700 obyvatel

Významné skutečnosti a charakteristiky

Hlavní celek sídliště (mezi ulicemi Ďáblickou a Čumpelíkovou) představuje vrchol urbanistické tvorby obytných souborů 70. let 20. století. Těžiště celku tvoří vnitřní protáhlý park v délce cca 1200 m, obklopený skupinami vysokých deskových a bodových objektů, areály školních zařízení a další vybavenosti. Zástavba je důsledně řazena v ortogonální osnově, jejíž orientace se překvapivě shoduje s orientací předválečné regulace. Dopravní obsluha je prováděna systémem krátkých uslepených komunikací, takže vnitřní parkový prostor je čistě pěší. Na sever od ulice Žernosecké ve styku s Ďáblickým hájem se zástavba mění na volnou sestavu skupin a řad bodových domů v zeleni.

Současně s obytnou zástavbou (což bylo v pražských podmínkách neobvyklé), bylo vybudováno čtvrtřové centrum v pevných formách „ulice“ a „náměstí“ s kompletní obchodní a společenskou vybaveností. Jedním z dalších fenoménů sídliště bylo architektonické ztvárnění hlavního celku zástavby, které se tektonicky, materiálově i barevností vymykalo dobovému panelovému klíše. Moderně založený park vytváří v těžišti zástavby jedinečné prostředí jak pro obytné domy, tak pro areály škol.

Významné prostory a dominanty

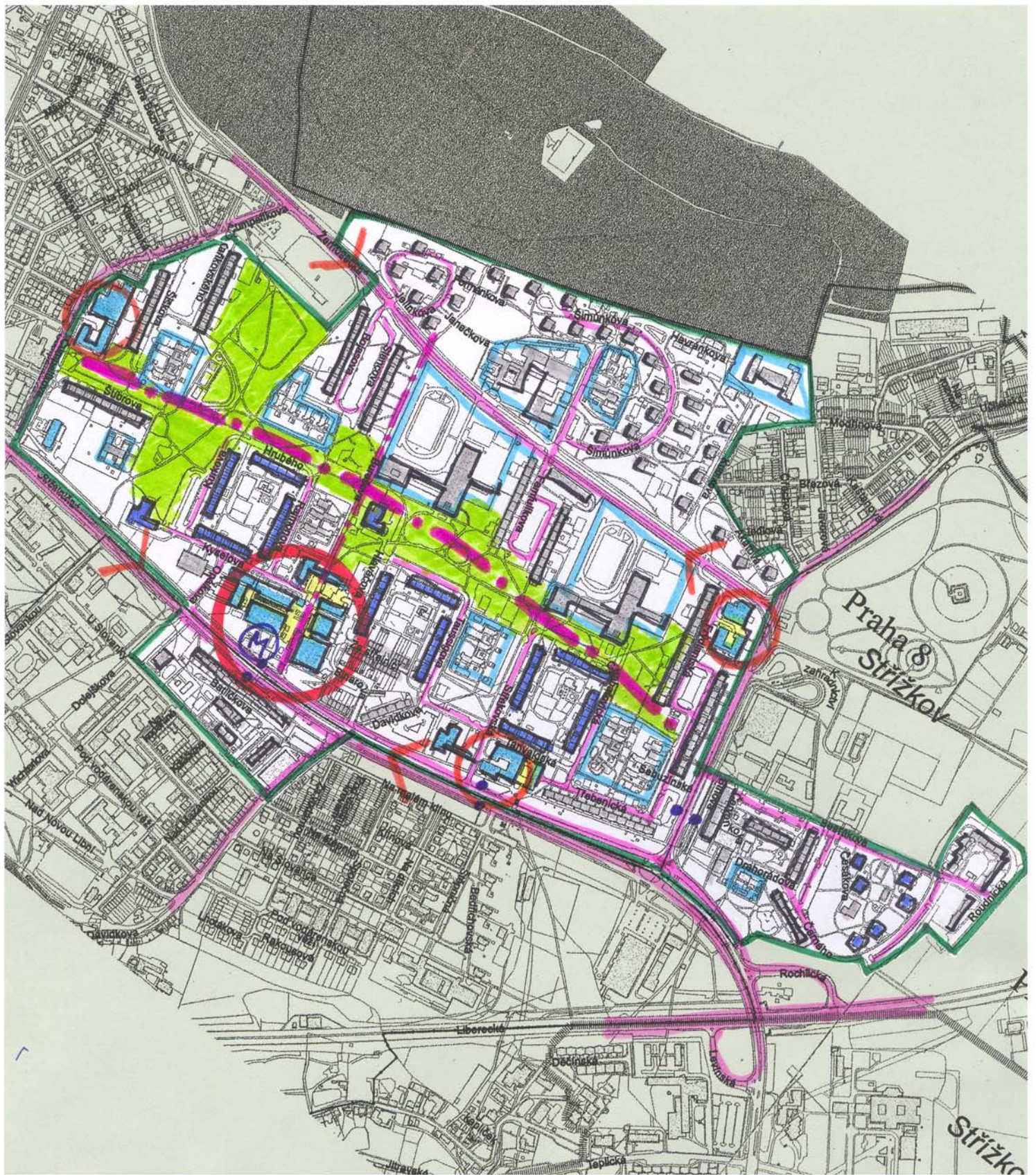
Vedle prostoru vnitřního parku je to útvar výše popsaného čtvrtřového centra, dnes navíc posíleného stanicí metra. Dominantami sídliště jsou skupiny vysokých deskových domů – 3 superbloky a 4 dvojice desek, původně postavené v jednotném architektonickém ztvárnění, zdůrazňujícím vertikální (všechna ostatní sídliště měla architekturu působící horizontálně). Vizualně se sídliště uplatňuje především z ulice Střelničná, v dálkových pohledech je vesměs pod horizontem Ládví.

Stupeň zachování souboru

Jednotlivé objekty procházejí individuálními procesy údržby a modernizace, které zatím původní působení souboru zachovaly. Park je udržován a plní svoji funkci. Pozornost by si zasloužil soubor centra.

Doporučení pro další rozvoj souboru

Modernizační procesy by měly respektovat nesporné hodnoty prostředí i architektury (to se týká centrální části kolem parku). Razantnější zásah by si zasloužil soubor centra, které bylo v době svého vzniku nesporně zajímavé.



1 : 10 000

č. 25, kód 15/3
SÍDLIŠTĚ ĎÁBLICE

č. 26, kód 15/4 SÍDLIŠTĚ BOHNICE

Poloha a vymezení: Sídliště leží v Praze 8, katastrální území Bohnice a Troja. Územně je ze severu vymezeno ulicemi Ústavní, U Velké skály – Kostřínská, Zhořelecká, Cafourkova a samotným okrajem zástavby. Ze západu pak ulicemi Elderova, Farky a Na Farkách, z jihu ulicí K Pazderkám a z východu ulicemi Čimická, Lindavská, Podhajska pole a opět Čimická.

Rozloha: 164 ha

Doba vzniku: Veřejná urbanistická soutěž proběhla v roce 1969, výstavba probíhala v letech 1972-1980, s dalšími dostavbami po roce 1990.

Autoři: Autory vítězného soutěžního návrhu byli M. Jarolím a J. Schwaller, sídliště projektoval V. Havránek, L. Kepka, P. Frolík a další z ateliéru EVA PU VHMP.

Funkční skladba: Bydlení v bytových domech doplněné řadovými rodinnými domy, základní občanská vybavenost, částečná čtvrtěová vybavenost (poliklinika, kulturní dům), střední školy.

Kapacity: cca 10 000 bytů, 25 100 obyvatel.

Významné skutečnosti a charakteristiky

Realizovaná podoba sídliště vychází z konceptu čtyřdělení území, který přinesl vítězný návrh urbanistické soutěže z roku 1969. Ve svém provedení však představuje příklad enormního zvětšování měřítka zástavby, ztráty prostorových souvislostí a zčásti také ignorování terénních podmínek staveniště. Urbanistické řešení postrádá vazby na starší zástavbu. Kompozice se uzavírá do sebe, nereaguje na založení a nedefinuje vnější vstupy. Původnímu architektonickému řešení dominují více než 300 metrů dlouhé, vysoké deskové domy bez jakéhokoliv členění. Hlavní myšlenky kompozičního založení – čtyři centra okrsků, příčný široký bulvár ke čtvrtěovému centru orientovanému ku Praze a parková osa východ – západ, nejsou v reálu patrné. Čtvrtěové centrum zůstává zatím nedokončeno, stejně tak jako značná část veřejných prostor. Sídliště Bohnice je příkladem poklesu urbanistické a architektonické kvality pražských sídlišť v průběhu konce 70. let při současném enormním zvětšování jejich měřítka. Jako klady života v sídlišti lze zmínit atraktivní okolí a přírodní zázemí, a také pohledy na panorama města.

Významné prostory a dominanty

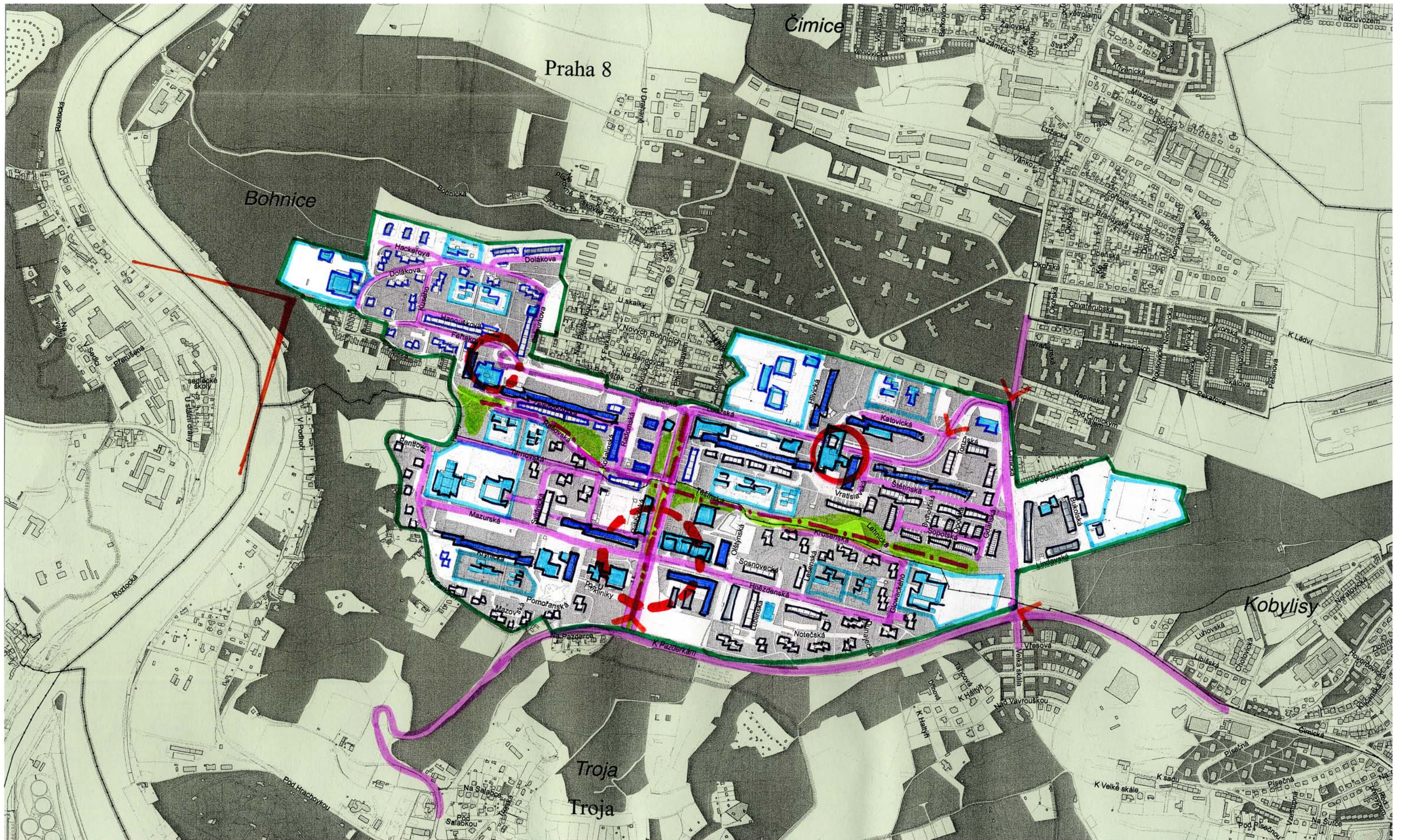
Sídliště zatím postrádá významný urbanistický prostor, kterým by se jednou mohla stát esplanáda ulice Lodžské. Jako dominanty působí výškové objekty v centrech okrsků východní poloviny souboru. Jediným dokončeným souborem lokálního centra, včetně dominant, je centrum Odra, situované mimoúrovňově nad ulicí Lodžskou. Sídliště se výrazně a negativně projevuje v panoramatu města, a to jak z dálkových pohledů (Dejvice, Letná), tak ze západního pobřeží Vltavy.

Stupeň zachování souboru

Kromě lepší kvality nových dostaveb a modernizovaných, resp. zateplených objektů, je sídliště odrazem doby svého vzniku. Negativní působení se týká jak stavebního stavu a působení budov, tak prostředí.

Doporučení pro další rozvoj souboru

Sídliště má značné prostorové rezervy, které by mohly přispět k dodatečné urbanizaci souboru. Samotná zástavba by měla projít výraznější modernizací a architektonizací než je pouhé zateplování (viz Jarov).



1 : 10 000

č. 26, kód 15/4
SÍDLIŠTĚ BOHNICE

č. 27, kód 15/5

DOMOV DŮCHODCŮ A MALOMETRÁŽNÍ BYTY BOHNICE

Poloha a vymezení: Soubor leží v Praze 8, katastrální území Bohnice, západně od areálu bohnické léčebny. Ze severu je vymezen ulicemi Vraňanská – Na hranicích, z východu a z jihu ulicí Řepinskou a ze západu ulicí Čimickou, která je současně hlavní spojnicí směrem k centru města.

Rozloha: 4,9 ha

Doba vzniku: Projekt 1972, ukončení výstavby 1978

Autoři zástavby: J. Linek, V. Milunic

Investor: Výstavba hlavního města Prahy – Výstavba účelových staveb

Funkční skladba: Malometrážní bydlení a ubytování důchodců se společným společenským a zdravotním vybavením.

Kapacity: Celkem 209 bytů a 348 lůžek

Významné skutečnosti a charakteristiky

Soubor vznikl v době strnulé typizace a prefabrikace výstavby, jako snad první pokus o její prolomení v rámci daných možností. Dle svých slov (J. Linek 2007) chtěli autoři „vnést do systému pravoúhlých strnulých forem panelových sídlišť jistý pohyb a změnu“. K dispozici měli opět tytéž panely, „a tak jedinou cestou byla práce s řazením hmot areálu, korigovaná prostorovým vjemem vznikajících vnitřních prostor mezi řádky“ (zástavby). Soubor je, kromě zmíněné prostorové osnovy, také specifický svojí architekturou. Základní panelové konstrukce zde byly doplněny na tu dobu nezvyklými rukodělnými kovovými, dřevěnými a dalšími doplňky, obohacujícími jak využití objektů, tak jejich výraz.

Významné prostory a dominanty

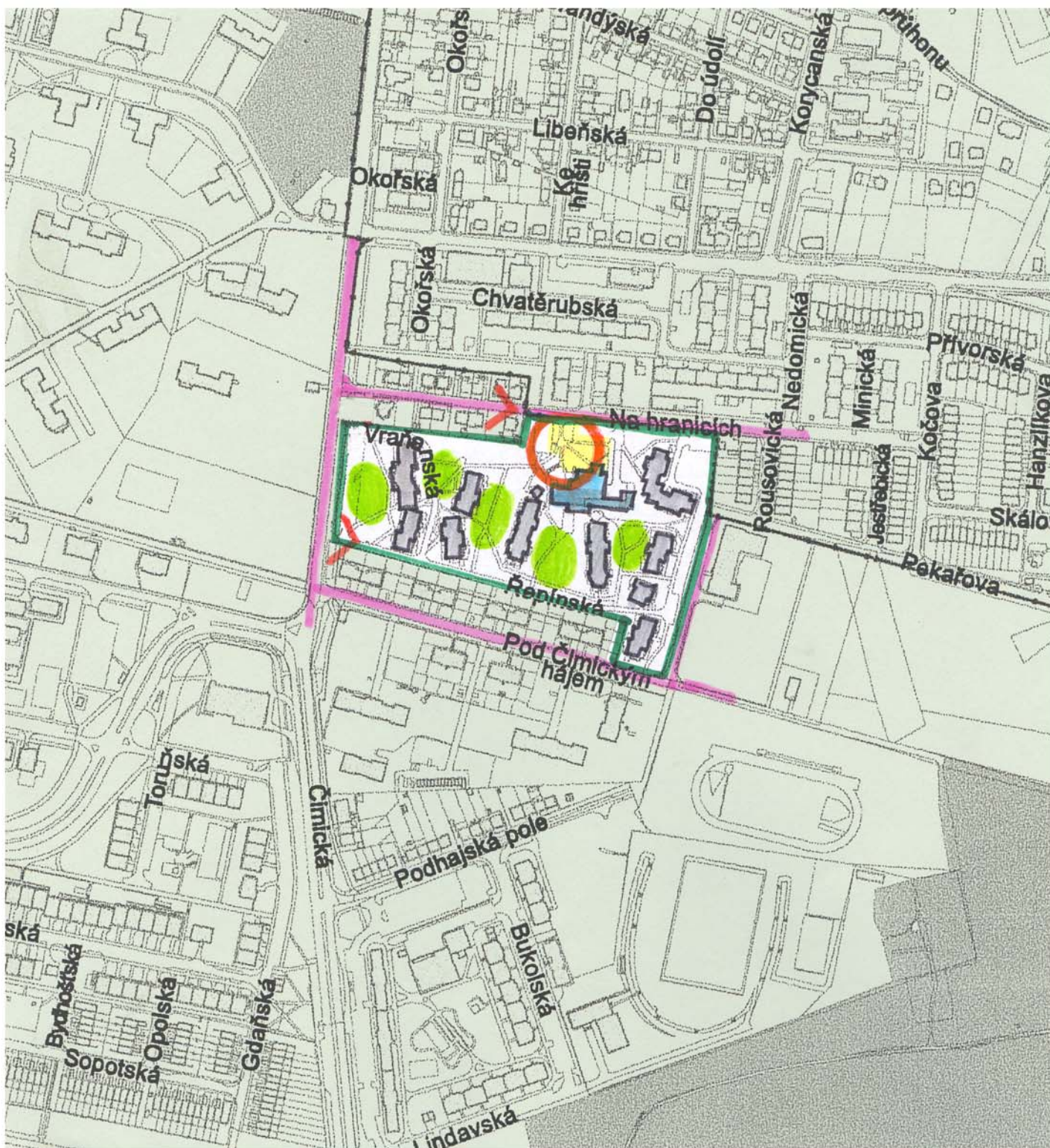
Soubor má vyrovnanou výškovou hladinu, dominantně pak působí objekt i vstupní prostor centrálního vybavení.

Stupeň zachování souboru

Soubor je udržován.

Doporučení pro další rozvoj souboru

Lze předpokládat, že urbanistická podoba souboru je konečná. Charakter architektury a výše uvedené doplňkové konstrukce jsou nepochybně nedělitelnou součástí celku a bylo by potřebné je i při budoucích opravách a případné rekonstrukci respektovat.



1 : 5 000

č. 27, kód 15/5
DOMOV DŮCHODCŮ A MALOMETRÁŽNÍ BYTY BOHNICE

č. 28, kód 19/1 SÍDLIŠTĚ PROSEK

Poloha a vymezení: Sídliště leží v Praze 9, katastrální území Střížkov a Prosek. Územně je vymezeno ze severozápadu trasou ulice Liberecké, dále k východu zástavbou kolem ulice Lovosické (směrem ke Kbelské, kromě tzv. Nového Proseka), k jihu pak ulicemi Prosecká – Vysočanská (část) – Litoměřická a dále Střížkovská a opět Liberecká. Na organismus města je Prosek napojen ulicemi Libereckou a Vysočanskou.

Rozloha: 174 ha

Doba vzniku, autoři: Základem koncepce území byl vítězný návrh kolektivu J. Novotného z veřejné soutěže z roku 1961. Podrobný územní plán z roku 1962 zpracovali J. Novotný, V. Durdík, M. Polívka, M. Vaic a J. Mitáš. Sídliště se stavělo v letech 1964-1972, autorem projektu byl J. Růžička. Později realizovaný ústřední Park přátelství navrhl O. Kuča.

Funkční skladba: Sídliště se skládá ze čtyř obytných okrsků se základním vybavením soustředěným do lineárních pěších center. Z vyšší čtvrtřové vybavenosti má Prosek polikliniku, střední školy, obchodní dům a sportovní areál. V území jsou některé další funkce (hotel, ubytovna sester atd.).

Kapacity: cca 10 300 bytů a 22 300 obyvatel

Významné skutečnosti a charakteristiky

Po kompoziční stránce se jedná o první uplatnění tzv. „velké formy“ v urbanismu pražských sídlišť druhé poloviny 20. století. Zástavba sídliště je rozdělena do dvou celků organizovaných po obou stranách více než kilometr dlouhého parkového pásu podél kompoziční páteře ulice Vysočanské. Dle původní myšlenky byl důležitý vztah k průmyslové oblasti Libně a Vysočan vyjádřen umístěním čtvrtřového centra v jižním čele tohoto parku. Je zajímavé, že utilitárním motivem této 120-180 m široké parkové cezury bylo existující vzdušné vedení vysokého napětí. Další zajímavostí je, že směrově se tato trasa shoduje s osnovou prvorepublikové regulace.

System čtyř obytných okrsků, který je zde uplatněn, není již vyjádřen kompozičním vymezením (viz Pankrác), ale je především principem organizačním. Charakteristickým znakem urbanistické koncepce je velkorysost v měřítku prostorů, kontrast mezi nízkými bodovými domy a dlouhými vysokými domy, vymezujícími strukturu superbloků, a soustředění vybavenosti podél pěších ulic podél vnitřního obvodu zástavby hlavní osy. Tomu je rovněž podřízena dopravní obsluha území. Vnitrobloky mají dostatek vzrostlé zeleně, a celkově, i přes velké měřítko zástavby, je zde vytvořena nepochybná kvalita obytného prostředí.

Významné prostory a dominanty

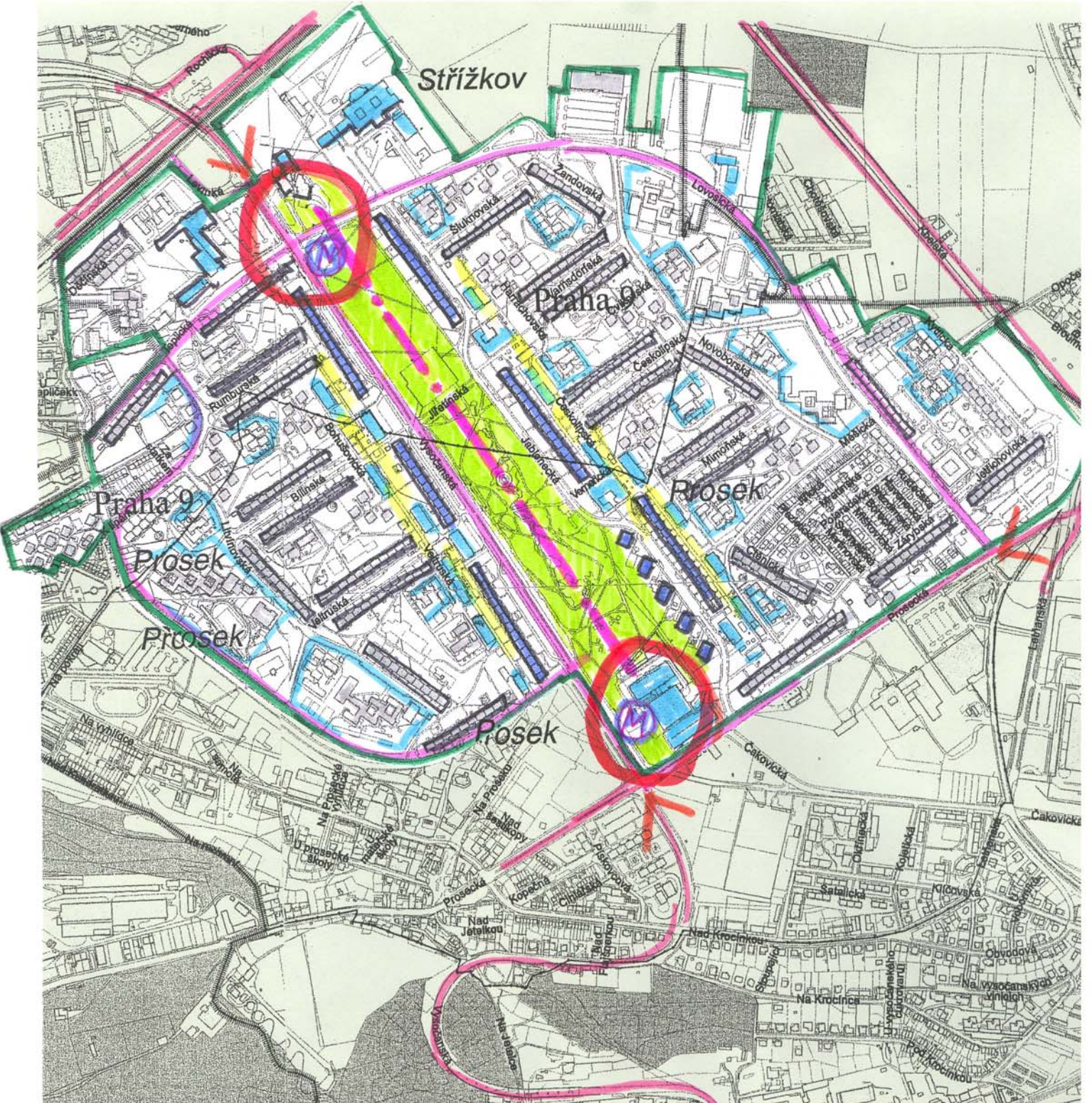
Nejvýznamnějším prostorem je území centrálního parku. Dominantami sídliště pak oboustranná zástavba parku deskovými a věžovými domy (délky až 250 m).

Stupeň zachování souboru

Vzhledem k obrovskému měřítku zástavby, celkový koncept nebyl zatím narušen ani řadou dílčích úprav a zásahů v rámci jednotlivých objektů. Největším zásahem v pozitivním smyslu je zavedení metra se dvěma stanicemi, umístěnými na obou koncích parku. Jednotlivé objekty procházejí postupně ale nekoordinovaně modernizačními procesy.

Doporučení pro další rozvoj souboru

Není reálné udržet původní jednotný charakter architektonického působení celého souboru, i když byl pro Prosek typickým. Udržet by se ale měla původní urbanistická struktura, především její prostorová stránka, která i přes svoje velké měřítko byla koncepční a fungující. Rozvojové rezervy jsou pak v doplnění lokální vybavenosti a dokomponování center na obou koncích parkové osy. Tak jako u jiných sídlišť je akutním problémem řešení parkování.



1 : 10 000

č. 28, kód 19/1
SÍDLIŠTĚ PROSEK

č. 29, kód 20/1 ZAHRADNÍ MĚSTO

Poloha a vymezení: Předválečný soubor Zahradního města leží v Praze 10, katastrální území Záběhlice. Zástavba okolních, později vzniklých sídlišť v řadě míst proniká do původní zástavby, a tak samotné územní vymezení je přibližné. Ze severu je to linie ulic Slunečnicová – Švehlova, z východu ulice Topolová, z jihu pak Jahodová, Konvalinková a zástavba jižně od Střemchové. Ze západu je to severojižní linie ulic U Zahradního Města – Ostružinová.

Rozloha: cca 28 ha

Doba vzniku: Plán 1928

Autor: A. Hanuš

Funkční skladba: Rodinné bydlení v řadových a izolovaných domcích, parková zeleň.

Kapacity: cca 650 rodinných domů (600 řadových, 50 izolovaných), tj. cca 1 500 obyvatel

Významné skutečnosti a charakteristiky

Uliční osnova realizované zástavby v podstatě odpovídá regulačnímu plánu z poloviny 20. let. Zástavba byla realizována podle plánu z r. 1928. Oproti původnímu plánu byly skupiny bytových domů v centru dispozice (prostor ulic Jahodová – Jabloňová) nahrazeny dalšími bloky řadových domů. Charakter zástavby 6 metrů širokých řadových domů se hlásí, podobně jako soubory Ořechovky a Spořilova, k tradici anglických zahradních měst. V našem případě se jednalo spíše o zahradní předměstí vysunuté do nezastavěných ploch nad Záběhlickým údolím. V duchu „zahradního města“ byla do 2. světové války realizována pouze část zástavby. Pozdější dostavba území byla formou panelových sídlišť. Zahradní město je proti ostatním pražským příkladům osobité svojí racionalitou.

Významné prostory a dominanty

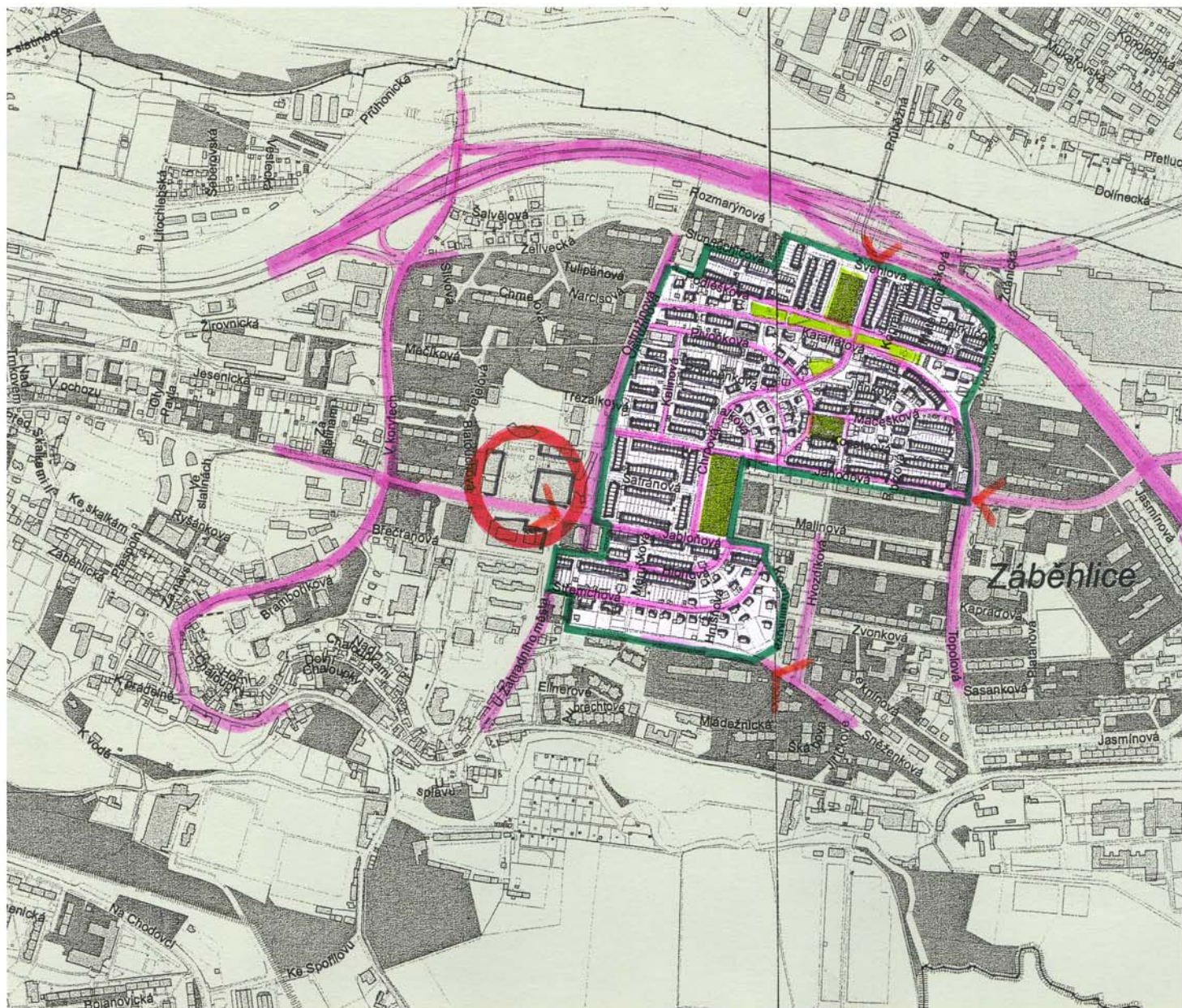
Významnými prostory jsou tři parkové plochy, realizované podle původní regulační koncepce a respektované také pozdější sídlištní dostavbou.

Stupeň zachování souboru

Soubor je zachován, až na dílčí ztráty původně jednotného působení.

Doporučení pro další rozvoj souboru

Alespoň část souboru by si zasloužila památkovou ochranu. U vybrané skupiny domků by se měla hledat cesta pro zachování, resp. obnovu jednotného architektonického působení. V žádném případě by zástavba neměla být intenzifikována.



1 : 10 000

**č. 29, kód 20/1
ZAHRADNÍ MĚSTO**

č. 30, kód 20/2 VRŠOVICKÁ

Poloha a vymezení: Zástavba leží v Praze 10, katastrální území Vršovice. Územně je vymezena ze severu ulicí Bajkalskou, z východu Litevskou, z jihu Vladivostockou a ze západu ulicemi U Slávie – Bělocerkevská. Páteří území je ulice Vršovická, spojení k centru (do oblasti Vinohrad) je ulicí Bělocerkevskou.

Rozloha: 12,8 ha

Doba vzniku, autoři: Původní regulace území (pravděpodobně z konce 20. let), zpracovaná M. Petřem, byla v roce 1935 nahrazena plánem Státní regulační komise. Území bylo částečně rozestavěno již před druhou světovou válkou. V rámci tzv. dvouletého plánu (1947-1948) pokračovala výstavba podle upravitelského plánu J. Vančury. Další dostavba pak byla prováděna podle PUP, vypracovaného Státním ústavem pro výstavbu hl. m. Prahy. Dostavba SZ nároží spadá až do 70. let 20. století.

Funkční skladba: Bytové domy o šesti podlažích s vybavením obchodu a služeb v částech parteru bytových domů a v přízemních a dvoupodlažních pavilonech podél ulice Vršovické.

Kapacity: nezjištěny

Významné skutečnosti a charakteristiky

Soubor je příkladem jakéhosi přechodového článku mezi kompaktnější městskou zástavbou a uvolněným, funkcionalismu blízkým řádkovým řazením objektů. Regulace z roku 1935 nahradila původní, značně ornamentální plán uzavřených bloků, kterého stopou v území je souběh ulic Vršovické s Kodaňskou a Bělocerkevskou a U Slávie u západního okraje souboru. Řádky stejně vysokých obytných domů s ideální východo-západní orientací, jsou kolmé k uliční frontě. Mezi sebou vytvářejí opakovaný model klidného zeleného meziblokového prostoru. Městský charakter ulice Vršovické podporují úseky obchodního parteru. Východní ukončení s polo-uzavřenými bloky bylo dostavováno v 50. letech.

Významné prostory a dominanty

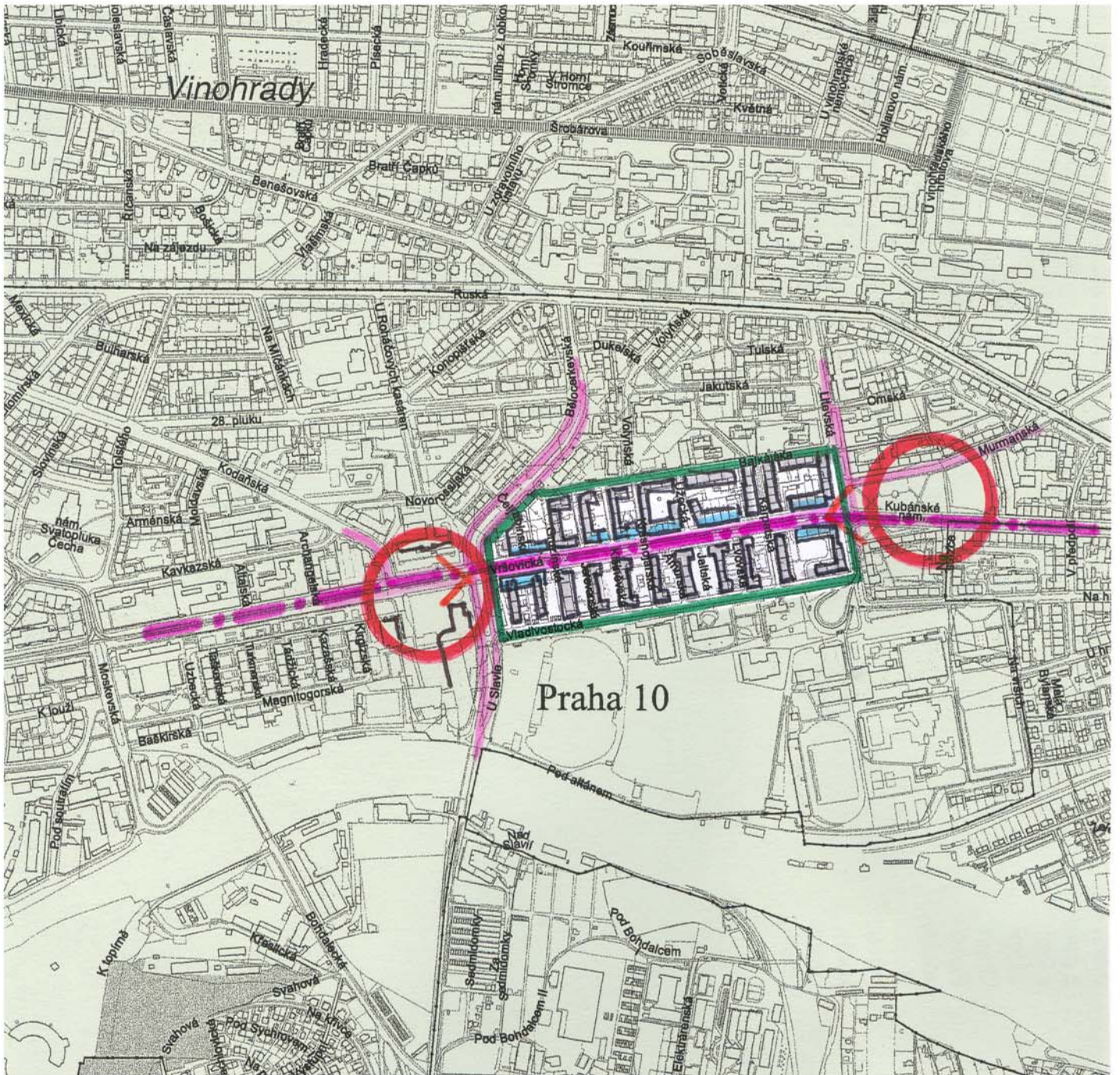
Tento úsek ulice Vršovické je, a v původních regulacích vždy byl, spojnicí mezi dvěma uzlovými a dominantními prostory (U Slávie a dnešní Kubánské náměstí).

Stupeň zachování souboru

Soubor je v přiměřeném stavu bez podstatnějších regeneračních zásahů. Problémem bez možnosti řešení v území je parkování.

Doporučení pro další rozvoj souboru

Hodnota souboru je v jeho kombinaci městskosti s obytností výhodami řádkového zastavění. Samotné architektonické hodnoty zde nejsou takové, aby neumožnily razantnější formy regenerace. Intenzita zástavby by neměla být zvyšována.



1 : 10 000

č. 30, kód 20/2
VRŠOVICKÁ

č. 31, kód 20/3 SÍDLIŠTĚ SOLIDARITA

Poloha a vymezení: Sídliště leží v Praze 10, katastrální území Strašnice. Územně je vymezeno ze severu ulicí Černokosteleckou, z východu ulicí Úvalskou, z jihu zeleným pásem podél ulice V olšínách a ze západu ulicí Saratovskou. Na centrum města v oblasti Vinohrad je území napojeno ulicí Černokosteleckou.

Rozloha: 42,5 ha

Doba vzniku: Plán 1947, realizace 1948-1950

Autoři: F. Jech, H. Majer, K. Storch

Funkční skladba: Bydlení v bytových a řadových rodinných domech, základní školní a některé další vybavení.

Kapacity: cca 600 řadových rodinných domků a 600 bytů s cca 3 500 obyvateli

Významné skutečnosti a charakteristiky

Sídliště Solidarita je první větší soustředěnou bytovou výstavbou realizovanou v Praze po 2. světové válce. Již samotné plánování bylo zajímavé – jednalo se o akci družstevního bydlení, sdružující celkem 12 investorů v čele s družstvem Solidarita. Zástavba měla mít společné vybavení, včetně sociální a technické infrastruktury a společné řešení ploch zeleně, včetně zahrad řadových domků.

Samotná zástavba je organizována do dvou okrsků, zastavěných pravouhloú osnovou řadových a bytových domů. Zástavbu dělí příčný zelený pás „parkového“ náměstí, orientovaný kolmo k ulici Černokostelecké. Podél něj jsou pak základní vybavení obchodu a služeb, společenské zařízení a pás je ukončen pavilonovým souborem školy. V místě původně uvažované tržnice a halových garáží v severozápadním nároží byl později realizován objekt hotelu. Jedním z cílů výstavby bylo také ověření, resp. potvrzení ekonomičnosti řadové dvoupodlažní zástavby. Je třeba zmínit také částečné použití prefabrikace. Podnětné je i řešení dopravní obsluhy, kdy sekce řadových domů jsou obsluhovány pojízdným chodníkem. Solidarita je příkladem funkcionalistického urbanismu lidského měřítka. Část zástavby bytových domů byla realizována počátkem 50. let s historizujícími prvky architektury.

Významné prostory a dominanty

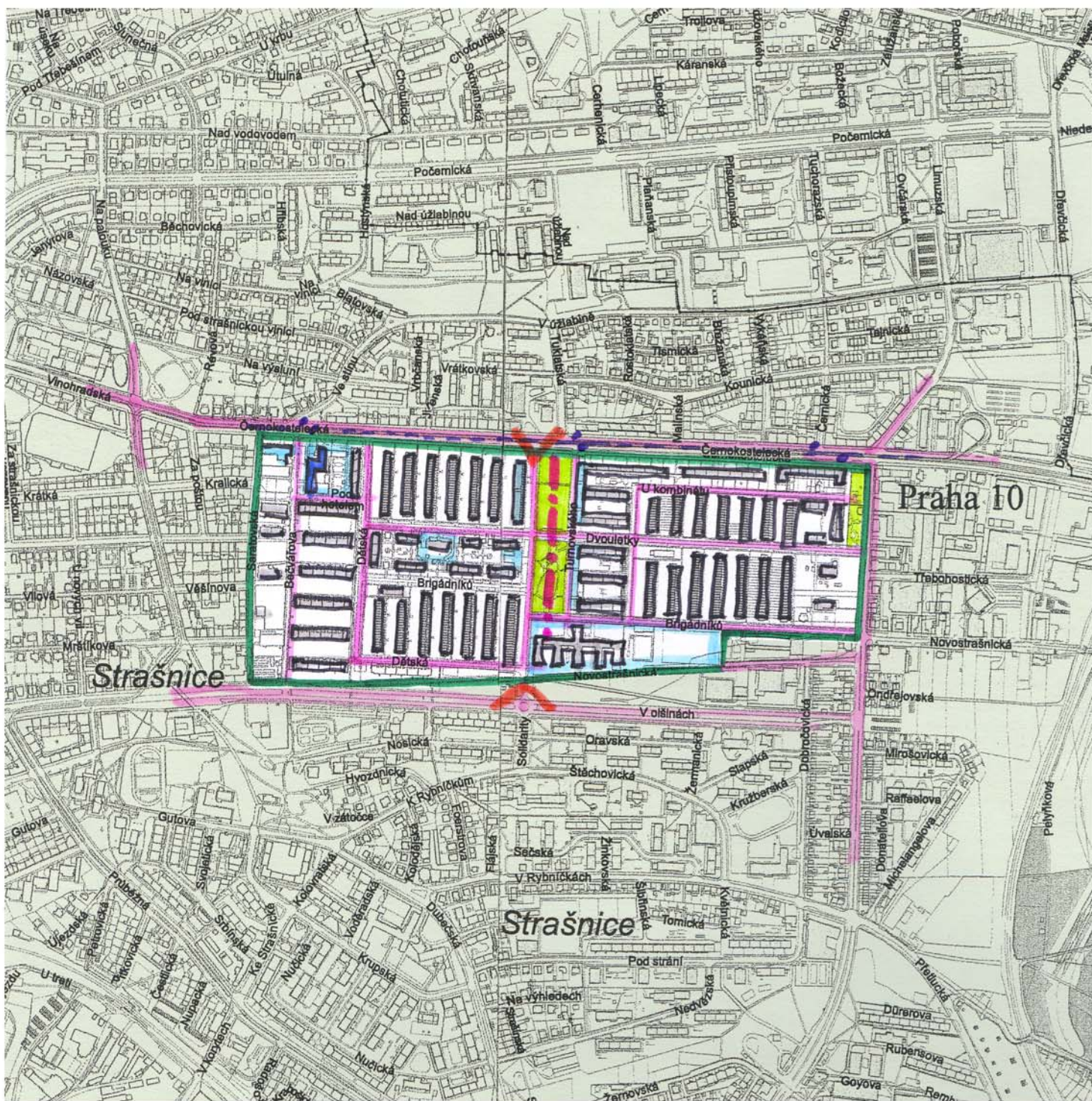
Významným prostorem je příčný parkový pás s aktivitami vybavenosti. Obytná zástavba sídliště samotné je bez dominant, v hladinách 2 (řadové domky) a 4 (bytové sekce) podlaží. Vyšší objekt hotelu u Černokostelecké vznikl dodatečně.

Stupeň zachování souboru

Soubor je průběžně udržován.

Doporučení pro další rozvoj souboru

Soubor je svým způsobem jedinečný a zasloužil by si určitou formu památkové ochrany. Alespoň pro vybranou skupinu typických objektů by se měl najít způsob zachování původního architektonického působení. Samotnou strukturu zástavby lze považovat za stabilizovanou.



1 : 10 000

č. 31, kód 20/3
SÍDLIŠTĚ SOLIDARITA

č. 32, kód 20/4 SÍDLIŠTĚ MALEŠICE

Poloha a vymezení: Sídliště leží v Praze 10, katastrální území Malešice a Strašnice. Územně je vymezeno poměrně složitě, protože zástavba proniká do ploch starší vilové zástavby, která sídliště obklopuje. Ze severu je hranicí ulice U krbu, dále jižní okraj Malešického parku a ulice Cerhenická, Bydžovského a Káranská. Z východu je to ulice Limuzská, z jihu ulice V úžlabině s prostorem Tuklatská – Ve stínu a ze západu ulice Blatovská, Hřibská a plochy zástavby jižně od ulice Útulné. Páteří sídliště, která ho napojuje na organismus města, je ulice Počernická.

Rozloha: 62,7 ha

Doba vzniku, autoři: Podkladem pro plánování zástavby byl vítězný návrh z urbanistické soutěže z roku 1956, zpracovaný kolektivem S. Horák, M. Polívka a M. Procházka. Stejní autoři zpracovali v roce 1959 PÚP. Projektantem sídliště pak byl PPÚ za vedení J. Růžičky. Výstavba probíhala 1961-1966.

Funkční skladba: Obytná zástavba bytových domů se základním vybavením v rozsahu dvou okrsků. Dále poliklinika a střední škola.

Kapacity: Sídliště má 4 780 bytů a cca 10 200 obyvatel

Významné skutečnosti a charakteristiky

Kompozičníí páteří sídliště je široký bulvár ulice Počernické, dělicí zástavbu na severní a jižní okrasek. Již samotná proporce této ulice je v pražských podmínkách jedinečná a zaslouží si pozornost. Šířka ulice je 35-40 m s dělicím zeleným pásem o šířce 10 m. Samotný příčný profil mezi zástavbou obou stran ulice je v těžišti území 50 m, na okrajích až 75 m. Samotná zástavba je tvořena opakováním skupin objektů vyrovnané výšky v ortogonální osnově, vytvářející, přes velkou hustotu zástavby, relativně příznivé obytné prostředí. Areály škol jsou pak odsunuty do zeleně v okrajových polohách, vybavenost je soustředěna do několika přízemních lokálních center. Územní rezerva pro čtvrtkové centrum v těžišti dispozice nebyla zatím zastavena.

Významné prostory a dominanty

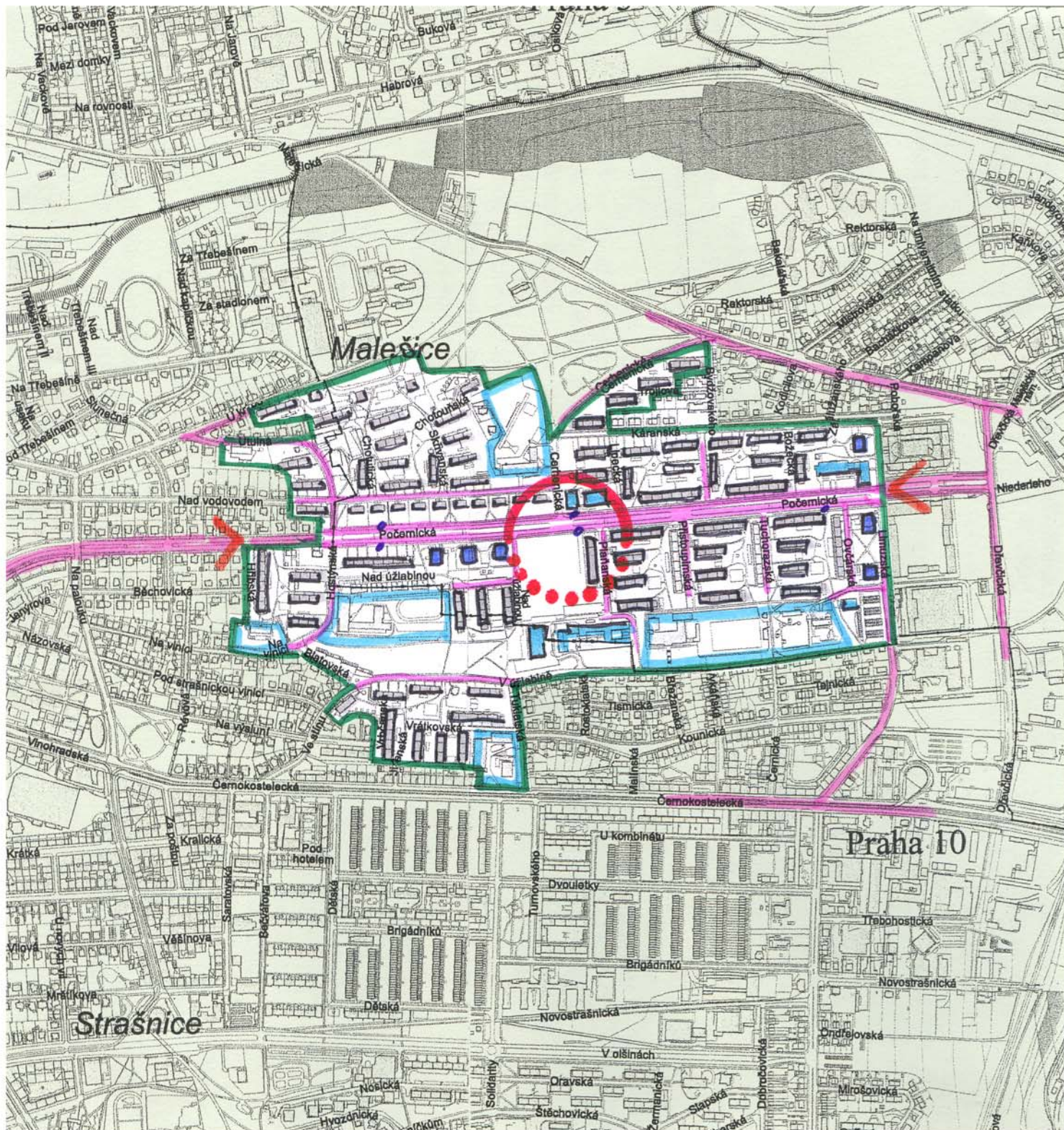
Těžištěm života sídliště je ulice Počernická a aktivity v ní soustředěné. K ní se váží rovněž výškové akcenty věžových domů v centru, doplněné v druhém plánu 21podlažní budovou hotelu.

Stupeň zachování souboru

Soubor nese zjevné znaky a stopy doby svého vzniku, i když jednotlivé objekty procházejí individuálními modernizačními procesy za cenu ztráty původně jednotného charakteru zástavby. To by snad samo o sobě nebylo problémem, kdyby dílčí úpravy nevnášely do území vizuální chaos.

Doporučení pro další rozvoj souboru

V současné době (11/2007) se očekává zahájení výstavby v prostoru centra. Případný další rozvoj by měl především inovovat zařízení vybavenosti a zlepšit bilanci parkování.



1 : 10 000

č. 32, kód 20/4
SÍDLIŠTĚ MALEŠICE

č. 34, kód 21/1 JIŽNÍ MĚSTO (JIŽNÍ MĚSTO I.)

Poloha a vymezení: Jižní Město (dále JM) leží v Praze 11, katastrální území Chodov a Háje. Územní vymezení v sobě zahrnuje, a od prvopočátku plánování zahrnovalo, rovněž plochy starší rodinné zástavby; ty však nejsou do výměry ani bilancí kapacit zahrnuty. Severní hranicí jsou tak komunikace Mírového hnutí, Výstavní, východní ulice Exnárova, z jihu je to Milíčovský les a zástavba Kateřinek a ze západu ulice Brněnská. Faktickou hranicí nové výstavby však je až ulice Türkova – Chilská. Posledně jmenované ulice jsou rovněž hlavní trasy napojující Jižní Město na hlavní městské komunikace.

Rozloha: 372 ha

Doba vzniku, autoři: V roce 1966 a v roce 1967 proběhly dvě fáze soutěže, ve kterých pokaždé uspěl J. Krásný se spolupracovníky. V roce 1968 byl schválen podrobný územní plán zpracovaný v rámci Pražského projektového ústavu autorským kolektivem J. Krásný, J. Lasovský a M. Řihošek. Jednotlivé soubory JM pak byly od počátku sedmdesátých let projektovány v rámci různých pražských projektových ústavů. Samotná výstavba byla zahájena v roce 1972.

Funkční skladba: Obytná zástavba panelových domů se základní vybaveností. V prostorech určených pro čtvrtě centra jsou zárodky vybavenosti vyšší. 2 stanice metra.

Kapacity: Vymezené území má 21 780 bytů s cca 56 000 obyvateli

Významné skutečnosti a charakteristiky

Již obě fáze urbanistické soutěže přinesly velké měřítko navrhované zástavby, v případě vítězných návrhů kolektivu J. Krásného to byly navíc kompozice velkých prostorových forem. Základní myšlenkou nového celku bylo rozdělení do tří čtvrtí s centry podél páteřních komunikací a s parkem uprostřed. Podrobný územní plán původní návrh koncepčně nezměnil, ale zástavbu velkých forem rozmělnil do více plánů a svým způsobem i zmenšil původní měřítko objektů i prostor. Další projektové zpracování jednotlivých souborů různými projektovými ústavu a následná realizace již pracovaly s reálnými typy objektů v rámci „možností“ tehdejší prefabrikace a stavební výroby. Realizovaná zástavba má velké měřítko a postrádá prostorovou a organizační jasnost předchozí generace pražských obytných útvarů. Výsledný útvar je funkční, ale rozhodně ne jako město. Z původní snahy o kompoziční bohatost je prostorový chaos, ke kterému přispívá chudost architektonického ztvárnění a neukončenost výstavby v řadě uzlových míst. Na sdouboru je snad cenný celkový koncept založení, podpořený vedením trasy metra, který je navzdory všemu stále čitelný. Velikost objektů a prostorová forma jsou však odstrašující.

Významné prostory a dominanty

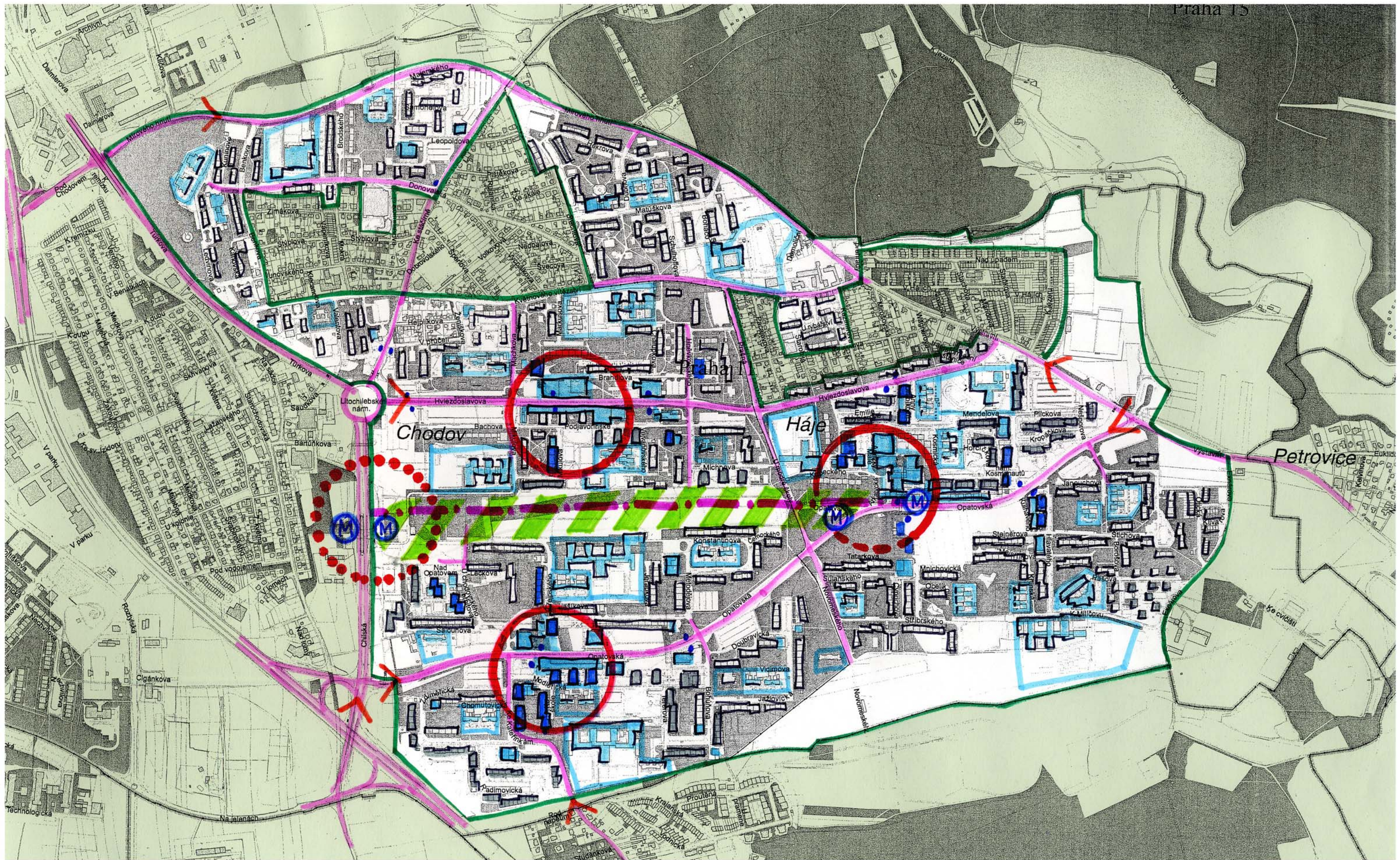
Z hlediska funkčně-provozního je významné založení tří čtvrtěových center v těžištích jednotlivých částí. Zatím však JM postrádá centrum celoměstské, plánované u stanice metra Opatov. Jako dominanty působí místně i v panoramatu výškové budovy situované u jednotlivých čtvrtěových center. Vzhledem k tomu, že stavební vývoj území není uzavřen, lze i po stránce významných prostor a dominant očekávat ještě další vývoj.

Stupeň zachování souboru

Obytné objekty se postupně rekonstruují, veřejné prostory jsou udržovány v rámci možností MČ. Devastující je problém parkování. Nedobře působí některé objekty původního vybavení v centrech čtvrtí.

Doporučení pro další rozvoj souboru

Tato problematika přesahuje rámec tohoto materiálu a je nepochybně předmětem kvalifikovaných úvah a prací. V této souvislosti bychom se chtěli omezit na konstatování, že porevoluční představy o dobudování JM akcentací jeho původní kompozice (projekt „Bulvár“) se zatím nenaplnují a nabízí se otázka, zda by cestou k humanizaci tohoto velkého sídliště nebyla naopak jeho fragmentace.



1 : 10 000

č. 34, kód 21/1
JIŽNÍ MĚSTO (JIŽNÍ MĚSTO I.)

č. 35, kód 27/1 JIHOZÁPADNÍ MĚSTO

Poloha a vymezení: Komplex Jihozápadního města leží v Praze 13, katastrální území Stodůlky. Územně je hlavní část města (čtvrtě Stodůlky, Lužiny, Nové Butovice) vymezena od západu k východu ulicemi Jeremiášova – Bucharova, ze severu pak starší zástavbou obce Stodůlky a linií ulic Armády – Nárožní. Čtvrť Velká Ohrada, ležící jižněji, pak tvoří samostatný útvar v prostoru ulic Janského – Červeňanského. Ulice Jeremiášova a Bucharova jsou rovněž hlavní vazbou na dopravní strukturu města.

Rozloha: 362 ha

Doba vzniku: Veřejná soutěž 1967-1968, podrobný územní plán 1970 aktualizován 1974, výstavba 1976 - dodnes

Autoři zástavby:

Vítězný návrh urbanistické soutěže: I. Oberstein, spolupráce Z. Balcar, M. Obersteinová, F. Martínek, M. Pelhřimovská

Podrobný územní plán: I. Oberstein, M. Klíma, I. Loos, J. Malátek (urb. řešení) a kolektiv specialistů PPÚ Praha.

Funkční skladba: Soubory bytových domů se základním občanským vybavením a postupně budovanými dalšími komerčními aktivitami.

Kapacity: K roku 2000 to bylo cca 20 600 bytů a 49 000 obyvatel

Významné skutečnosti a charakteristiky

Jihozápadní město je představitelem poslední generace pražských nových „měst“. V době vzniku na konci 60. let 20. století to byl aktuální koncept vycházející jak z daností území, tak z tehdejších mezinárodních trendů. Tento koncept byl pak z velké části realizován ve své stavebně-architektonické formě omezenými prostředky, které byly jeho tvůrcům k dispozici. Cena Jihozápadního města spočívá především ve velkorysé urbanistické koncepci, která je bez podstatných změn naplňována více než 30 let. Páteří města je trasa metra, kterou sleduje centrální park s více než 3 km dlouhou hlavní pěší osou celého útvaru. Strukturu zástavby tvoří jednotlivé čtvrtě, založené kolem stanic metra, na které váží centra občanského vybavení. Území zahrnuje a integruje také plochy starší zástavby.

Významné prostory a dominanty

Hlavní významné prostory, které stále sledují původní koncepci celého útvaru, jsou stále ve vývoji (Sluneční náměstí). V rámci všech čtvrtěových center aktivně fungují dobové variace tradičních forem urbanistických prostor.

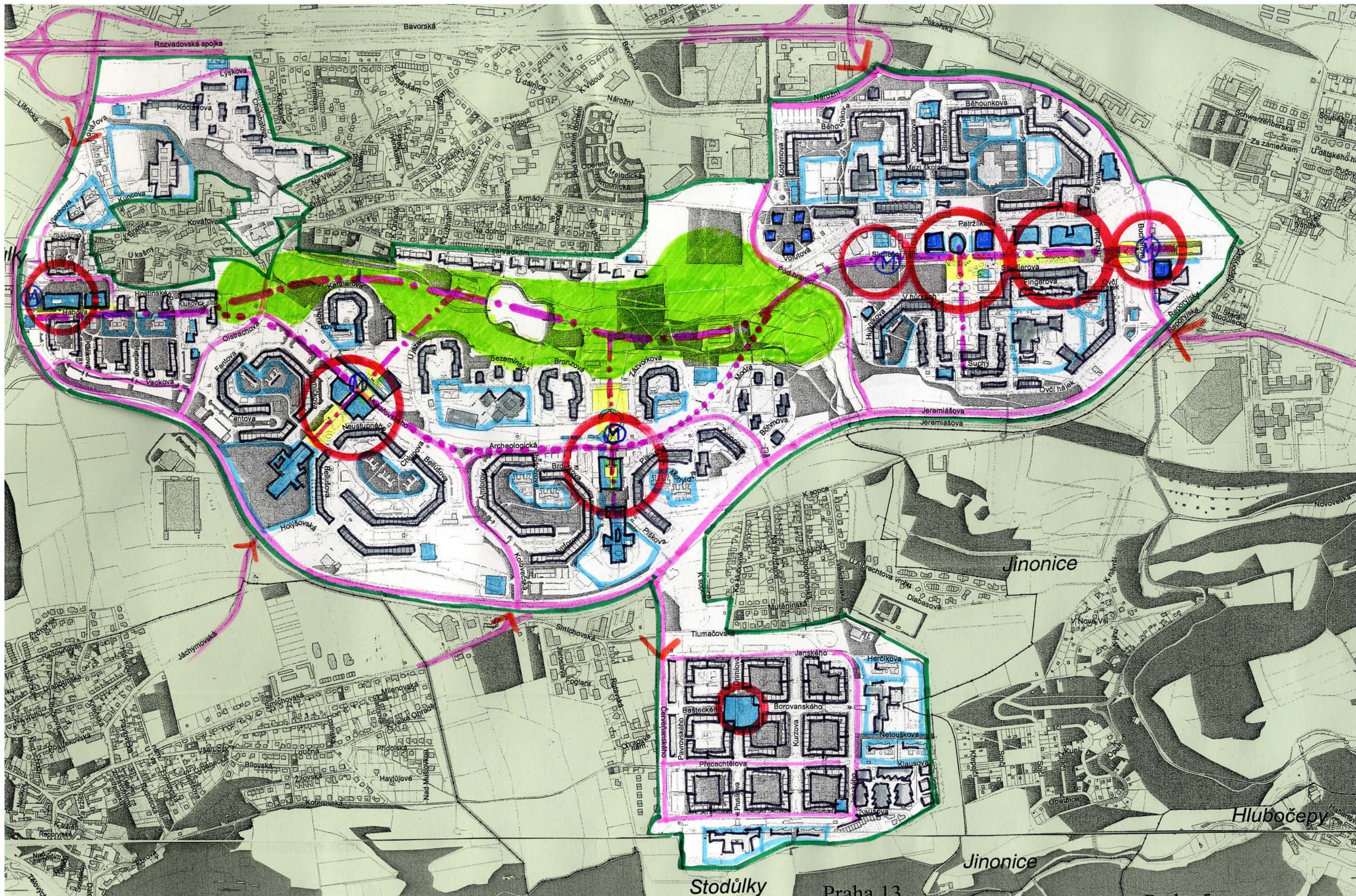
Výškové dominanty, které příznivě potvrdily kompoziční obraz území, vznikají až v posledních letech v místech určených původním konceptem (Sluneční náměstí, metro Butovice).

Stupeň zachování souboru

Celkový koncept, který je předmětem citace tohoto souboru, je zachován. Při detailnějším pohledu je stav jednotlivých částí úměrný jejich vzniku v rámci více než 30 letého vývoje.

Doporučení pro další rozvoj souboru

Výše uvedený a popsany celkový koncept území by měl být dodržen a rozvíjen i v případě dalšího rozvoje či dílčích změn zástavby.



1 : 10 000

č. 35, kód 27/1
JIHOZÁPADNÍ MĚSTO

LEGENDA:



VYMEZENÍ SOUBORU



STRUKTURA ZÁSTAVBY



DOMINANTY



BARIERY



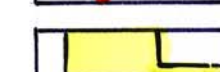
ULIČNÍ A DOPRAVNÍ OSNOVA



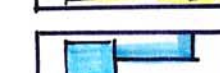
STANICE A ZASTÁVKY MHD



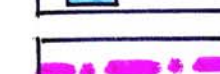
VSTUPY A VJEZDY DO SOUBORU



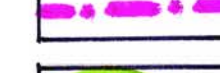
DŮLEŽITÉ PĚŠÍ PROSTORY



AKTIVITY VYBAVENOSTI



KOMPOZIČNÍ A PROVOZNÍ OSY



DŮLEŽITÉ CELKY ZELENĚ



UZLOVÉ PROSTORY



MÍSTA PANORAMAT. POHLEDŮ



DÁLKOVÉ PRŮHLEDY

4. POUŽITÁ LITERATURA

- Analýza regenerace pražských panelových sídlišť (kolektiv ÚRM 9/2001)
- Areál ČVUT v Dejvicích v šedesátých letech (P. Vorlík, Nakladatelství ČVUT Praha, 2006)
- Architektura ČSR (ročníky 1947-1990)
- Od moderny k funkcionalismu (R. Švácha, Victoria Publishing 1994)
- Praha, atlas ortofotomap (Kartografie Praha, a.s., 1998)
- Praha našeho věku (čtvero knih o Praze) (E. Poche a kol., Panorama Praha 1978)
- Praha v plánech a projektech (katalog výstavy, ÚRM 1999)
- Prahou krok za krokem (E. Poche, Panorama 1985)
- Pražská architektura (J. Staňková, J. Štursa, S. Voděra, J. Staněk, 1991)
- Slovník soudobého urbanismu (J. Hrůza, Odeon 1977)
- Stavba měst v Československu (redig. J. Hrůza, SA ČSR a St. výbor pro výstavbu, 1958)
- Urbanismus velkoměst I. díl Praha (J. Hrůza, Vydavatelství ČVUT, 2003)
- Urbanistická studie okolí hotelu Diplomat – ulice Generála Píky, P+R díl A (H+H 11/2000)
- Urbanistická studie Strahov, P+R díl A (H+H 2/2003)
- Výstavba ČVUT v Praze (Sborník ČVUT, řada stavební – sborník č. 1, ČVUT v SPN v Praze, kolem r. 1960)
- Zpravodaj ÚHA (4/1986).

5. DALŠÍ SOUBORY HODNÉ POZORNOSTI (SEZNAM V RÁMCI SPRÁVNÍCH OBVODŮ)

PRAHA 3

- a regulace Žižkov – východ
- b přestavba Žižkova
- c sídliště Chmelnice

PRAHA 4

- a družstevní domy Jezerka
- b BB centrum
- c Pankrác – Pentagon
- d sídliště A. Staška
- e vilová zástavba Braník
- f areál České televize
- g sídliště Krč-Lhotka
- h sídliště Spořilov

PRAHA 5

- a vilová čtvrť nad Klamovkou
- b vilová čtvrť Cibulka
- c sídliště Homolka
- d areál Motolské nemocnice

PRAHA 6

- a vilová zástavba Břevnov-Strahov
- b Vokovice
- c zahrádkářská kolonie Jenerálka
- d nové obytné soubory v Horní Šárce
- e průmyslový okrsek Ruzyně
- f sídliště Dědina
- g areál letiště Praha-Ruzyně
- h sídliště Baba I.-III.
- i regulace Suchdola

PRAHA 8

- a obytný soubor Velká Skála
- b areál Mat.fyz.fakulty UK
- c Libeň - Kotlaska
- d Libeň - Palmovka

PRAHA 9

- a centrální oblast Vysočan
- b Sokolovská - Drahohejlova

PRAHA 10

- a** Vršovice - východ
- b** Kubánské náměstí
- c** Vinohradská vinice
- d** Vršovická - západ
- e** sportovní areál Slávie
- f** sídliště Skalka
- g** Kolonka Sedmidomky
- h** sídliště Zahradní Město východ, západ

PRAHA 11

- a** Jižní Město II. (západ)
- b** nákupní centrum Chodov
- c** The Park
- d** obytná skupina Kunratice – sever
- e** Kateřinky

PRAHA 12

- a** Tyršova čtvrť
- b** sídliště Modřany
- c** sídliště Modřany-Baba
- d** sídliště Kamýk
- e** areál Akademie Policie ČR

PRAHA 13

- a** nákupní zóna Zličín

PRAHA 14

- a** sídliště Hloubětín
- b** sídliště Černý Most
- c** Komerční zóna Černý Most
- d** Jahodnice – Dolní Počernice

PRAHA 15

- a** sídliště Hostivař
- b** sídliště Košík
- c** obytná skupina Dolní Měcholupy
- d** sídliště Dolní Měcholupy - Petrovice

PRAHA 17

- a** nákupní zóna Zličín

PRAHA 18

- a** sídliště Letňany
- b** obytná skupina Nový Prosek
- c** obchodní centrum Letňany

PRAHA 20

- a** areál drůbežárny Xaverov
- b** průmyslová zóna Horní Počernice